Robert A. Heinlein

PĂPUȘARII

www.virtual-project.eu

ROBERT A. HEINLEIN

PĂPUȘARII

Traducător: MIHNEA COLUMBEANU

www.virtual-project.eu

Robert A. Heinlein ***Masters of Puppets*** 1951
Editura ANTET 1994

UNU

ERAU ÎNTR-ADEVĂR INTELIGENŢI? PRIN EI însăşi, mai exact spus? Nu ştiu şi nu văd cum am putea afla vreodată.

Dacă nu erau cu adevărat inteligenţi, sper să nu ajung niciodată să văd că ne încurcăm cu ceva cât de cât asemenea lor, care să fie inteligent. Ştiu cine va pierde. Eu. Voi. Aşa-numita specie omenească.

***

Pentru mine, a început în zorii zilei de 12 iulie ’07, cu sunetul telefonului pe-o frecvenţă garantată să jupoaie scalpul de pe ţeastă.. Secţia mea nu foloseşte un telefon de tip standard; releul audio e îngropat pe cale chirurgicală sub piele, în spatele urechii stângi – vibraţiile se conduc prin os. Am pipăit în jur, amintindu-mi apoi că-l lăsasem în jachetă, în celălalt capăt al camerei.

— În regulă, am mormăit. Te-aud. Închide zgomotul ăsta împuţit.

— Urgenţă, rosti un glas în urechea mea. Te prezinţi personal.

I-am spus unde să-şi bage urgenţa.

— Te prezinţi la Bătrân, insistă glasul, imediat.

Asta era altceva.

— Pornesc, am declarat, ridicându-mă în capul oaselor, cu o mişcare smucită care-mi înjunghie dureros orbitele. M-am dus în baie, mi-am injectat în braţ un dram de „Gyro”, lăsând apoi vibratorul să mă facă bucăţi în timp ce drogul mă aduna la loc. Am ieşit afară cu totul altul, sau cel puţin o parodie reuşită, si mi-am luat jacheta.

Am intrat în birourile Secţiei printr-o boxă de spălat din Staţia MacArthur. Nu veţi găsi niciodată birourile noastre in cartea de telefon. De fapt, nici măcar nu există.

Totul e o iluzie. Mai există o intrare şi prin mica dugheană ca o firidă, care poartă firma „TIMBRE & MONEZI RARE”. Nu încercaţi nici calea aceea – vor insista să vă vândă un Tu’penny Black.

Nu încercaţi pe nicio cale. V-am spus că nu existăm, nu?

Există un lucru pe care niciun şef de stat nu-l poate şti, şi anume: cât de bun e sistemul său de informaţii? N-o poate descoperi decât dacă acesta dă greş. De aici şi Secţia noastră. Bretele *şi* curea. Naţiunile Unite n-au auzit de noi niciodată, cum n-a auzit nici *Central Intelligence* Complet: *Central Intelligence Agency (C.I.A.),* Agenţia Centrală de Informaţii, principalul serviciu de informaţii şi contrainformaţii al S.U.A. – cred. Tot ceea ce ştiu eu cu adevărat despre noi este instructajul pe care l-am făcut şi misiunile în care m-a trimis Bătrânul. Treburi interesante, dacă nu-ţi pasă unde dormi, ce mănânci, sau cât de mult trăieşti. Dacă aş fi avut puţină minte, îmi dădeam demisia şi mă încadram în câmpul muncii.

Singura problemă era că n-aş mai fi lucrat pentru Bătrân. Asta schimba totul.

Nu că ar fi fost un şef blând. Era absolut capabil să spună: „Băieţi, trebuie să fertilizăm stejarul ăsta. Ia săriţi voi în groapă, şi eu o să v-acopăr cu pământ".

Am fi făcut-o. Oricare dintre noi.

Iar Bătrânul ne-ar fi îngropat de vii, dacă ar fi considerat că existau cel puţin cincizeci şi trei la sută şanse ca pomul pe care-l hrănea să fie Copacul Libertăţii.

Se ridică şi veni şchiopătând spre mine, cu chipul despicat într-un rânjet răutăcios. Căpăţâna lui mare şi pleşuvă si nasul roman, puternic, îl făceau să arate ca o încrucişare între Satana şi Punch-and-Judy.

— Bine-ai venit, Sam, mă întâmpină el. Îmi pare rău că te-am sculat din pat.

Pe dracu-i părea rău!

— Aveam liber, am răspuns eu scurt.

— A, dar încă mai ai. Plecăm în vacanţă.

N-aveam încredere în „vacanţele" lui, aşa că n-am muşcat momeala.

— Deci, mă cheamă „Sam", am replicat. Care mi-e numele de familie?

— Cavanaugh. Iar eu sunt unchiul tău Charlie – Charles M. Cavanaugh, pensionar. Fă cunoştinţă cu sora ta, Mary.

Observasem că mai era o persoană în cameră, dar când e prezent Bătrânul, el acaparează toată, atenţia, cât de mult timp

doreşte. Acum m-am uitat la „sora” mea, şi pe urmă m-am mai uitat odată. Merita osteneala.

Îmi puteam da seama de ce ne stabilise ca frate şi soră, dacă urma să facem o treabă împreună; obţinea astfel un sistem scutit de complicaţii. Un agent îndoctrinat nu-si poate contrazice presupusul personaj cu nimic mai mult decât şi-ar putea un actor profesionist încurca intenţionat replicile. Deci, pe-asta trebuia să mi-o tratez de soră – cel mai murdar truc pe care-mi fusese dat să-l păţesc în viaţa mea!

Trup longilin, suplu, dar de un caracter mamifer plăcut. Picioare arătoase. Umeri laţi pentru o femeie. Păr roşcat ca flacăra, ondulat, şi craniu cu structură osoasă de tip saurian. Avea faţa mai degrabă chipeşă decât frumoasă. Mă privea de parcă aş fi fost o costiţă de vită.

Îmi venea să cobor o aripă la pământ şi să fug în cerc. Probabil am lăsat-o să se vadă destul de clar, căci Bătrânul spuse cu blândeţe:

— Tit-tiit, Sammy. Sora ta moare după tine, iar tu îţi iubeşti la nebunie surioara, dar într-un mod sănătos, curat, greţos de cavaleresc, ca orice Băiat American.

— În halul ăsta? am întrebat, continuând să-mi privesc „surioara”.

— Ba mai rău.

— Of, bine. Bună, surioară. Încântat de cunoştinţă.

Îmi întinse mâna. Era fermă şi părea la fel de puternică precum a mea.

— Ura, puștiul.

Avea o voce contralto profundă, de nici nu-mi trebuia mai mult. Dracu’ să-l ia pe Bătrân!

— Aş putea adăuga, continuă el, că îi eşti atât de devotat surorii tale încât ţi-ai da eu bucurie viaţa ca s-o aperi. Nu-mi face plăcere să ţi-o spun, Sammy, dar sora ta e niţel mai valoroasă pentru organizaţie, pe moment cel puţin, decât tine.

— M-am prins. Mersi pentru politicoasa calificare.

— Ei, Sammy…

— E sora mea favorită; o apăr de câini şi de străini. O.K., când începem?

— Mai bine fă un popas pe la Cosmetică; au o mutră nouă pentru tine.

— Prefer un cap nou cu totul. Pe curând. Pa, soro.

Nu-au făcut exact aşa, dar mi-au potrivit telefonul personal în partea dinapoi a craniului şi m-au tencuit pe deasupra cu păr. Mi-au vopsit părul în aceeaşi nuanţă cu a surorii mele nou-dobândite, mi-au albit pielea si au mai meşterit ceva pe la pomeţii obrajilor şi bărbie. Oglinda îmi arăta un roşcovan la fel de reuşit ca Surioara. Mi-am privit părul, încercând să-mi amintesc care-i fusese culoarea naturală, pe vremuri. Apoi m-am întrebat dacă Surioara era ceea ce părea a fi în termenii situaţiei date. Speram că da.

Mi-am pus echipamentul primit de la ei, iar cineva mi-a dat o geantă sport deja plină. Bătrânul fusese şi el, vizibil, pe la Cosmetică; avea acum ţeasta acoperită cu cârlionţi sârmoşi de-o culoare între roz şi alb. Şi la faţă îi făcuseră ceva – nu-mi puteam da bine seama ce, dar se vedea clar că toţi trei eram rude de sânge şi membri a acelei curioase subspecii a roşcovanilor.

— Hai, Sammy, mă cheamă el. Îţi fac informarea in maşină.

Am ieşit pe-o rută pe care n-o ştiam, ajungând la platforma de lansare din Nord, mult deasupra Noului Brooklyn, cu vedere peste Craterul Manhattan.

Eu conduceam, în timp ce Bătrânul vorbea., Odată ieşiţi din raza controlului local, mi-a spus să pun pilotul automat pe Des Moines, Iowa. Apoi am revenit lângă Mary şi „Unchiul Charlie”, în salon. Ne-a comunicat istoriile noastre personale la zi.

— Deci, iată-ne, conchise el, o familie fericită – turişti. Iar dacă se-ntâmplă să nimerim în mijlocul unor evenimente neobişnuite, astfel ne vom comporta, ca nişte turişti zgomotoşi şi iresponsabili.

— Dar care-i problema? am întrebat. Sau pe-asta o s-o cântăm, după ureche?

— Mmm – posibil.

— O.K.. Oricum, când mori, e plăcut să știi de ce. Nu, Mary?,

„Mary” nu răspunse. Deţinea acea calitate, rară la puicuţe, de a nu vorbi când n-avea nimic de spus. Bătrânul mă privi lung; într-un târziu, spuse:

— Sam, ai auzit vreodată de „farfurii zburătoare”?
— Hai?
— Doar ai studiat istoria! Zi!
— Adică *alea*? Nebunia farfuriilor zburătoare, demult, – înaintea Dezordinilor? Credeam că te referi la ceva recent şi real; alea erau halucinaţii în masă.
— Chiar aşa?
— Mă rog, n-am studiat multă statistică a psihologiei anormale, dar cred că-mi amintesc o ecuaţie. Toată acea perioadă a fost psihopată; orice om cu toate garniturile strânse era băgat la răcoare.
— Prezentul e mai normal la cap, mm?
— A, n-aş merge până la a afirma asta.
Dibuind prin minte, am găsit răspunsul dorit:
— Mi-am amintit ecuaţia – integrala de evaluare a lui Digby pentru date secundare şi de grad mai înalt. Oferea o certitudine de 93,7 la sută că mitul farfuriilor zburătoare, după eliminarea cazurilor certe, consta în halucinaţie. Îmi amintesc fiindcă a fost primul caz de acest gen în care exemplele fuseseră adunate şi analizate sistematic. Un proiect guvernamental, Dumnezeu ştie de ce.
Bătrânul făcu o figură benignă.
— Ţin-te bine, Sammy. Azi mergem să inspectăm o farfurie zburătoare. Poate chiar să ne tăiem cu fierăstrăul un suvenir, ca nişte adevăraţi turişti.

DOI

— ACUM ŞAPTESPREZECE ORE, – BĂTRÂNUL îşi privi ceasul de la deget şi adăugă – si douăzeci şi trei de minute, o navă spaţială neidentificată a aterizat lângă Grinnell, Iowa. Tipul, necunoscut. Formă aproximativ discoidală şi cam cincizeci de metri diametru. Originea, necunoscută, dar…

— Nu i-au urmărit traiectoria? l-am întrerupt.

— Nu. Iată o fotografie a ei, făcută după aterizare de către: Staţia Spaţială Beta.

Am privit-o şi i-am dat-o şi lui Mary. Era la fel de neconcludentă ca orice imagine luată cu teleobiectivul de la opt mii de kilometri. Copaci semănând cu muşchiul… Umbra unui nor care compromitea cea mai mare parte a imaginii… şi un cerc cenuşiu ce-ar fi putut să fie o navă discoidală, putând fi la fel de bine un container de petrol sau un rezervor de apă. Mary înapoie fotografia.

— Arată ca un cort pentru întruniri în tabără, am comentat eu. Altceva, ce mai ştim?

— Nimic.

— Nimic? După şaptesprezece ore! Ar trebui să avem agenţi mişunând prin tot locul!

— Am avut. Doi de la faţa locului şi patru trimişi. Nu s-au mai prezentat. Îmi displace să pierd agenţi, Sammy, mai ales când nu câştig nimic în schimb.

Mi-am dat dintr-o dată seama, înfiorat, că situaţia trebuia să fie atât de gravă încât Bătrânul preferase să-şi mizeze propriul creier, contra pierderii organizaţiei, – în scopul de a-şi duce misiunea la îndeplinire şi a raporta. În situaţia de faţă, Bătrânul era acela care trebuia să se înapoieze – iar după el, Mary. Eu eram la fel de dispensabil ca o agrafă de hârtii. Nu-mi plăcea.

— Un agent a făcut, un raport parţial, continuă. Bătrânul. A mers acolo ca trecător accidental si a raportat telefonic că nu poate fi decât o navă spaţială. Apoi a raportat că nava se deschide şi va încerca să se apropie de ea, depăşind cordoanele

poliţiei. Ultimul lucru pe care l-a spus a fost: „Uite-i că vin. Sunt fiinţe mici, cam…” După care s-a întrerupt.

— Omuleţi?

— A spus fiinţe.

— Rapoarte periferice?

— Cât cuprinde. Postul stereo din Des Moines a trimis echipe mobile pentru un reportaj la faţa locului. Imaginile transmise erau toate cadre lungi, luate din zbor. Nu înfăţişau decât un obiect în formă de disc. Apoi, timp de circa două ore, nicio imagine si nicio veste, ulterior urmând planuri mai apropiate si un nou buletin de ştiri.

Bătrânul tăcu.

— Şi? am insistat.

— Toată treaba a fost un fals. „Nava spaţială” era un trucaj din folie de metal şi plastic, construită de doi băieţi de la o fermă, în pădurea de lângă casa lor. Reportajele false au pornit de la un crainic care-i folosise pe băieţi, ca să încropească un material. A fost concediat, ultima „invazie din spaţiul cosmic” reieşind ca fiind o glumă.

M-am foit în loc.

— Deci, e o farsă – dar am pierdut şase oameni. Îi vom căuta?

— Nu, căci nu i-am găsi. Vom încerca să aflăm de ce triangulaţia acestei imagini – ridică el telefotografia din staţia spaţială – nu corespunde perfect cu buletinele de ştiri – şi de ce studioul stereo din Des Moines a întrerupt o vreme emisia.

Mary vorbi pentru prima oară:

— As vrea să discut cu băieţii ăia de la fermă.

***

Am străbătut cu maşina vreo opt kilometri de la Grinnell, începând să căutăm ferma McLain – reportajele îi numiseră, ca făptași, pe Vincent şi George McLain. N-a fost greu de găsit. La o bifurcaţie a drumului, se afla un indicator mare: SPRE NAVA SPAŢIALĂ. Nu peste mult, pe ambele părţi ale drumului apărură duo-uri, maşini de teren şi trifibii. La cotitura spre ferma McLain, câteva tonete ofereau răcoritoare şi suveniruri. Un poliţist de stat dirija circulaţia.

— Trage pe dreapta, mă dirija Bătrânul. Putea vedea foarte bine comedia, mm?.

— Just, Unchiule Charlie, am încuviinţat.

Bătrânul sări afară, legănându-şi bastonul. Am ajutat-o pe Mary să coboare, iar ea se cuibări lângă mine, apucându-mă de braț. Mă privi, reuşind să arate atât neghioabă, cât si afectată.

— Mamă, da’ forţos mai eşti, Frăţie.

Îmi venea să-i trag o palmă. Toată mascarada asta cu sărăcuţa-de-mine – din partea unei agente de-a Bătrânului. Zâmbetul unei tigroaice.

„Unchiul Charlie” bâzâia prin jur, pisând poliţia statului, apucând de butoniere oamenii, oprindu-se să-şi cumpere ţigări de la o tarabă şi oferind imaginea perfectă a prostănacului chivernisit şi senil ieşit în vacanţă. Se întoarse, agitându-şi trabucul spre un sergent:

— Inspectorul spune că-i o păcăleală, dragii mei – o farsă ticluită de nişte băieţi. Mergem?

Mary făcu o mutră dezamăgită:

— Şi nu-i nicio navă?

— Există o navă spaţială, dacă vreţi s-o numiţi aşa, răspunse poliţistul. Urmaţi-i doar pe sugacii ăia. Şi sunt „sergent”, nu „inspector”.

Am pornit, peste o pajişte şi prin nişte crânguri. Intrarea pe poartă costa un dolar, şi mulţi se întorceau din drum. Cărarea prin pădure era destul de pustie. Mă mişcăm atent, dorindu-mi să am în ceafă ochi, nu telefon. Unchiul Charlie şi Surioara mergeau în frunte, Mary sporovăind ca o proastă şi reuşind, cumva, să fie şi mai scundă, şi mai tânără decât fusese la plecare. Am ajuns la un luminiş, iar acolo se afla „nava spaţială”.

Avea peste treizeci de metri diametru, dar nu era decât metal uşor şi folii de plastic, pulverizată cu aluminiu. Păreau două farfurii de plăcinte puse una peste alta. În afară de asta, nu semăna cu nimic anume. Totuşi, Mary chiţăi:

— O, ce interesant!

Un tânăr de vreo optsprezece, nouăsprezece ani, cu faţa bronzată permanent şi plină de coşuri, scoase capul printr-o trapă din vârful monstruozităţii.

— Vreţi să vedeţi înăuntru? strigă el, adăugă că ne va mai costa câte cincisprezece cenţi de persoană, iar Unchiul Charlie scoase banii.

Mary ezită la chepeng. Lui Mutră-cu-coșuri i se alătură cel care părea să fie fratele său geamăn, şi începură s-o v conducă înăuntru. Fata se retrase, aşa că am intrat repede, cu gândul să execut eu toate manevrele. Aveam motive nouăzeci şi nouă la sută profesionale; miroseam primejdia prin tot locul.

— E întuneric, se văicări ea.

— Nu-i niciun pericol, o asigură tânărul. Am primit vizitatori toată ziua. Eu sunt Vine McLain. Poftiţi, duduie.

Unchiul Charlie privi prin trapă, ca o cloşcă prudentă.

— Acolo pot fi şerpi, hotărî el. Mary, cred că-i mai bine să nu intri.

— N-aveţi de ce vă teme, insistă primul McLain. Nu-i niciun pericol.

— Puteţi păstra banii, domnilor, spuse Unchiul Charlie, privindu-şi degetul. E târziu. Hai să mergem, dragii mei.

I-am urmat pe cărare, înfuriat la culme.

Am ajuns înapoi la maşină. Odată plecaţi, Bătrânul spuse tăios:

— Ei? Ce-aţi văzut?

— Vreo îndoială privind primul raport? am contraatacat eu. Cel infirmat?

— Niciuna.

— Chestia aia n-ar fi prostit un agent, nici chiar pe-ntuneric. Asta nu-i nava pe care a văzut-o el.

— Fireşte că nu. Altceva?

— Cât aţi zice că a costat farsa asta? – folie metalică nouă, vopsea proaspătă şi, din ce-am văzut eu prin trapă, probabil vreo trei sute de metri de buşteni ca s-o proptească.

— Continuă.

— Ei bine, ferma McLain are cuvântul „ipotecă” scris peste tot. Dacă băieţii se ţin de bancuri nota de plată n-au putut-o păcăli.

— Evident. Tu, Mary?

— Unchiule Charlie, ai observat cum m-au tratat?

— Cine? am întrebat eu răstit.

— Sergentul şi cei doi băieţi. Când am aplicat numărul cu dulcica-bocceluţă-de-sex, ar fi trebuit să se întâmple ceva. Şi nimic.

— Toţi erau atenţi, am obiectat.

— Nu înţelegi – dar eu *ştiu.* Ştiu întotdeauna. Era ceva în neregulă cu ei. Erau morţi pe dinăuntru. Paznici de harem, dacă ştii la ce mă refer.

— Hipnoză? întrebă Bătrânul.

— Posibil. Sau, poate, droguri.

Se încruntă, părând nedumerită.

— Hmm… răspunse el. Sammy, ia-o pe prima la stânga. Investigăm un loc aflat la trei kilometri sud de-aici.

— Amplasamentul triangulat din fotografie?

— Ce altceva?

Dar n-am ajuns acolo. Mai întâi am dat de-un pod, iar maşina n-avea destul loc ca să-l treacă, lăsând la o parte regulile privind circulaţia unui duo pe sol. Am ocolit spre sud şi am revenit, pe singurul drum rămas. Ne opri un agent de circulaţie. Foc în pădure, spuse el; dacă mai înaintam, probabil ne-am fi trezit în mijlocul pompierilor. Oricum, pe mine ar fi trebuit să mă trimită în linia de foc.

Mary îşi fâlfâia genele spre el, iar poliţistul se înmuie. Fata îi spuse că nici ea, nici Unchiul Charlie nu știau să conducă – o dublă minciună.

După ce am trecut, am întrebat-o:

— Cu ăsta cum era?

— Ce să fie?

— Paznic de harem?

— O Doamne, nu! Un bărbat extrem de atrăgător.

Răspunsul ei mă enervă.

Bătrânul se opuse să decolăm pentru a face un raid peste locul cu pricina. Declară că ar fi fost inutil. Ne-am îndreptat spre Des Moines. În loc de-a parca la porţile de taxare, am intrat cu maşina în oraş, mergând până la studioul stereo Des Moines. „Unchiul Charlie” ne conduse grăbit în biroul administratorului general. Pe drum spuse mai multe minciuni – sau, poate, „Charles M. Cavanaugh” era de fapt un mare mahăr în Autorităţile Comunicaţiilor Federale.

Odată intraţi, îşi continuă numărul Marelui Obraznic:

— Ei, domnule, ce-i cu toate prostiile astea despre o farsă cu o navă spaţială? vorbiţi clar, domnule: licenţa dumneavoastră poate depinde de asta.

Administratorul era un omuleț cu umeri rotunjiţi, dar nu părea intimidat, ci doar plictisit:

— Am dat explicaţii complete în emisie. Am suferit prejudicii. Individul a fost concediat.

— Foarte nepotrivit, domnule.

Omuleţul – Barnes, pe numele lui – ridică din umeri:

— La ce v-aţi aşteptat? Să-l spânzurăm de picioare!

Unchiul Charlie îşi îndreptă spre el trabucul:

— Vă previn, domnule. Nu-s eu omul de care să scăpaţi cu una, cu două. Nu sunt convins că doi mocofani de fermă şi un crainic imberb au putut înscena toată afacerea asta ridicolă. Acolo s-au băgat bani, domnule. Da, domnule – bani. Acum să-mi spuneţi, domnule, ce-aţi avut de… Mary se aşezase lângă biroul lui Barnes. Făcuse ceva cu costumul, iar poziţia ei îmi aducea în minte *„La Maja desnuda”* de Goya. Îi făcu Bătrânului un semn cu degetele mari în jos.

Barnes n-ar fi trebuit să-l observe; părea să aibă toată atenția îndreptată asupra Bătrânului. Dar, totuşi, văzu. Se răsuci spre Mary, iar de pe chip i se şterse orice expresie. Întinse mâna spre birou.

— Sam! Omoară-l! lătră Bătrânul.

I-am ars picioarele, iar trunchiul îi căzu la podea. Fusese un foc stângaci; intenţionasem să-i pârlesc burta.

Apropiindu-mă, i-am aruncat cu un şut pistolul din degetele care încă-l mai strângeau. Mă pregăteam să-i aplic lovitura de graţie – un om ars astfel e mort, dar are nevoie de câtva timp ca să dea în primire – când Bătrânul se răsti:

— Nu-l atinge! Mary, la o parte!

Se apropie de trup pe furiş, ca o pisică investigând necunoscutul. Barnes scoase un oftat prelung, apoi tăcu. Bătrânul îl împunse uşurel cu bastonul.

— Şefule, am spus eu, n-ar fi timpul să ne cărăm?

Fără a privi în jur, Bătrânul răspunse:

— Aici suntem în tot atâta siguranţă ca oriunde. Probabil roiesc prin toată clădirea.

— Roiesc ce?

— De unde să ştiu! Roiesc ceea ce-a fost *el,* arătă Bătrânul spre trupul lui Barnes. Asta vreau să aflu.

Mary scoase un suspin sufocat, şoptind:

— Încă mai respiră. Priviţi!

Trupul zăcea cu faţa în jos; spinarea vestonului se ridica şi cobora, ca un piept respirând.

Bătrânul aruncă o privire, apoi apăsă cu capătul bastonului.

— Sam. Vino-aici.

M-am apropiat.

— Dezbracă-l, continuă el. Pune-ţi mănuşile. Şi ai grijă.

— Capcană?

— Gura. Cu grijă.

Probabil avea o bănuială apropiată de adevăr. Cred că Bătrânul are montat în creier un integrator care ajunge la necesitatea logică pornind de la minimum de date, la fel cum un expert muzeograf reconstituie un animal dintr-un singur os. Mai întâi mi-am pus mănuşile – mănuşile de agent; puteam să învârt o lingură prin acid în clocot, si totuşi aş fi recunoscut pe pipăite o monedă în întuneric, spunând care e capul si care pajura – după care, odată înmănuşat, am început să-l întorc pentru a-l dezbrăca.

Spinarea continua să palpite; nu-mi plăcea înfăţişarea ei – nefirească. Am apăsat cu palma între omoplaţi.

Un spate omenesc e format din oase şi muşchi. Acesta era moale, şi se ondula. Mi-am smuls mâna.

Fără un cuvânt, Mary îmi dădu o pereche de foarfeci de pe biroul lui Barnes. Le-am luat şi am spintecat haina., Pe dedesubt, cadavrul era îmbrăcat într-o flanelă subţire, între aceasta şi piele, pornind de la ceafă şi până la jumătatea spatelui, se afla ceva care nu era făcut din carne. Gros de câţiva centimetri, îi conferea leşului o înfăţişare rotunjită la umeri, sau uşor cocoşată. Pulsa.

Sub privirile noastre, se îndepărtă lunecând încet de pe spinarea omului. Am întins mâna să-i scot flanela; bastonul Bătrânului mi-o dădu la o parte,

— Hotărăşte-te, am spus, frecându-mi nodurile degetelor.

Nu-mi răspunse, ci strecură bastonul sub cămaşă şi-l împinse în susul trunchiului. Arătarea rămase descoperită.

Cenuşiu-palidă, vag translucidă şi pătrunsă de o structură mai întunecată, diformă – dar era, indiscutabil, vie. În timp ce priveam, se scurse în spaţiul dintre braţul şi pieptul lui Barnes, umplându-l şi rămânând acolo, inaptă să se retragă mai departe.

— Bietul ticălos, spuse încet Bătrânul,

— Hmm? *Acela?*

— Nu – Barnes. Adu-mi aminte să mă-ngrijesc să primească Inima Purpurie, după ce s-o termina totul. Dac-o să se termine vreodată.

Bătrânul se ridică şi porni greoi prin încăpere, ca şi cum ar fi uitat complet de luciul cuibărit în scobitura braţului lui Barnes.

M-am tras mai înapoi, continuând s-o privesc, cu pistolul pregătit. Nu se putea mişca repede; era evident că nu putea să zboare; dar nu ştiam ce putea face. Mary se apropie şi-şi rezemă umărul de al meu, ca pentru a-mi căuta încurajarea. Am cuprins-o cu braţul liber.

Pe o masă laterală se afla o stivă de cutii, din soiul celor folosite la benzile stereo. Bătrânul luă una, o goli de bobine şi reveni cu ea în mână.

— Asta e de-ajuns, cred.

Puse cutia pe podea, lângă arătare, şi începu s-o zgândăre cu bastonul, încercând s-o irite spre a se târî în cutie.

Când colo, făptură se prelinse îndărăt, ascunzându-se aproape în întregime sub cadavru. Am apucat braţul acestuia, răsturnându-l pe Barnes într-o parte; arătarea rămase agăţată de el, după care căzu fleşcăită pe jos. Sub îndrumările dragului Unchi Charlie, Mary şi cu mine ne-am folosit pistoalele, la puterea minimă, pentru a o sili, arzând podeaua pe lângă ea, să intre în cutie. Am băgat-o, observând că încăpea aproape perfect, iar eu am trântit capacul.

Bătrânul îşi strecură bastonul sub braţ.

— La drum, dragii mei.

Ieşind, se opri în uşă să strige un salut de rămas-bun, apoi, după ce închise uşa, se opri la biroul secretarei lui Barnes:

— Mai trec eu mâine pe la domnul Barnes. Nu, nu fixaţi nicio audienţă. O să telefonez.

Pornirăm mai departe, Bătrânul cu cutia plină sub braţ iar eu ciulind urechile în aşteptarea semnalelor de alarma. Mary o făcea pe cretina mică şi prostuţă, debitând un monolog continuu.

Bătrânul merse chiar până la a se opri în hol, unde-şi cumpără un trabuc şi ceru lămuriri, cu o bună-dispoziţie plină de importanţă şi ifose.

Ajunşi în maşină, îmi dădu instrucţiuni, prevenindu-mă apoi să nu conduc prea repede. Instrucțiunile ne conduseră până într-un garaj. Bătrânul trimise după responsabil şi spuse:

— Domnul Malone doreşte maşina asta – imediat.

Era un semnal pe care avusesem ocazia să-l folosesc personal; duo-ul avea să-şi înceteze existenţa în vreo douăzeci de minute, cu excepţia unor piese de rezervă anonime prin dulapurile service-ului.

Responsabilul ne măsură din creştet până-n tălpi, apoi spuse:

— Pe uşa de-acolo.

***

Îi trimise afară pe cei doi mecanici din încăpere, iar noi ne strecurarăm pe uşa indicată.

Am ieşit în apartamentul unei perechi vârstnice; acolo ne-am făcut bruneţi, iar Bătrânul îşi regăsi chelia. Eu m-am ales cu o mustaţă; Mary arăta la fel de bine brunetă pe cât fusese ca roşcată. Combinaţia „Cavanaugh” fu abandonată; Mary îmbrăcă un costum de infirmieră, iar eu m-am gătit în şofer, câtă vreme Bătrânul deveni stăpânul nostru invalid, cu toată garnitura de şaluri şi capricii.

Ne aştepta o maşină. Drumul înapoi decurse fără probleme; am fi putut rămâne Cavanaugh-ii cu capete de morcovi. Ţineam ecranul acordat pe Des Moines, dar dacă poliţia dăduse peste răposatul domn Barnes, băieţii din mass-media încă nu auziseră.

Ne-am dus direct la biroul Bătrânului şi acolo am deschis cutia. Bătrânul trimise după Dr. Graves, şeful laboratorului biologic al Secţiei, care deschise cu ustensile speciale containerul. Lucrul de care-am fi avut nevoie erau măşti de gaze, nu echipamente de manevrare. O duhoare de materii

organice în descompunere umplu încăperea, silindu-ne să trântim capacul şi să mărim turaţia ventilatoarelor. Graves strâmbă din nas.

— Ce Dumnezeu a fost asta”? întrebă el.

Bătrânul înjura încet.

— Dumneata trebuie să afli, spuse. Lucrează cu costum, într-un compartiment aseptic, şi *nu* presupune că-i moartă.

— Dacă aia-i vie, eu sunt Regina Anne.

— Oi fi, dar nu-ţi asuma niciun risc. E un parazit, capabil să se ataşeze de o gazdă, ca de pildă un om, şi să controleze acţiunile gazdei. E, aproape sigur, de origine şi metabolism extraterestru.

Şeful laboratorului adulmecă:

— Parazit extraterestru pe o gazdă pământeană? Ridicol! Biochimia organismelor ar fi incompatibilă.

— La dracu’ cu teoriile tale, bombăni Bătrânul. Când l-am capturat, trăia pe un om. Dacă asta-nseamnă că trebuie să fie un organism terestru, arată-mi unde se potriveşte în marea schemă a lucrurilor şi unde să-i caut semenii. Şi încetează cu săritul direct la concluzii; fapte vreau.

Biologul se îmbăţoşă:

— Le veţi avea!

— Dă-i bătaie. Şi nu insista cu ipoteza prostească că blestemăţia asta-i moartă; parfumul poate fi o armă de apărare. Chestia aia, când e vie, e fantastic de periculoasă. Dacă înhaţă vreun laborant de-al tău, va trebui aproape sigur să-l omor.

Directorul laboratorului plecă, cam pleoştit.

Bătrânul se rezemă de spătarul scaunului său, oftă şi închise ochii. După vreo cinci minute, îi deschise şi spuse:

— Câte cataplasme cu muştar de mărimea ăleia pot sosi cu o navă mare cât scamatoria pe care am văzut-o?

— A existat totuşi o navă spaţială? am întrebat eu. Dovezile par cam subţiri.

— Subţiri dar absolut incontestabile. A fost o navă. Şi încă mai e.

— Ar fi trebuit să examinăm locul.

— Locul ăla ar fi fost ultimul lucru pe care-l mai examinam în viaţa noastră. Ceilalţi şase băieţi nu erau nişte neghiobi. Răspunde-mi la întrebare.

— Mărimea navei nu-mi spune nimic despre capacitatea ei, când nu-i cunosc metoda de propulsie, distanţa pe care a parcurs-o, sau necesităţile pasagerilor. Cât de lungă e o bucată de frânghie? Dacă vrei să ghicesc, aş zice că au fost câteva sute, câteva mii poate.

— Mmm... Da. Deci se pare că în noaptea asta prin Iowa umblă câteva mii de zombi. Sau paznici de harem, cum le spune Mary.

Stătu un moment pe gânduri.

— Dar cum am putea ajunge dincolo de ei, în harem? Nu putem împuşca toţi oamenii din Iowa care au umerii rotunzi; ar da naştere la comentarii.

Zâmbi vag.

— Să-ţi pun şi eu o întrebare, am intervenit. Dacă o navă spaţială a aterizat ieri în Iowa, cât de multe vor ateriza mâine în Dakota de Nord? Sau în Brazilia?

— Da.

Părea şi mai tulburat.

— Am să-ţi spun eu cât de lungă e bucata ta de frânghie.

— Hm?

— Destul de lungă ca să te sugrume. Mergeţi să vă distraţi, copii; s-ar putea să nu mai aveţi ocazia. Nu părăsiţi sediul.

M-am întors la Cosmetică, mi-a pus la loc propria culoare a pielii şi mi-am reluat înfăţişarea normală, am făcut o baie şi un masaj, după care am trecut în salonul personalului, să caut ceva de băut şi compania cuiva. Am privit în jur, neştiind dacă mă uitam după o blondă, brunetă sau roşcovană, dar destul de sigur că voi putea depista şasiul.

Era roşcată. Mary stătea într-un alcov, sorbind dintr-un pahar şi arătând foarte asemănător ca prima oară când o văzusem.

— Bună, Surioară, am spus, strecurându-mă lângă ea.

Zâmbi şi-mi răspunse, în timp ce se retrăgea să-mi facă loc:

— Ura, Frăţie. Trage-ţi o piatră.

Am format combinaţia pentru bourbon şi apă, adăugând:

Aşa arăţi tu *în realitate*?

Scutură din cap:

— Deloc. Dungi de zebră şi două capete. Tu cum arăţi?

— Maică-mea m-a sufocat cu-o pernă, aşa că n-am avut niciodată ocazia să aflu.

Mă măsură din nou cu expresia aceea parcă destinată unei costiţe de vită, apoi spuse:

— Îi pot înţelege atitudinea, dar sunt mai călită decât era ea. Ai să te descurci, Frăţie.

— Mersi. Hai să lăsăm prostiile-astea cu Frăţiorul şi Surioara; mă inhibă.

— Hmm… Cred că-ţi prinde bine puţină inhibiţie.

— Mie? Niciodată n-am agreat violenţa; sunt genul „Barkis e dispus”.

Aș fi putut adăuga că, dacă puneam mâna pe ea şi se întâmpla să nu-i placă, pariam că aş fi tras înapoi un ciot însângerat. Copiii Bătrânului nu sunt niciodată nişte fătălăi.

Zâmbi:

— Aşa? Ei bine, Miss Barkis *nu* e dispusă, nu în seara asta.

Lăsă jos paharul.

— Bea şi mai cere un rând.

Am făcut astfel şi am continuat să stăm acolo, simţindu-ne bine, încălziţi. Nu există multe asemenea ceasuri în meseria noastră; asta te face să le savurezi.

În timp ce şedeam astfel, am început să mă gândesc cât de bine ar fi arătat ea de cealaltă parte a unui şemineu. Având profesia pe care-o aveam, nu mă gândisem niciodată serios la însurătoare. Şi, la urma urmei, o puicuţă nu-i decât o puicuţă; de ce să te înfierbânţi prea mult? Dar Mary era ea însăşi agentă; o conversaţie cu ea n-ar fi semănat cu un şir de strigăte spre Muntele cu Ecou. Mi-am dat seama că mă simţeam singur de-al dracului de multă vreme.

— Mary…

— Da?

— Eşti căsătorită?

— Hm? De ce întrebi? Că tot veni vorba, nu sunt. Dar ce treabă – vreau să spun, are vreo importanţă?

— Păi, s-ar putea, am insistat eu.

Clătină din cap.

— Vorbesc serios, am continuat. Uită-te bine la mine. Am ambele mâini şi picioare, sunt destul de tânăr, şi nu fac noroi prin casă. Se găsesc şi cazuri mai rele.

Râse, dar cu blândeţe.

— Şi ai putea găsi replici mai bine. Sunt sigură că au fost spontane.

— Întocmai.

— Şi n-am să-ţi port pică pentru ele. Ascultă, lupule, tehnica ta e învechită; simplul fapt că o femeie te respinge nu-i un motiv să-ţi pierzi capul şi să-i oferi un contract. Unele ar putea fi destul de rele ca să te-agaţe cu el.

— Vorbesc serios, am spus, prost dispus.

— Şi? Ce salariu oferi?

— Dracu' să-ţi ia ochii tăi frumoşi! Dacă vrei un contract de soiul ăsta, mă prind; poţi să-ţi păstrezi leafa, iar eu îţi aloc jumătate dintr-a mea – doar dacă nu vrei să ieşi la pensie.

Clătină din cap:

— N-aş insista niciodată pe o clauză financiară, nu cu un bărbat pe care aş fi de la bun început dornică să-l iau de soţ…

— Nici nu crezusem.

— Încercam doar să te-ajut să observi că nici tu însuţi nu erai serios.

Mă privi îndelung.

— Sau poate că erai, adăugă, cu o voce caldă şi înceată.

— Sunt.

Clătină din nou capul:

— Agenţii n-ar trebui să se căsătorească.

— Agenţii n-ar trebui să se căsătorească decât cu agenţi.

Dădu să răspundă, dar deodată se opri. Propriul meu telefon îmi vorbea în ureche, cu glasul Bătrânului, şi am ştiut că şi ea auzea acelaşi lucru.

— Veniţi la mine-n birou, ne chemă el.

Ne-am ridicat amândoi fără o vorbă. Mary mă opri la uşă, privindu-mă în ochi:

— *De-asta* e o prostie să vorbim despre căsătorie. Avem o treabă de terminat. În tot, timpul cât am stat de vorbă, te-ai gândit la misiune, şi eu la fel.

— Eu nu.

— Nu te juca cu mine! Sam – să presupunem că ai fi căsătorit şi te-ai trezi că găseşti o chestie de-aia pe umerii neveste-ti, posedând-o.

Se citea oroarea în ochi, când continuă:

— Să presupunem că eu aş găsi una pe umerii *tăi.*

— Îmi asum riscul. Şi n-aş lăsa-o pe niciuna să se-apropie de tine.

Îmi atinse obrazul.

— Nici eu n-aş crede.

Intrarăm în biroul Bătrânului.

Ridică privirea, spunând:

— Haideţi. Plecăm.

— Unde? am răspuns eu. Sau mai bine să nu întreb?

— La Casa Albă. Să vorbim cu Preşedintele. Gura.

Am tăcut.

TREI

LA ÎNCEPUTUL UNUI INCENDIU ÎN PĂDURE sau al unei epidemii, există un scurt interval când un minimum de acţiuni corecte poate restrânge şi anihila pericolul. Bătrânul îşi imaginase deja măsura de care avea nevoie Preşedintele – să declare starea de urgenţă pe plan naţional, să izoleze zona Des Moines şi să împuşte pe oricine încerca să se strecoare afară. Apoi să-i lase pe toţi să iasă unul câte unul, căutându-i de paraziţi. Între timp, să folosească ecranele radar, băieţii-rachetă şi staţiile spaţiale, pentru a depista şi distruge orice nouă navă ar fi aterizat.

Să avertizeze toate celelalte naţiuni, să le ceară ajutorul – dar să nu se încurce cu legislaţia internaţională fiind vorba de-o luptă pentru supravieţuirea speciei împotrivă unui invadator din afară. Nu conta de unde veneau – Marte, Venus, sateliţii lui Jupiter sau absolut din afara sistemului solar. Trebuia respinsă invazia.

Bătrânul avea darul unic al capacităţii de a discuta logic fapte nefamiliare, greu de crezut, la fel de uşor ca pe cele mai banale lucruri. Nu prea mult, ce ziceţi! Majoritatea minţilor rămân opace când fac faţă unor date contradictorii credinţelor fundamentale: „*Pur-şi-simplu-nu-mi-vine-să-cred*” e un unic cuvânt, pentru sceptici şi nătărăi deopotrivă. Dar nu şi pentru Bătrân – iar el avea acces la urechea Preşedintelui.

***

Gărzile din Serviciul Secret ne-au trecut prin toată rutina. Un aparat cu raze X făcu *bip!* şi mi-am predat calorizatorul. Mary se dezvălui ca fiind un arsenal ambulant; maşina scoase patru bip-uri şi un sughiţ, deşi ai fi fost gata să juri că nu putea ascunde asupra ei nicio chitanţă de plată. Bătrânul îşi oferă bastonul fără a aştepta să i-l ceară.

Capsulele audio fură depistate atât prin razele X cât şi cu detectorul de metale, dar paznicii nu erau echipaţi pentru operaţii chirurgicale. Urmă o conferinţă pripită, iar. Şeful gărzii decretă că tot ceea ce era implantat în carne n-avea nevoie să

fie catalogat ca armă. Ne-au fotografiat, ne-au imortalizat retinele şi ne-au condus într-o sală de aşteptare. Bătrânul fu chemat să intre singur la Preşedinte.

După o vreme, ne-au introdus si pe noi. Bătrânul făcu prezentările, iar eu am bâlbâit ceva. Mary se mulţumi să schiţeze o plecăciune. Preşedintele se declară încântat de cunoştinţa şi afişă zâmbetul acela cunoscut din transmisiile stereo – făcându-ne să-l simţim *încântat,* de cunoştinţă. M-am simţit încălzit pe dinăuntru, şi orice urmă de sfială mi se risipi.

Bătrânul îmi ceru să raportez tot ce făcusem, văzusem şi auzisem în cadrul misiunii. Am încercat să-i atrag privirea când am ajuns la episodul uciderii lui Barnes, dar nu mai avea ochi pentru mine – aşa că am omis ordinul Bătrânului de a trage şi am făcut să reiasă clar că trăsesem pentru a apăra un alt agent – pe Mary – când l-am văzut pe Barnes ducând mâna la pistol. Bătrânul mă întrerupse:

— Raportează complet.

Aşa că am inserat şi ordinul Bătrânului de a trage. Preşedintele îi aruncă o privire, singura expresie vizibilă pe tot parcursul întrevederii. Am continuat descriind fiinţa parazită, până în momentul prezent, fără ca nimeni să mă întrerupă.

Apoi veni rândul lui Mary. Bâjbâi căutând să-i explice Preşedintelui de ce se aştepta să recepţioneze un răspuns de la nişte bărbaţi normali – şi nu-l primise de la băieţii McLain, sergentul de poliţie şi Barnes. Preşedintele o ajută – zâmbind cu căldură şi spunându-i:

— Stimată domnişoară, o cred întru totul.

Mary roşi. Preşedintele o ascultă grav până la sfârşit, după care rămase nemişcat câteva minute. Într-un târziu, se adresă Bătrânului.

— Andrew, Secţia ta a fost şi este nepreţuită. Rapoartele voastre au înclinat uneori balanţa în momente cruciale ale istoriei.

Bătrânul fârnâi pe nas:

— Deci răspunsul e „nu”, aşa-i”?

— N-am spus asta.

— Dar erai gata s-o spui.

Preşedintele ridică din umeri:

— Mă pregăteam să propun ca tinerii dumitale să se retragă. Andrew, eşti un geniu, dar chiar şi geniile greşesc câteodată.

— Ascultă aici, Toni, mă aşteptam la asta; nu degeaba mi-am adus martori. N-au fost nici drogaţi, nici prelucraţi. Cheamă-ţi echipa de psihologi; încearcă să le demolezi relatările.

Preşedintele clătină din cap:

— Sunt sigur că sunteţi mai deştepţi la treburile astea decât la oricine pe care l-aş putea chema să vă testeze. Iată-l pe acest tânăr – n-a ezitat să rişte o acuzaţie de asasinat ca să te protejeze. Inspiri loialitate, Andrew. Cât despre domnişoara – zău aşa, Andrew, nu pot începe ceva ce-ar duce la un război împotriva intuiţiei feminine.

Mary făcu un pas înainte.

— Domnule Preşedinte, spuse ea cu deplină sinceritate, eu ştiu. Ştiu de fiecare dată. Nu vă pot spune de unde ştiu – *dar aceia nu erau masculi normali din specia umană.*

— N-ai ţinut seama de o explicaţie evidentă, replică el, şi anume că erau, intr-adevăr, ăă, „paznici de harem”. Scuză-mă, domnişoară. Există întotdeauna asemenea nefericiţi. În virtutea hazardului, ai dat peste patru într-o singură zi.

Mary tăcu. Bătrânul, nu.

— Dă-o dracu’, Tom…

M-am cutremurat. Nu se vorbeşte aşa cu Preşedintele.

— … te-am cunoscut pe vremea când erai senator şi făceai anchete, iar eu eram omul-cheie în anchetele tale. Ştii că nu ţi-aş fi servit basmul ăsta dacă exista vreo altă explicaţie. Cum rămâne cu nava aia spaţială? Ce era înăuntru? De ce n-am putut nici măcar să ajung la locul aterizării?

Scoase fotografia luată de pe Staţia Spaţială Beta. Şi o înfipse sub nasul Preşedintelui.

Preşedintele nu păru tulburat.

— A, da, fapte. Andrew, tu şi cu mine avem pasiunea faptelor. Dar eu mai am şi alte surse de informare, în afară de Secţia ta. Să luăm de pildă poza asta. Mi-ai vorbit mult despre ea când ai telefonat. Hotarele fermei McLain, aşa cum sunt înregistrate la judecătoria comitatului, corespund latitudinii şi longitudinii triangulate pentru obiectul din fotografie.

Ridică privirea:

— M-am rătăcit odată la mine acasă. Tu nici măcar n-ai fost la tine acasă, Andrew.

— Tom…

— Da, Andrew?

— N-ai luat-o la picior pân-acolo să verifici singur hărţile alea de la judecătorie?

— Fireşte că nu.

— Slavă Domnului – altfel, ai fi cărat un kil jumate de tapioca pulsând între umeri – şi Domnul să aibă-n paza Lui Statele Unite! Fii sigur de un lucru: funcţionarul de la judecătorie şi agentul care-o fi fost trimis le poartă în cârcă chiar în clipa asta. Da, iar şeful poliţiei din Des Moines, redactorii de pe-acolo, dispecerii, copoii – tot felul de oameni cu funcţii cheie. Tom, nu ştim ce anume avem de înfruntat, dar *ei* ştiu ce suntem *noi*, şi ciupesc celulele nervoase ale organismului nostru social înainte ea mesajele autentice să poată fi trimise înapoi – sau acoperă rapoartele adevărate cu altele false, la fel ca în cazul lui Barnes. Domnule Preşedinte, trebuie să ordonaţi imediat o carantină drastică în zonă. Nu există nicio altă speranţă!

— Barnes, repetă încet Preşedintele. Andrew, sperasem să te cruţ de asta, dar…

Apăsă un buton de pe birou.

— Daţi-mi studioul stereo WDES, din Des Moines, biroul administratorului.

Curând, pe birou se aprinse un ecran; atinse un alt comutator, iar pe perete se ilumină un display. Priveam drept în camera unde ne aflaserăm cu câteva ore în urmă.

Priveam în ea, pe lângă un om care umplea aproape tot ecranul – Barnes.

Sau fratele lui geamăn. Când omor un om, m-aştept din partea lui să rămână mort. Am fost zguduit, dar continuam să cred în mine însumi – şi-n calorizatorul meu.

Omul spuse:

— M-aţi chemat, domnule Preşedinte?

Părea ameţit de-atâta onoare.

— Da, şi-ţi mulţumesc. Domnule Barnes, îi recunoşti pe oamenii aceştia’?

Celălalt făcu o mutră surprinsă:

— Mă tem că nu. Ar fi trebuit?

— Spune-i să-şi cheme personalul de birou, interveni Bătrânul.

Preşedintele păru nedumerit, dar se supuse. Se buluciră înăuntru, în majoritate tinere fete, şi am recunoscut-o pe secretara care stătuse în faţa uşii. Una dintre ele chirăi:

— Oo, – dar e *Preşedintele*!

Nimeni nu ne identifică – lucru deloc surprinzător, în privinţa Bătrânului şi-a mea, dar Mary arăta exact la fel ca acolo, şi pot face prinsoare că înfăţişarea ei se imprima cu fierul roşu în mintea oricărei femei care-o văzuse vreodată.

Dar am mai observat ceva la ei – cu toţii aveau umerii rotunjiţi.

Preşedintele ne conduse afară, li puse Bătrânului o mână pe umăr:

— Serios, Andrew, Republica n-o să cadă – avem noi destulă grijă de ea.

Zece minute mai târziu, ne bătea vântul pe platforma Rock Creek. Bătrânul părea adus de spate şi îmbătrânit.

— Acum ce facem, Şefule?

— Mm? Voi doi, nimic. Aveţi amândoi liber până vă chem.

— Mi-ar plăcea să mai arunc o privire în biroul lui Barnes.

— Nu te-apropia de Iowa. E un ordin.

— Mmm— si dumneata ce-ai să faci, dacă nu-s indiscret?

— Plec în Florida, mă tolănesc la soare şi-aştept lumea să se ducă dracului. Dacă aveţi un strop de minte, faceţi şi voi la fel. Ne-a mai rămas al naibii de puţin timp.

Îşi îndreptă umerii şi plecă şchiopătând. M-am întors să-i spun ceva lui Mary, dar dispăruse. Am privit în jur, fără a reuşi s-o găsesc. Luând-o la trap, l-am ajuns pe Bătrân din urmă:

— Mă scuzi, Şefule? unde s-a dus Mary?

— Hm? În permisie, fără-ndoială. Nu mă mai bate la cap.

M-am gândit să-ncerc să-i dau de urmă prin circuitul Secţiei, când mi-am amintit că nu-i ştiam numele adevărat, nici codul, sau numărul de identitate. Aş fi putut încerca să forţez, descriind-o cum arăta, dar asta ar fi fost o prostie. Numai Arhivele Cosmetice cunosc înfăţişarea iniţială a unui agent – iar cei de-acolo nu vorbesc. Tot ce ştiam era că de două ori apăruse

în chip de roşcovană – şi că, după gusturile mele, era „de ce se bat bărbaţii”, încercaţi să formaţi numărul ăsta la un telefon!

Mi-am găsit o cameră pentru noapte.

PATRU

M-AM DEŞTEPTAT LA APUSUL SOARELUI ŞI am privit afară cum capitala ţării se trezea la viaţa de noapte. Râul curgea într-o meandră largă pe lângă memorial; în amontele districtului D.C., Districtul Columbia, turnau fluoresceină în apă, astfel că Potomac-ul se distingea ca o curbură de roz şi chilimbar luminiscent, smarald si foc Strălucitor. Bărci de agrement despicau culorile, pline toate, nu mă-ndoiam, cu perechi fără nicio treabă şi pline de încântare.

Pe uscat, ici şi colo printre clădirile mai vechi, se aprindeau cupole străvezii, conferindu-i oraşului un aspect de luminos tărâm al basmelor. Spre răsărit, acolo unde căzuse bomba, nu mai exista nicio construcţie veche, iar zona era un cos de Paşti al culorilor – ouă gigantice, luminate pe dinăuntru.

Văzusem capitala noaptea mai des decât majoritatea oamenilor şi niciodată nu-i dădusem prea mare atenţie. Dar în această seară aveam acel sentiment de „ultimă plimbare împreună”. Nu frumuseţea ei mă sufoca, ci faptul de-a şti că sub toate acele lumini calde erau oameni, vii, individualizaţi, folosindu-şi legiuitele prilejuri, făcând dragoste sau certându-se, după cum le era voia – făcând tot ce-aveau chef naibii, fiecare sub propria sa viţă şi smochin, cum se zice, fără să se teamă de nimeni.

Mă gândeam la toţi acei oameni blânzi şi inofensivi – fiecare cu câte o moluscă gri agăţată de gât, manevrându-i mâinile si picioarele, silindu-i glasul să spună ceea ce dorea moluscă, mergând acolo unde voia ea.

Am făcut în sinea mea o făgăduială solemnă: dacă învingeau paraziţii, aveam să fiu mort înainte de-a lăsa o chestie de-aia să mă călărească. Nimic mai simplu, pentru un agent; doar să-mi muşc unghiile – sau, dacă se întâmpla să n-am mâinile la îndemână, existau şi alte metode. Bătrânul prevedea toate necesităţile profesionale.

Dar Bătrânul nu plănuise aceste aranjamente într-un asemenea scop şi o ştiam. Era datoria lui – nu a mea – să

asigure securitatea oamenilor de jos, fără a o lua la sănătoasa când treaba devenea nasoală.

M-am întors. Nu de zăpăceală mi-ardea acum: am tras concluzia că avem nevoie de compania cuiva. Camera conţinea obişnuitul catalog al „birourilor de escortă” şi „agenţiilor de modele” pe care-l găseşti în aproape toate hotelurile mari. L-am răsfoit, apoi l-am închis brutal. Nu voiam o hopa-hopa-fată; doream o fată anume – una care trăgea cu pistolul la fel de prompt pe cât dădea mâna cu cineva. Şi nu ştiam unde se dusese.

Întotdeauna port la mine un tub de pilule „tempus fugit”, întrucât nu ştii niciodată când anume un şoc al reflexelor te bagă la strâmtoare. În pofida propagandei înspăimântătoare pilulele tempus nu creează dependenţă, nu în felul haşişului.

Cu toate acestea, un turist ar spune că eram toxicoman, căci le luam din când în când pentru a face ca o permisie de douăzeci şi patru de ore să pară lungă cât o săptămână. Degustam euforia blândă provocată de pilule. Totuşi, în primul rând dilatau timpul subiectiv de zece ori sau chiar mai mult – îl tocau mărunt, astfel că să trăieşti mai mult în contul aceluiaşi interval pe ceas şi calendar. Desigur, cunosc groaznicul exemplu al omului care-a murit de bătrâneţe într-o lună, după ce luase în continuu pilulele, dar eu consumam câte una la intervale lungi. Poate că nu greşise. Trăise o viaţă lungă şi fericită – poţi fi sigur că fusese fericită – la sfârșitul căreia murise fericit. Ce contează că soarele nu răsărise de treizeci de ori? Cine ţine scorul si care sunt regulamentele ?

Stăteam aşezat acolo, privindu-mi tubul de pilule şi gândindu-mă că avem destul ca să mă ţină cât ar fi fost să fie, pentru mine, cel puţin doi „ani”. Mă puteam târî în vizuina mea, trăgând capacul după mine.

Am scos două pilule şi am umplut un pahar cu apă. Apoi le-am pus ia loc în tub, m-am echipat cu pistolul şi telefonul şi am ieşit din hotel, îndreptându-mă spre Biblioteca Congresului.

În drum, m-am oprit la un bar şi am urmărit un buletin de ştiri. Nu se transmitea nicio veste din Iowa, dar când oare există vreo veste din Iowa?

La bibliotecă, m-am dus la cataloage, mi-am pus ochelarii de cal şi am început să caut subiecte de referinţă. „Farfurii zburătoare” te trimitea la „Discuri zburătoare”, apoi la „Proiectul Farfuria”, la „Lumini pe cer”, „Sfere de foc”, „Teoria difuziei cosmetice a originii vieţii” şi două duzini de fundături şi genuri literare mărginaşe. Aveam nevoie de un contor Geiger ca să-mi indice ce anume era maculatură, mai ales când ceea ce căutam eu purta cu siguranţă un indice de conţinut semantic care-o clasifica între fabulele lui Esop şi miturile Continentelor Pierdute. Totuşi, într-o oră am adunat un pumn de cartele selectoare. I le-am dat vestalei virgine de la birou si am aşteptat să le bage în lector. După un timp, spuse:

— Majoritatea filmelor dorite de dumneavoastră sunt predate pentru consultare. Restul vor fi transmise in sala de studiu 9-A. Luaţi escalatorul, vă rog.

În sala 9-A era un singur ocupant, care ridică privirea şi spuse:

— Ei! Lupul în persoană. Cum mi-ai dat de urmă? Puteam să jur că ţi-am tras o clapa perfectă.

— Bună, Mary, am răspuns.

— Bună, replică ea, iar acum, la revedere, Miss Barkis tot nu-i dispusă şi am treabă de făcut. M-am cam enervat.

— Ascultă, vacă încrezută, cât ţi-o părea de ciudat, n-am venit aici să-ţi caut indiscutabil de frumosul trup. Din când în când, am şi eu puţină treabă. Când îmi vor veni bobinele, am să ies dracului de-aici şi-am să-mi caut altă sală de studiu – una numai pentru bărbaţi!

În loc să se repeadă la mine, se înmuie imediat.

— Scuză-mă, Sam. O femeie aude mereu acelaşi lucru de-atâtea mii de ori. Stai jos.

— Nu, mulţumesc, plec. Chiar vreau să lucrez.

— Stai, insistă ea. Citeşte anunţul ăla. Dacă scoți bobinele din sala unde-au fost trimise, nu numai că faci sortatorul să-şi ardă o duzină de tuburi dar ai să-i cauzezi şi bibliotecarei şefe de la referinţă o criză de nervi.

— Le-aduc înapoi când termin.

Mă luă de braţ, trimițându-mi prin el înţepături calde:

— Te rog, Sam. Îmi pare rău.

M-am aşezat, rânjind:

— Nimic nu m-ar mai putea convinge să plec. Intenţionez să nu te mai scap din vedere până nu-ţi ştiu codul telefonic, adresa şi adevărata culoare a părului.

— Lupule, şopti ea încetişor. N-ai s-o afli niciodată pe niciuna din ele.

Îşi potrivi cu mare ceremonie capul înapoi în aparatul de studiu, fără să-mi mai dea atenţie. Tubul de livrare scoase un *thunk* şi bobinele mele se împrăştiară în coş. Le-am aşezat, stivă pe masă, lângă celălalt aparat. Una se rostogoli spre cele stivuite de Mary şi le răsturnă. Am luat bobina pe care-o credeam a mea şi i-am privit capătul – capătul greşit, căci nu conţinea decât numărul de înregistrare, şi configuraţia de perforaţii pe care o citeşte selectorul. Am întors-o i-am citit eticheta şi am pus-o în grămada mea.

— Hei! spuse Mary, Aia-i a mea.

— S-avem pardon, am replicat eu politicos.

— Dar *este* a mea. E cea pe care vreau s-o studiez; după asta.

Mai devreme sau mai târziu, pot vedea şi eu ceea ce e evident. Mary nu se afla acolo pentru a studia istoria încălţămintei. Am luate celelalte bobine ale ei şi le-am citit etichetele.

— Deci, de-asta nu era disponibil nimic din ce cerusem eu, am spus. Dar n-ai făcut o treabă completă.

I-am dat selecţia mea.

Mary le privi, apoi împinse totul într-o singură grămada:

— Le împărţim, sau le vedem amândoi pe toate?

— Fifty-fifty ca să plivim buruienile, după care parcurgem împreună ce-a rămas, am hotărât. Hai, la treabă.

Chiar şi după ce văzusem parazitul de pe spinarea sărmanului Barnes, chiar după ce Bătrânul mă asigurase că intr-adevăr aterizase o „farfurie zburătoare”, nu eram pregătit pentru momentul de dovezi care se pot găsi îngropate într-o bibliotecă publică. Un flagel peste Dibgy şi formula sa chimică! Probele erau incontestabile; Pământul mai fusese vizitat de nave din spaţiul cosmic, nu o dată ci de nenumărate ori.

Consemnările erau mult anterioare primelor noastre proprii călătorii spaţiale; unele datau din secolul şaptesprezece – şi chiar mai devreme, dar era imposibil să judeci relatările dintr-o

perioadă când „ştiinţa” însemna să apelezi la Aristotel. Primele date sistematizate proveneau din anii 1940 şi ’50; următorul iureş se înregistrase prin 1980. Am observat ceva şi am început să stabilesc un ciclu la intervale de vreo treizeci de ani. Un analist statistic ar fi putut desprinde ceva de-aici.

„Farfuriile zburătoare” erau legate de „dispariții misterioase”, nu numai prin faptul că se înscriau în aceeaşi categorie cu şerpii de mare, ploile cu sânge şi alte asemenea fenomene abulice, dar şi fiindcă, în cazurile temeinic documentate, unii piloţi urmăriseră „farfuriile” şi nu mai veniseră niciodată înapoi, sau jos, oriunde, fiind prin urmare declaraţi ca naufragiaţi în ţinuturi sălbatice şi niciodată recuperaţi – o explicaţie „simplă”.

Mânat de o nouă presimţire nebunească, am încercat să descopăr dacă nu se înscriau şi dispariţiile misterioase în vreun ciclu de treizeci şi cinci de ani şi, în caz afirmativ, dacă nu corespundea cu ciclul corpurilor cereşti. Nu puteam fi sigur – prea multe date si insuficientă fluctuaţie; prea multe persoane dispar în fiecare an, din alte motive. Dar documentele de importanţă vitală fuseseră păstrate mult timp, şi nu se pierduseră toate in bombardamente. Am notat-o pentru a o supune unei analize profesioniste.

Mary şi cu mine n-am schimbat nici trei vorbe, toată noaptea. Într-un târziu ne-am ridicat şi ne-am întins, după care i-am împrumutat bani mărunţi să plătească la aparat pentru bobinele pe care le luase ea *(de ce* nu poartă femeile mărunţiş asupra lor?) şi mi-am scos şi eu firele din priză.

— Ei, care-i verdictul? am întrebat.

— Mă simt ca o vrabie care şi-a clădit un cuib frumos într-un burlan.

— Şi vom, face la fel – refuzăm să învăţăm şi tot în burlan ne băgăm, am recitat eu vechiul cântecel.

— A, nu! Sam, trebuie să facem ceva! Totul se leagă; de astă dată, au venit aici ca să rămână.

— Se poate. Şi eu cred.

— Bine, şi ce *facem,* ?

— Copilă dulce, tocmai eşti pe cale să-nveţi că-n Ţara Orbilor, chiorul are şanse s-o ducă al dracului de greu.

— Nu fii cinic. N-avem timp.

— Exact, n-avem. Hai să ieşim de-aici.

Se apropiau zorile, iar biblioteca era aproape pustie.

— Uite cum procedăm, am spus, hai să găsim un butoiaş de bere, îl ducem în camera mea de hotel, îi dăm cep şi discutăm toată chestia.

Clătină din cap:

— Nu în camera ta.

— La dracu', e vorba de meserie.

— Hai la apartamentul meu. E doar la câteva sute de kilometri de-aici; am să pregătesc micul dejun.

Mi-am amintit scopul meu în viaţă la timp ca să rânjesc încântat:

— E cea mai grozavă invitaţie pe care am primit-o în noaptea asta. Serios – de ce nu la hotel? Am economisi o jumătate de oră pe drum.

— Nu vrei să vii la mine acasă? îs-am să te muşc.

— Speram că da. Nu, mă-ntrebam de ce te-ai răzgândit dintr-o dată.

— Ei – poate că vreau să-ţi arăt capcanele de urşi din jurul patului. Sau poate să-ţi dovedesc că ştiu să gătesc.

Zâmbi, făcând gropiţe.

Am oprit un taxi si ne-am dus la locuinţa ei.

Când am ajuns înăuntru, căută atentă peste tot, apoi reveni şi-mi spuse:

— Întoarce-te. Vreau să-ţi pipăi spatele.

— De ce să…

— Întoarce-te!

Am tăcut. Mi-l frecă bine cu degetele, apoi spuse:

— Acum pipăie-mă tu pe mine.

— Cu plăcere!

Totuşi, am făcut o treabă migăloasă, căci îmi dădusem seama la ce se gândea. Sub hainele ei nu se găsea decât o fată şi un sortiment bogat de articole aducătoare de moarte.

Se răsuci, lăsând să-i scape un oftat.

— De-asta n-am vrut să mergem la hotelul tău. Acum *ştiu* că suntem în siguranţă, pentru pripi a oară de când am văzut *chestia* aia pe spatele administratorului de studio. Apartamentul

ăsta e izolat ermetic; ori de câte ori plec, închid aerisirea şi-l las etanş ca un seif.

— Auzi, şi cu instalaţia de aer condiţionat cum rămâne?

— N-am deschis sistemul; prefer să destup o butelie de rezervă pentru raiduri aeriene. Nu contează; ce preferi de mâncare?

— Avem vreo şansă de biftec, fie şi doar reîncălzit?

Aveam. În timp ce înfulecam am urmărit actualităţile.

Tot nicio veste din Iowa.

CINCI

N-AM AJUNS SĂ VĂD CAPCANELE DE URŞI; îşi încuiase uşa dormitorului. Trei ore mai târziu, mă trezi şi am luat un al doilea mic dejun. Apoi ne-am aprins ţigările, iar eu am dat drumul canalului de ştiri. Conţinea în primul rând o prezentare a candidaturilor pentru „Miss America”. În mod normal aş fi urmărit-o cu interes, dar de vreme ce niciuna dintre puicuţe nu avea umerii rotunjiţi iar costumele lor de concurs nu ofereau nicio posibilitate de a camufla cocoaşe, păreau lipsite de orice importanţă.

— Ei? am întrebat.

Punem faptele în ordine şi-l înfigem pe Preşedinte cu nasu-n ele.

— Cum?

— Trebuie să-i mai facem o vizită.

— Cum? am repetat.

La asta n-aveam niciun răspuns.

— Avem doar o singură cale, am spus. Prin intermediul Bătrânului.

Am emis apelul, folosind ambele coduri, astfel ca să poată asculta şi Mary. Într-un târziu, s-a auzit:

— Şef Adjunct Oldfield, pentru Bătrân. Zi.

— Trebuie să vorbesc personal cu Bătrânul.

Urmă o pauză, apoi:

— E ceva oficial sau neoficial?

— Ăă, cred că i-ai zice neoficial.

— E bine, pentru ceva neoficial nu-ţi fac legătura. Iar de orice e oficial mă ocup eu.

Am închis înainte de-a folosi vreo expresie indecentă. Apoi am format din nou. Bătrânul are un cod special, garantat să-l trezească şi din sicriu – dar Dumnezeu să-l păzească pe agentul care-l foloseşte când nu e absolută nevoie.

Răspunse cu o izbucnire de înjurături.

— Şefule, am intervenit, în chestiunea Iowa…

Se întrerupse brusc:

— Da?
— Mary şi cu mine am petrecut toată noaptea scormonind după date în arhive. Vrem să discutăm.
Sudalmele reîncepură. În cele din urmă, îmi spuse să le predau la analiză, adăugând că avea de gând să-mi frigă urechile pentru un sandwich.
— Şefule! am spus eu tăios.
— Mm?
— Dacă dumneata poţi fugi, la fel putem şi noi. Mary şi cu mine ne dăm demisia în clipa asta. Şi e ceva oficial!
Sprâncenele lui Mary se înălţară, dar nu spuse nimic. Urmă o lungă tăcere, după care Bătrânul spuse, cu glas obosit:
— Palmglade Hotel, North Miami Beach.
— Imediat.
Am chemat un taxi şi am ieşit pe acoperiş. L-am pus să ocolească pe deasupra oceanului, ca să evităm capcana pentru viteză din Carolina; am ajuns destul de repede.

***

Bătrânul zăcea acolo, cu o înfăţişare posomorâtă, lăsând nisipul să i se cearnă printre degete, în timp ce ne asculta raportul. Adusesem o cutie telefonică, astfel ca să-l poată prelua direct de pe fir.
Ridică privirea când am ajuns la ciclurile de treizeci şi cinci de ani, dar şi-o abătu iarăşi până la următoarea mea aluzie privind posibilele cicluri similare ale dispariţiilor, la care cheamă Secţia.
— Dă-mi Analiza. Alo – Peter? Aici şeful. Vreau un grafic al dispariţiilor inexplicabile, începând din 1800. Hmm? Nivelează factorii cunoscuţi şi nu pune la socoteală liniile drepte. Ce mă interesează sunt curbele şi ventrele. Când? Acum două ore; ce-aştepţi?
Se chinui să se ridice în picioare, îmi ceru bastonul şi spuse:
— Ei bine, înapoi la moara de iută.
— La Casa Albă? întrebă nerăbdătoare Mary.
— Mm? Fii serioasă. N-aţi cules nimic care să-l facă pe Preşedinte să se răzgândească.
— Aha. Atunci, unde?
— Nu ştiu. Până nu vă vine o idee deşteaptă, tăceţi din gură.

Bătrânul avea o maşină, şi am condus-o pe drumul de înapoiere. După ce am predat-o la controlul blocului, am spus:

— Şefule, mi-a trecut prin cap o trăsnaie care i-ar putea muta gândul Preşedintelui.

Răspunse cu un mormăit.

— Uite cum, am continuat. Trimite doi agenţi, pe mine şi încă unul. Celălalt agent va avea o cameră portativă şi o va ţine tot timpul spre mine. Îl pui pe Preşedinte să se uite.

— Şi dacă nu se-ntâmplă nimic?

— Fac eu să se-ntâmple. Mă duc acolo unde a aterizat nava spaţială, pătrund cu forţa. Luăm o imagine de-aproape a navei adevărate, şi o transmitem la Casa Albă. Pe urmă, merg în birou lui Barnes şi cercetez umerii ăia rotunzi. Am să smulg cămăşile drept în faţa camerei. N-am să umblu cu fineţuri; expun totul în văzul tuturor.

— Îţi dai seamă că ai tot atâtea şanse ca un şoarece la un congres al pisicilor.

— Nu-s la fel de sigur. După cum o văd eu, chestiile alea nu au puteri supraomeneşti. Pariez că se limitează la ce poate face fiinţa omenească pe care o călăresc. Nu-mi fac planuri să ajung un martir. În orice caz, îţi obţin imagini.

— Hmm…

— S-ar putea să meargă, interveni Mary. Eu voi fi celălalt agent. Pot să…

Bătrânul şi cu mine spuserăm într-un glas „Nu” – apoi eu am roşit; nu mie-mi revenea decizia asta. Mary continuă:

— Vroiam să spun că sunt varianta logică, datorită, ăă, talentului meu de a identifica un bărbat fără parazit.

— Nu, repetă Bătrânul. Acolo unde se duce el or să aibă cu toţii călăreţi – până la proba contrarie. În plus, te păstrez pentru altceva.

Ar fi trebuit să tacă, dar n-o făcu:

— Pentru ce? E foarte important.

Bătrânul spuse calm:

— La fel si cealaltă misiune. Plănuiesc să te fac bodyguard Prezidenţial.

— Oh.

Se gândi puţin, apoi răspunse:

— Ăă, Şefule – nu-s sigură că aş putea depista o femeie posedată. Nu sunt, ăă, echipată pentru aşa ceva.

— Deci, îi îndepărtăm secretarele femei. Şi, Mary – ai să-l și supraveghezi.

La asta se gândi mai bine.

— Şi dacă descopăr că s-a agăţat una de el, în ciuda tuturor măsurilor?

— Faci cele de trebuinţă, Vicepreşedintele îi succede la conducere, iar tu eşti împuşcată pentru trădare. Acum, în legătură cu misiunea asta. Îl vom trimite pe Jarvis cu camera şi-l includem şi pe Davidson ca rezervă. În timp ce Jarvis ţine obiectivul spre tine, Davidson îl ţine pe Jarvis sub ochi – iar tu încerci să nu-l scapi din ochi pe el.

— Crezi c-o să meargă, deci?

— Nu – dar orice plan e mai bun decât niciun plan. Poate c-o să aţâţe ceva.

***

În timp ce porneam spre Iowa – Jarvis, Davidson şi cu mine – Bătrânul se duse la Washington. Mary mă prinse într-un colţ, când eram gata să plecăm, mă apucă de urechi, mă sărută apăsat şi spuse:

— Sam – să te-ntorci.

M-au cuprins furnicăturile, simţindu-mă ca un puşti de cincisprezece ani.

Davidson conduse maşina până dincolo de locurile unde dădusem peste un pod. Eu mă ocupam de orientare, folosind o hartă pe care fusese marcat locul de aterizare al adevăratei nave spaţiale. Podul reprezenta un punct de reper precis. Ne-am abătut de pe drum la trei sute de metri est de amplasament şi am pornit-o într-acolo prin desişuri.

Aproape ajunseserăm, aş putea spune. Am nimerit peste pământ ars şi am hotărât să continuăm pe jos. Locul arătat de fotografia staţiei spaţiale se afla în zona focului – şi nu se vedea nicio „farfurie zburătoare”. Ar fi fost necesar un detectiv mai bun decât mine pentru a descoperi dacă aterizase vreuna. Focul distrusese toate urmele.

Jarvis filmă totul, oricum, dar ştiam că moluştele câştigaseră încă o rundă. La plecare, am întâlnit un fermier vârstnic; urmând instrucţiunile, am păstrat o distanţă prudentă.

— Cam întins focul, am remarcat, ţinându-mă departe.

— Mai mult ca sigur, răspunse el cu jale. Mi-a omorât două din cele mai bune vaci de lapte, biete dobitoace tâmpite. Reporteri, băieţi?

— Da, dar am fost trimişi după cai verzi pe pereţi.

Îmi doream să fi fost şi Mary cu noi. Probabil că personajul ăla avea umerii rotunzi de la natură. Presupunând, însă, că Bătrânul avusese dreptate în privinţa navei spaţiale – şi *trebuia* să fi avut dreptate – atunci acest ţăran mult-prea-nevinovat ştia desigur şi el, şi ascundea adevărul. Ergo, era călărit.

Trebuia s-o fac. Şansele de a captura un parazit şi a-i transmite imaginea la Casa Albă erau mai mari aici decât în mijlocul unei mulţimi de oameni. Le-am aruncat o privire coechipierilor mei; erau în alertă, iar Jarvis filma.

În timp ce fermierul se întorcea, m-am agăţat de el. Căzu la pământ cu mine în spinare, sfâşiindu-i cămaşa. Jarvis se apropie şi trase un prim plan. Îi dezgolisem spatele înainte de a-şi fi regăsit respiraţia.

Şi era *gol* – niciun parazit, nici urmă. Pe nici un loc din trup, după cum am avut grijă să mă asigur.

L-am ajutat să se ridice, scuturându-l; hainele i se murdăriseră de cenuşă.

— Îmi pare nespus de rău, am spus.

Tremura de furie:

— Băi tinere…

Nu putea găsi un termen destul de dur pentru mine. Ne privi, cu gura tremurându-i:

— Pun legea pe urmele voastre. Dacă eram cu douăzeci de ani mai tânăr, vă aranjam pe toţi trei.

— Crede-mă, moşule, a fost o greşeală.

— Greşeală!

Se frânse chipul şi am crezut că va izbucni în plâns.

— Vin acasă din Omaha şi-mi găsesc gospodăria arsă, jumate din animale dispărute, iar ginere-meu nicăieri. Ies să văd de ce

se-nvârt străinii pe pământul meu şi-s gata să fiu sfâşiat, în bucăţi. „Greşeală”! Ce se-alege de lumea asta*!*

La ultima întrebare cred că i-aş fi putut răspunde, dar n-am încercat. Am încercat să-l despăgubesc pentru cele suferite, însă el îmi trânti banii pe jos. Am plecat cu cozile între picioare.

În timp ce mergeam din nou cu maşina, Davidson spuse:

— Eşti sigur că ştii după ce umbli?

— Pot greşi şi eu, am răspuns furios, dar pe Bătrân l-ai prins vreodată?

— Mmm – nu. Acum încotro?

— La studioul principal WDES. Asta nu va fi greşeală.

***

La porţile cu plată de la intrarea în Des Moines, taxatorul ezită. Privi într-un carnet, apoi la numărul maşinii.

— Şeriful a dat un ordin pentru maşina asta, spuse el. Trageţi pe dreapta.

Şi coborî bariera.

— Corect, am încuviinţat, dând înapoi zece metri, după care am băgat în viteză. Maşinile Secţiei au motor puternic şi caroserie rezistentă – lucru de folos, căci bariera era solidă. Odată trecuţi, „n-am încetinit”.

— Asta, spuse Davidson visător, pare interesant. Tot mai ştii ce faci?

— Gălăgia mică, m-am răstit. Băgaţi-vă bine-n cap, amândoi: s-ar putea să nu ieşim de-aici. *Dar vom obţine imaginile alea.*

— Cum zici, Şefule.

Goneam să scap de orice urmăritori. Am frânat brusc în faţă studioului şi am coborât toţi trei. Nicio metodă indirectă de-ale „Unchiului Charlie” ne-am repezit în primul lift si am apăsat butonul etajului lui Barnes. Odată ajunşi acolo, am lăsat deschisă uşa cabinei. Când am intrat în antecameră secretara a încercat să ne oprească dar am trecut de ea cu forţa. Fetele au ridicat privirea, speriate. M-am dus direct la uşa lui Barnes şi am încercat-o; era încuiată. M-am întors spre secretară:

— Unde-i Barnes?

— Cine-l caută, vă rog? întrebă ea, politicoasă ca un peşte.

I-am privit umerii. Cocoşaţi. Dumnezeule, mi-am spus, asta *trebuie* să fie. Fusese aici când îl omorâsem pe Barnes.

M-am aplecat şi i-am ridicat puloverul.

Avusesem dreptate. Trebuia să fi avut dreptate. Pentru a doua oară, priveam unul dintre paraziţi.

Începu să se zbată, să zgârie si încercă să muşte. I-am apucat gâtul într-o priză de judo, aproape băgându-mi mâna în porcăria aia, şi se înmuie din tot trupul. I-am înfipt trei degete în stomac, după care am întors-o cu faţa.

— Jarvis, am răcnit, ia un prim plan.

Idiotul moşmondea la aparat, cu posteriorul. Său cât toate zilele între mine şi obiectiv. Se îndreptă:

— Gata şcoala. Mi s-a ars un tub.

— Înlocuieşte-l — *repede*!

O stenografă se ridică, în capătul opus al încăperii, şi trase spre cameră. O şi lovi – iar Davidson o arse cu pistolul. Ca la un semnal, vreo şase săriră asupra lui Davidson. Nu păreau să aibă arme; nu făceau decât să roiască peste el.

M-am agăţat de secretară, trăgând din locul unde eram. Am. Prins o mişcare cu coada ochiului şi m-am întors, pentru a-l vedea pe Barnes – „Barnes numărul doi” – stând în uşă. L-am împuşcat în piept, ca să nimeresc moluscă pe care ştiam c-o avea în spinare. Apoi m-am răsucit din nou spre restul masacrului.

Davidson era din nou sus. O fată se târa spre el; părea rănită. O împuşcă în faţă, oprind-o. Următorul foc îmi trecu chiar pe lângă ureche.

— Mersi! am strigat. Hai să plecăm de aici. Jarvis – haide!

Ascensorul era deschis. Am năvălit înăuntru, eu încă împovărat cu secretara lui Barnes. Am trântit uşa şi am pornit. Davidson tremura, iar Jarvis era alb la faţă.

— Fruntea sus, am spus, n-ai tras în oameni, ci în alte *chestii.* La fel ca asta.

Am ridicat fata şi i-am privit spatele.

N-a lipsit mult să leşin. Specimenul meu, cel pe care-l înhăţasem ca să-l aduc viu, dispăruse. Lunecase pe jos, probabil, şi se târâse la adăpost în timpul încăierării.

— Jarvis, l-am întrebat, ai prins *ceva!*

Clătină din cap.

Spinarea fetei era acoperită cu o eczemă ca înţepăturile a un milion de ace, acolo unde se lipise de ea arătarea. Am depus-o pe podea, rezemată de peretele cabinei, încă nu-şi recăpătase cunoştinţa, aşa că am lăsat-o în lift. Nu se produse nicio tevatură când am străbătut holul spre stradă.

Un poliţist îşi ţinea piciorul pe maşina noastră, în timp ce completa o amendă. Mi-o întinse, spunând:

— N-ai voie să parchezi în zonă, nene.

— Scuze, am răspuns, semnându-i copia. Apoi am demarat în trombă, am ieşit cât am putut de repede din trafic – si am decolat, drept de pe o stradă din oraş. M-am întrebat dacă adăugase şi asta la amendă. Când am ajuns la înălţime, am schimbat plăcile de înmatriculare si codul de identificare. Bătrânul se gândeşte la toate.

Dar nu se gândea prea mult şi la mine. Am încercat să raportez din drum, însă mi-o tăie scurt şi-mi ordonă să mă prezint la sediul Secţiei. Mary era cu el. Mă lăsă să raportez, întrerupându-mă doar cu câte un mormăit ocazional.

— Cât de mult aţi văzut? l-am întrebat la sfârşit.

— Transmisia s-a întrerupt când aţi lovit bariera de taxare, mă informă el. Preşedintele n-a fost impresionat de ce-a văzut.

— Cred şi eu că nu.

— Mi-a spus să te concediez.

Am devenit ţeapăn.

— Sunt. Perfect disp… Am început.

— Gura! se răsti Bătrânul. I-am spus că mă poate concedia pe mine, dar nu pe subordonaţii mei. Eşti un netot împiedicat, continuă el calm, dar nu mă pot lipsi de tine tocmai acum.

— Mersi.

Mary se învârtea prin cameră. Am încercat să-i prind privirea, dar n-avea ochi pentru mine.

Acum se opri în spatele scaunului lui Jarvis – şi-i adresă Bătrânului semnul pe care-l făcuse cu privire la Barnes.

L-am pocnit pe Jarvis în cap cu calorizatorul şi căzu moale din scaun.

— Stai pe loc, Davidson! lătră Bătrânul avea pistolul îndreptat spre pieptul acestuia. Mary, cu el cum e?

— E-n regulă.

— Si el?

— Sam e curat.

Ochii Bătrânului ne măsurară îndelung, şi niciodată nu m-am mai simţit mai aproape de moarte ca atunci.

— Scoateţi-vă cămăşile, spuse el acru.

Ne-am dezbrăcat – iar Mary avea dreptate. Începusem să mă întreb cum as şti dacă *aveam* pe mine un parazit.

— Acum el, ordonă Bătrânul. Cu mănuşi.

L-am întins pe Jarvis şi i-am tăiat cu grijă îmbrăcămintea. Aveam specimenul viu.

ŞASE

MĂ SIMŢEAM GATA SĂ VOMIT. GÂNDUL CĂ lucrul ăla se aflase imediat în spatele meu, tot drumul din Iova, însemna mai mult decât putea suporta stomacul meu. Nu sunt mofturos – dar habar n-aveţi de ce-i în stare imaginea uneia d-alea, dacă n-aţi văzut-o cu ochii voştri, ştiind ce anume era.

Am înghiţit în sec, spunând:

— Hai s-o scoatem. Poate încă mai reuşim să-l salvăm pe Jarvis.

N-o credeam cu adevărat; aveam o presimţire foarte neagră că oricine fusese călărit de o chestie de-aia rămânea întinat, permanent.

Bătrânul ne făcu semn să ne îndepărtăm:

— Lăsaţi-l pe Jarvis!

— Dar…

— Termină! Dacă poate fi salvat, încă puţin timp n-o să conteze. În orice caz…

Tăcu, – şi i-am urmat exemplul. Ştiam ce vroia să zică; noi eram dispensabili; populaţia Statelor Unite, nu.

Bătrânul, cu pistolul scos, prudent, continua să privească făptura de pe spinarea lui Jarvis. Îi spuse lui Mary:

— Cheamă-l pe Preşedinte. Cod special zero zero zero şapte.

Mary trecu la biroul lui. Am auzit-o vorbind în telefonul cu surdină, dar atenţia mea era îndreptată asupra parazitului. Nu schiţa nicio mişcare de a-şi părăsi gazda.

După un timp, Mary raportă:

— Nu-l pot prinde, domnule. Îl avem pe unul din asistenţii lui. Domnul McDonough.

Bătrânul tresări. McDonough era un om inteligent şi agreabil, care nu se răzgândise în nicio privinţă de când i se spărsese casa. Preşedintele îl folosea pe post de tampon.

Mugi, fără să mai piardă vremea cu amortizorul.

Nu, Preşedintele nu era disponibil. Nu, nu i se putea transmite niciun mesaj. Nu, domnul McDonough nu-şi depăşea autoritatea; Bătrânul nu figura pe lista excepţiilor – dacă exista o asemenea

listă. Da, domnul McDonough ar fi fost încântat să fixeze o audienţă; promitea. Cum ar fi vinerea viitoare? Azi? Nici vorbă. Mâine? Imposibil.

Bătrânul închise, părând pe cale să-i vină un atac. Apoi trase de două ori adânc aer în piept, trăsăturile i se relaxară şi spuse:

— Dave, cheamă-l aici pe dr. Graves. Restul, păstraţi distanţa.

Şeful laboratorului biologic sosi imediat.

— Doc, spuse Bătrânul, avem una care n-a murit.

Graves privi atent spatele lui Jarvis.

— Interesant, comentă el, lăsându-se într-un genunchi.

— Înapoi!

Graves ridică privirea:

— Dar trebuie să am posibilitatea…

— Tu şi cretina de mătuşă mea! Vreau s-o studiezi, da, dar înainte de toate trebuie s-o menţii în viaţă. În al doilea rând, să n-o laşi să scape. Al treilea, trebuie să te aperi.

Doctorul zâmbi.

— Nu mi-e teamă de ea. Trebuie…

— Să-ţi fie teamă de ea! E un ordin.

— Vroiam să spun că trebuie să pregătesc un incubator în care s-o bag după ce o scoatem de pe gazdă. E evident că fiinţele astea au nevoie de oxigen – nu oxigen în stare liberă, ci din organismul gazdei. Poate că un câine mare ne va fi de ajuns.

— Nu, îl repezi Bătrânul. Las-o acolo unde e.

— Hm? Omul ăsta e voluntar?

Bătrânul nu răspunse. Graves continuă:

— Subiecţii umani de laborator trebuie să fie voluntari. Etica profesională, ştiţi…

Băieţii ăştia de la ştiinţific nu se dau niciodată bătuţi; Bătrânul spuse calm:

— Doctor Graves, toţi agenţii din Secţia asta sunt voluntari pentru orice găsesc eu de cuviință. Te rog să-mi îndeplineşti ordinul. Adu aici o targă. Cu grijă.

După ce l-au cărat afară pe Jarvis, Davidson, Mary şi cu mine ne-am dus în salon să bem un păhărel, două, trei, patru. Aveam nevoie. Davidson tremura tot. Când prima porţie n-a reuşit să-l dreagă, i-am spus:

— Ascultă, Dave, mă simt la fel de prost ca tine în legătură cu fetele alea – dar n-am avut încotro. Bagă-ţi asta-n cap.

— Cât de grav a fost? întrebă Mary.

— Destul de rău. Nu ştiu cât de multe am ucis. N-am avut timp să fim grijulii. Nu trăgeam în oameni; trăgeam în paraziţi.

M-am întors spre Davidson:

— Nu-ţi dai seama?

— Tocmai asta e. Nu erau oameni. Cred că mi-aş putea împuşca propriul frate, dacă datoria mi-ar cere-o. Dar fiinţele astea nu-s oameni. Tragi, şi ele tot vin spre tine. Nu…

Se întrerupse.

Nu simţeam decât milă. Peste puţin timp plecă, iar Mary şi cu mine am stat de vorbă o vreme, căutând răspunsuri şi neajungând nicăieri. Apoi mă anunţă că-i era somn şi porni spre dormitoarele femeilor. Bătrânul ordonase ca în noaptea aceea toate efectivele să doarmă în sediu, aşa că am mers si eu în aripa băieţilor şi m-am târât într-un sac.

Mă trezi alarma de raid aerian. M-am vârât greoi în haine pe când sirenele se stingeau şuierând, după care intercomul lătră cu glasul Bătrânului:

— Proceduri anti-gaze şi anti-radiaţii! închideţi etanş totul! Toate efectivele se adună în sala de conferinţe. Mişcaţi!

Fiind agent de teren, n-aveam îndatoriri locale. M-am înghesuit prin tunel, spre birouri. Bătrânul se afla în sala mare, cu o expresie sumbră pe faţă. Am vrut să-l întreb ce se întâmplase, dar înaintea mea mai aşteptau vreo duzină de funcţionari, agenţi, stenografe şi alţii. Nu peste mult, Bătrânul mă trimise să-i cer gardianului de la uşă lista de prezenţă. Făcu apelul şi, curând, reieşi clar că toate persoanele trecute pe listă se aflau acum în sală, de la bătrâna domnişoară Haines, secretara Bătrânului, până la barmanul din salon – cu excepţia paznicului de la uşă şi a lui Jarvis. Lista nu putea fi decât corectă; ţineam evidenţa tuturor persoanelor care intrau şi ieşeau, cu puţin mai multă grijă decât îşi ţine o bancă evidenţa banilor.

Am fost din nou trimis la paznic. Îl sună pe Bătrân, înainte de a-şi părăsi postul; apoi apăsă comutatorul zăvorului si mă urmă. Când am; ajuns înapoi, apăruse acolo şi Jarvis, asistat de Graves

şi de un laborant. Purta un halat de spital şi părea conştient, dar buimac.

Începeam să deduc despre ce era vorba. Bătrânul privea personalul întrunit, păstrând distanţa; apoi scoase un pistol.

— Unul dintre paraziţii invadatori e în libertate printre noi, spuse el. Pentru unii din voi, asta înseamnă prea mult. Celorlalţi va trebui să vă explic, întrucât siguranţa noastră a tuturor – a întregii specii – depinde de cooperarea completă şi supunerea absolută.

Trecu la o explicaţie sumară, dar hidos de exactă, a ceea ce era parazitul şi a situaţiei.

— Pe scurt, conchise el, parazitul se află aproape sigur în această încăpere. Unul dintre noi pare uman dar este un automat, acţionând conform voinţei celui mai crunt duşman al nostru.

Răsună un murmur. Oamenii furau priviri furişe unii spre alţii. Unii încercară să se retragă mai la distanţă. Cu un moment în urmă, fuseserăm o echipă; acum eram o gloată, bănuindu-ne fiecare pe fiecare. M-am pomenit îndepărtându-mă de omul aşezat cel mai aproape de mine – Ronald, barmanul din salon; îl cunoşteam de ani de zile.

Graves îşi drese glasul.

— Şefule, începu el, am luat toate măsurile rezonabile..

— Gura. Adu-l pe Jarvis în faţă. Scoate-i halatul.

Graves tăcu şi se supuse, împreună cu asistentul său.

Jarvis nu părea decât parţial conştient de ceea ce se petrecea în jur. Probabil Graves îl drogase.

— Întoarceți-l, ordonă Bătrânul.

Jarvis îi lăsă să-l întoarcă; apăru urma moluştei, o erupţie roşie pe umeri şi ceafă.

— Puteţi vedea, continuă Bătrânul, locul unde s-a ataşat de el fiinţa.

Când Jarvis fusese despuiat, răsunaseră şoapte şi un chicotit jenat; acum domnea o tăcere de moarte.

— Acum, spuse Bătrânul, vom *prinde molusca aceea*! Mai mult, o vom captura vie. Aţi văzut cu toţii unde călăreşte parazitul trupul omenesc. Vă previn; dacă parazitul va fi ars, am să-l ard şi eu pe omul care-a făcut-o. În caz că trebuie să trageţi

pentru a-l prinde, trageţi la picioare. Vino-aici! îndreptă el pistolul spre mine.

Mă opri la jumătatea distanţei dintre el şi mulţime.

— Graves! Aşează-l pe Jarvis lângă mine. Nu, lasă-l fără halat.

Bătrânul se întoarse spre mine:

— Aruncă pistolul jos.

Îşi ţinea arma aţintită spre abdomenul meu; mi-am scos pistolul cu mare grijă. L-am trimis alunecând până la doi metri distanţă.

— Dezbracă-te complet.

Era un ordin stânjenitor de îndeplinit. Arma Bătrânului îmi învinse toate inhibiţiile. Nu m-au ajutat cu nimic, chicotelile câtorva fete în timp ce mă dădeam în spectacol. Una dintre ele şopti:

— Nu-i rău!

Iar alta replică:

— Cam noduros, aş zice.

După ce mă măsură din cap până-n picioare, Bătrânul îmi spuse să-mi iau pistolul.

— Acoperă-mă, ordonă el, şi stai cu un ochi spre uşă. Tu! Dotty Cutare-şi-cutare – tu urmezi. Dotty era o fată din personalul de cancelarie. Nu avea armă, desigur, şi purta un neglijeu lung până-n pământ. Păşi înainte, se înclina, dar nimic mai mult.

Bătrânul gesticula cu pistolul:

— Haide – dă-le jos.

— Chiar vorbiţi serios? întrebă ea nevenindu-i să creadă.

— *Mişcă*!

Fata aproape căzu pe jos de spaimă.

— Bine! replică ea, nu-i nevoie să mă faceţi să-mi sară inima din piept.

Îşi muşcă buza, apoi descheie copcia de la talie.

— Pentru asta ar trebui să m-aleg cu-o primă, mai spuse, sfidătoare, şi-şi lăsă capotul să lunece de pe trup.

— Treci la perete, ordonă sălbatic Bătrânul. Renfrew!

După calvarul meu, bărbaţii se descurcară cu eficienţă, deşi unii erau stingheriţi. Cât despre femei, unele se hliziră, altele roşiră, dar niciuna nu obiectă prea mult. În douăzeci de minute,

aveam în faţa ochilor mai mulţi metri pătraţi de piele-de-găină decât văzusem în viaţa mea, iar maldărul de arme părea un arsenal.

Când veni rândul lui Mary, îşi scoase hainele repede şi fără tapaj. Nu comentă nimic, şi-şi purtă pielea goală cu calmă demnitate. Spori considerabil grămada de armament. Am tras concluzia că pur şi simplu îi erau dragi pistoalele.

Până la urmă, eram cu toţii goi-puşcă şi vizibil neatinşi de paraziţi, cu excepţia Bătrânului şi a fetei bătrâne care-i era secretară. Cred că-l cam încurca prezenţa domnişoarei Haines. Părea abătut şi scotoci cu bastonul prin mormanul de haine. Într-un târziu, o privi:

— Miss Haines – dacă eşti amabilă.

Frate, mi-am spus, de data asta va trebui să recurgi la forţă.

Stătea acolo, privindu-l de sus, ca un monument al pudorii ofensate. M-am apropiat şi am spus, din colţul gurii:

— Şefule – cu dumneata cum rămâne? Scoate-le.

Păru surprins.

— Nu glumesc, am continuat. Sau dumneata, sau ea. Poate fi oricare. Jos ţoalele.

Bătrânul ştie să se relaxeze în faţa inevitabilului. Spuse:

— Dezbrac-o.

Începu să bâjbâie pe la fermoare, cu o mutră posomorâtă. I-am spus lui Mary să cheme încă două femei şi s-o despoaie pe domnişoara Haines. Când m-am întors, bătrânul avea pantalonii în vine – iar Miss Haines o rupse la fugă.

Bătrânul se afla între noi; nu puteam ochi direct – şi toţi ceilalţi agenţi din sală erau dezarmaţi! Nu cred că fusese un accident; Bătrânul n-avusese încredere în ei că nu vor trage. Voia molusca aceea – vie.

Femeia ieşi pe uşă si fugi pe culoar, până am apucat eu să mă organizez. Aş fi putut-o lovi dintr-o parte, în hol, dar eram inhibat. Mai întâi, nu-mi puteam schimba atât de repede vitezele emoţionale. Vreau să spun, încă mai era Bătrâna Doamnă Haines, secretara şefului, cea care mă muştruluia pentru greşelile gramaticale din rapoarte. În al doilea rând, dacă purta un parazit, nu vroiam să risc să-l ard.

O zbughi într-o cameră; din nou am ezitat – pură obişnuinţă; era toaleta pentru femei. Dar numai o clipă. Am trântit uşa de perete, privind în jur, cu pistolul pregătit. Ceva mă izbi înapoia urechii.

***

Nu pot relata nimic clar din cele câteva momente care-au urmat. Am zăcut fără cunoştinţă, cel puţin un minut. Mi-amintesc de-o luptă şi de nişte strigăte:

— Atenţie!

— Lua-o-ar dracu' – m-a muşcat!

Apoi, cineva spuse calm:

— De mâini şi de picioare – cu grijă.

— Cu el ce facem? întrebă altcineva, şi i se răspunse:

— Mai târziu, nu e rănit.

Încă mai eram practic ameţit când plecară, dar începeam să simt un strop de înviorare strecurându-mi-se prin trup. M-am săltat în capul oaselor, cuprins de o senzaţie de extremă urgenţă în legătură cu nu ştiu ce. M-am ridicat, clătinându-mă, şi am mers la uşă. Am privit afară precaut; nu se vedea nimeni. Am străbătut în trap uşor coridorul, în direcţia opusă sălii de conferinţe.

La ieşire, mi-am dat seama cu un şoc că eram gol, şi am luat-o pe coridor spre aripa bărbaţilor. Acolo, am înşfăcat primele haine care mi-au căzut sub mână şi le-am tras pe mine. Pantofii mi-erau mult prea mici; nu părea să aibă vreo importanţă. Am alergat înapoi la ieşire, am găsit comutatorul; uşa se deschise. Credeam că scăpasem uşor, dar, exact în clipa când ieşeam, cineva strigă:

— Sam!

M-am repezit afară. În clipa următoare aveam de ales între şase uşi, iar după ce am trecut printr-una, între altele trei. Văgăuna pe care o numim sediu, e accesibilă printr-un labirint de tuneluri ca nişte spaghete. Până la urmă am ieşit într-o tarabă de fructe şi cărţi de la metrou, am dat din cap spre proprietar şi am ridicat portiţa tejghelei, amestecându-mă în mulţime.

Am prins trenul expres spre amontele râului şi am coborât la prima staţie. Acolo, am traversat spre peronul opus şi am

aşteptat la ghişeul de schimb monetar până apăru un bărbat care, schimbând banii, scoase o sumă frumuşică. M-am urcat în. Acelaşi vagon cu el şi am coborât împreună. În primul loc întunecos, l-am pocnit. Acum aveam bani şi eram gata să acţionez. Nu ştiam de ce trebuia să am bani, dar ştiam că aveam nevoie de ei pentru ceea ce urma să fac.

ŞAPTE

VEDEAM LUCRURILE DIN JURUL MEU dublate în chip ciudat, ca şi cum aş fi privit prin apă unduitoare – şi totuşi, nu simţeam niciun fel de surprindere sau curiozitate. Mă mişcăm ca un somnambul, fără să ştiu ce aveam de făcut – dar eram complet treaz, îmi dădeam seama de identitatea mea, de locul unde mă aflam, de fosta mea slujbă în cadrul Secţiei. Şi, cu toate că nu ştiam ce urma să fac, eram conştient tot timpul de ceea ce făceam şi convins că fiecare acţiune era necesară în acel moment.

În cea mai mare parte a timpului nu simţeam nicio emoţie, cu excepţia mulţumirii generate de lucrul care trebuie făcut. Aceasta exista la nivelul conştient; undeva, cu mai multe nivele în profunzime decât puteam eu înţelege, eram sfâşietor de nefericit, înspăimântat, plin de vinovăţie, dar astea se aflau jos, în adânc, ferecate, reprimate; abia dacă eram conştient de ele şi nu mă afectau cu nimic.

Ştiam că fusesem văzut plecând. Acel strigăt, „Sam!”, îmi fusese adresat mie; nu mă cunoşteau decât două persoane sub acest nume, iar Bătrânul ar fi folosit numele meu real. Deci, Mary mă văzuse plecând. Era bine, mi-am spus, că mă lăsase să descopăr unde se afla apartamentul ei. Avea să fie necesar să pun capcane înainte ca ea să-l folosească din nou. Între timp, trebuia să-mi văd de treabă şi să mă feresc de-a fi prins.

Mergeam printr-un cartier de antrepozite, folosindu-mi toată experienţa profesională de a nu atrage atenţia. Curând, am găsit o clădire satisfăcătoare; purta un anunţ: DEPOZIT DE ÎNCHIRIAT – ADRESAŢI AGENTUL IMOBILIAR PARTER. L-am cercetat, am reţinut adresa, apoi am revenit la o cabină Western Union, cu două străzi mai-napoi. Acolo, am ales o maşină liberă si am trimis următorul mesaj: EXPEDIAŢI DOUĂ CUTII ȚÂNCI MICI POVEŞTI FIECARE ACELAŞI SCONT CONSEMNAT JOEL FREEMAN, şi am adăugat adresa depozitului. L-am expediat pe adresa Roscoe Dillard, Agenţi de Lucrări şi Comenzi Ocazionale, Des Moines, Iowa.

Când am ieşit din cabină, faţada unui restaurant Kwikfede din apropiere îmi aminti că mi-era foame, dar reflexul se stinse repede şi nu m-am mai gândit la asta. M-am întors la depozit, am găsit un colţ întunecos în spate şi m-am aşezat în aşteptarea zorilor şi a începerii programului. Am amintirea vagă a unor coşmaruri claustrofobice, recurente.

La ora nouă, l-am interpelat pe agentul imobiliar în momentul când îşi descuia biroul şi am închiriat depozitul, plătindu-i un aconto gras pentru a intra imediat în posesia acestuia. Am urcat în depozit, l-am deschis şi am început să aştept.

Pe la zece şi jumătate, au fost livrate lăzile mele. După ce curierul plecă, am deschis o ladă, am scos o celulă, am încălzit-o şi am pregătit-o. Apoi l-am vizitat din nou pe agentul de închirieri şi i-am spus:

— Domnule Greenberg, puteţi veni sus un moment? Vreau să discutăm despre nişte schimbări la sistemul de iluminat.

Bombăni, dar mă urmă. După ce am intrat, l-am condus la cutia deschisă:

— Uitaţi, dacă vă aplecaţi aici, veţi vedea la ce mă refer. Am putea să…

L-am apucat într-o priză care-i tăie respiraţia, i-am ridicat vestonul şi cămașa şi, cu mâna liberă, am transferat un stăpân din celulă pe spatele lui gol, după care l-am ţinut strâns până s-a relaxat. I-am dat drumul, i-am băgat cămaşa la loc în pantaloni şi l-am scuturat de praf. Când îşi recăpătă respiraţia, am întrebat:

— Ce noutăţi de la Des Moines?

— Ce vrei să ştii? mă întrebă el. De cât timp eşti plecat?

Am început să explic, dar mă întrerupse:

— Hai să facem o consfătuire directă şi să nu mai pierdem vremea..

Mi-am tras în sus cămaşa; făcu şi el acelaşi lucru; apoi ne-am aşezat pe lada închisă, spate-n spate, astfel ca stăpânii noştri să poată intra în contact. Propria mea minte se goli; n-aveam idee cât timp trecuse. Priveam o muscă bâzâind în jurul unei pânze de păianjen.

Administratorul şef al clădirii fu următorul nostru recrut. Era un suedez masiv şi a fost nevoie să acţionăm amândoi. După

aceea, domnul Greenberg îl chemă pe proprietar, insistând că trebuia să vină să vadă de nişte defecţiuni ale structurii – ce anume exact, nu ştiu; eram ocupat să deschid şi să încălzesc alte celule, împreună cu şeful.

Proprietarul clădirii a fost un mare câştig şi ne-am bucurat cu toţii, inclusiv, fireşte, el însuşi. Era membru al Clubului Constituţiei, a cărui listă de membri semăna cu un Who's *Who* în Finanţe, Guvern şi Industrie.

Se apropia de amiază; n-aveam timp de pierdut. Administratorul ieşi să cumpere haine şi o geantă pentru mine, cu acest prilej trimiţându-l sus şi pe şoferul proprietarului, să fie recrutat. Am plecat la douăsprezece şi jumătate, proprietarul şi cu mine, în maşina lui de oraş; sacoşa conţinea doisprezece stăpâni, în celule, dar gata de acţiune.

Proprietarul semnă *J. Hardwick Potter Guest.* Un lacheu încercă să-mi ia geanta, dar am insistat că aveam nevoie de ea ca să-mi schimb cămaşa înainte de masă. Am moşmondit prin toaletă până am rămas singuri, doar cu îngrijitorul – şi prin urmare l-am recrutat şi l-am trimis cu un mesaj la responsabil că unui oaspete i se făcuse rău în toaletă.

După ce ne-am îngrijit de responsabil, acesta a procurat un veston alb, iar eu am devenit al doilea îngrijitor la toaletă. Nu-mi mai rămăseseră decât zece stăpâni, dar cutiile aveau să fie ridicate în curând din depozit şi livrate la club. Îngrijitorul şi cu mine i-am folosit pe cei rămaşi înainte de-a se fi încheiat perioada de vârf de la amiază. Un oaspete ne surprinse în timp ce lucram şi a trebuit să-l omor. L-am înghesuit în debaraua pentru mături. După aceea a urmat o pauză, căci cutiile încă nu sosiseră. Reflexul foamei aproape mă încovoia de şale, după care slăbi, dar nu dispăru, i-am spus responsabilului, care puse să mi se servească masa în biroul lui. Cutiile sosiră tocmai când terminam.

În perioada lejeră de pe la mijlocul după-amiezii, am asigurat locul. Pe la orele patru, toţi cei din clădire – membri, personal şi vizitatori – erau alături de noi; în continuare, am început să-i procesăm în hol, pe măsură ce portarul le deschidea să intre. Mai târziu în cursul zilei, responsabilul telefonă la Des Moines după alte lăzi. Marele premiu sosi în aceeaşi seară – Secretarul

Adjunct al Tezaurului. Întrezăream o victorie reală: Departamentul Trezoreriei e însărcinat cu securitatea Preşedintelui.

OPT

CAPTURAREA UNEI OFICIALITĂŢI ÎN POZIŢIE cheie a generat în mine însumi o satisfacţie absentă, după care nu m-am mai gândit la asta. Noi – recruţii umani vreau să spun – nu gândeam mai deloc; ştiam ce aveam de făcut, dar n-o ştiam decât în momentul acţiunii, la fel cum îşi primeşte comenzile un cal de „înaltă şcoală", le îndeplineşte şi e gata pentru următorul semnal din partea călăreţului.

Călăreţul şi calul de înaltă şcoală reprezintă o comparaţie adecvată, dar nu se apropie suficient de adevăr. Stăpânii aveau la dispoziţie nu doar inteligenţa noastră în totalitate, ci erau capabili şi să ne folosească memoria şi experienţa. Comunicam pentru ei, de asemenea, între stăpâni; uneori ştiam despre ce vorbeam alteori, nu. Cuvintele rostite se transmiteau prin intermediul slugii, dar noi, slugile, nu participam la consfătuirile mai importante, direct de la stăpân la stăpân. În timpul acestora, şedeam cuminţi si aşteptam până când călăreţii noştri terminau, după care ne aranjam îmbrăcămintea şi făceam cele necesare.

N-aveam mai multă legătură cu cuvintele pronunţate de mine în locul stăpânului decât are un telefon. Eram un instrument de comunicare, nimic mai mult. În unele zile de după recrutare, îi dădeam responsabilului clubului instrucţiuni despre transporturile de celule purtătoare ale stăpânilor. Eram conştient în mod pasager, în timp ce vorbeam, că aterizaseră. Încă trei nave, dar cunoştinţele mele concrete se limitau la o singură adresă din New Orleans.

Nu mă gândeam deloc la ea îmi vedeam de muncă. Eram un nou „asistent special al domnului Potter" şi-mi petreceam zilele în biroul lui – şi nopţile. De fapt, relaţia putea fi inversată; adesea îi dădeam instrucţiuni orale domnului Potter. Sau, poate, înţeleg şi acum organizarea socială a paraziţilor la fel de puţin pe cât o înţelegeam atunci.

Ştiam – şi ştia şi stăpânul meu – că era mai bine să nu mă arăt la vedere. Prin intermediul meu, stăpânul ştia la fel de mult

ca mine; ştia că eram un om despre care Bătrânul aflase că a fost recrutat – iar stăpânul meu ştia, sunt sigur, că Bătrânul n-avea să înceteze căutarea, pentru a mă recaptura sau ucide.

Pare ciudat că n-a schimbat trupul, omorându-l pe-al meu aveam mult mai mulţi recruţi disponibili decât stăpâni. N-ar fi putut, simţi nimic comparabil cu hipersensibilităţile omeneşti stăpânii recent livraţi din celulele lor de tranzit îşi vatămă frecvent gazdele; întotdeauna distrugeam gazda si ne găseam una nouă. Pe de altă parte, un cowboy dibaci ar distruge oare un cal de muncă bine antrenat în favoarea unui animal străin, neverificat? Poate de-asta fusesem păstrat şi ascuns.

După un timp, oraşul a fost „asigurat”, iar stăpânul meu a început să mă scoată pe stradă. Nu vreau să spun că toţi locuitorii purtau câte o cocoaşă – nu; oamenii erau foarte numeroşi, iar stăpânii extrem de puţini încă – dar recruţii noştri ocupau poziţiile cheie din oraş, de la poliţistul din colţ până la primar şi şeful poliţiei, fără a-i uita pe şefii de circumscripţie, personalităţile bisericeşti membrii consiliului municipal, şi toată lumea din comunicaţiile publice şi mass-media. Majoritatea îşi continuau treburile obişnuite, nu numai nederanjaţi, de toată mascarada, ci nici măcar conştienţi de ea.

Doar dacă nu cumva, fireşte, câte unul dintre ei nimerea întâmplător în calea scopurilor vreunui stăpân – în care caz era lichidat.

Unul dintre dezavantajele stăpânilor noştri era dificultatea comunicaţiilor la distanţă. Se limita la ceea ce puteau spune gazdele umane prin limbajul omenesc, pe căile de comunicare obişnuite, fiind şi mai restrânse, cu excepţia cazurilor când calea era complet asigurată, la mesaje codificate ca acela pe care-l folosim pentru comandarea primului transport de stăpâni. Acest gen de comunicaţii prin intermediul slugilor era aproape sigur inadecvat privind scopurile stăpânilor; păreau să aibă nevoie de consfătuiri trup-la-trup frecvente, pentru a-şi coordona acţiunile.

Am fost trimis la o asemenea consfătuire, în New Orleans.

Într-o dimineaţă, am ieşit pe stradă ca de obicei, mergând până la platforma de lansare din nordul oraşului, unde am comandat un taxi. După o scurtă aşteptare, taxiul fu ridicat la rampa de îmbarcare şi am dat să intru – când un domn vârstnic

se înghesui ocupându-l înaintea mea. Am primit un ordin de a scăpa de el, imediat contramandat, însă, de un alt ordin, care-mi spunea să merg încet şi să fiu atent. I-am răspuns:

— Mă scuzaţi, domnule, dar acest taxi e ocupat.

— Exact, replică bătrânul. L-am ocupat eu.

— Va trebui să vă găsiţi altul, am insistat eu rezonabil. Arătaţi-mi biletul de la rând.

Îl prinsesem; taxiul avea numărul înscris pe biletul meu, dar omul nu se clinti.

— Unde mergeţi? mă întrebă.

— La New Orleans, i-am răspuns, aflând pentru prima oară ce destinaţie aveam.

— Atunci mă puteţi lăsa şi pe mine la Memphis.

Am clătinat din cap:

— Nu-i în drum.

— Doar pentru cincisprezece minute!

Părea să-şi stăpânească nervii cu greu.

— Nu puteţi acapara un vehicul public fără motive întemeiate, continuă, întorcându-se apoi spre şofer. Şofer! Explică-i acestei persoane regulamentul.

Şoferul se întrerupse din scobitul dinţilor.

— Eu nu mă bag. Îi iau, îi duc, îi las. Înţelegeţi-vă, sau îi cer dispecerului încă o taxă.

Am ezitat, încă nefiind instruit. Apoi m-am pomenit urcând.

— La New Orleans, am spus, cu oprire la Memphis.

Şoferul ridică din umeri şi semnaliză turnului de control: Celălalt pasager pufni şi nu-mi mai acordă nicio atenţie.

Odată în văzduh, îşi deschise servieta şi întinse nişte hârtii pe genunchi. Îl priveam fără prea mare interes. M-am trezit că-mi schimbam poziţia pentru a ajunge mai uşor la pistol. Omul repezi o mână, înşfăcându-mă de încheietură.

— Nu aşa de iute, fiule, spuse, iar trăsăturile i se frânseră în rânjetul satanic al Bătrânului însuşi.

***

Am reflexe rapide, dar mă aflam în dezavantajul de-a transmite totul stăpânului, care judeca şi-mi comunica deciziile. Cât de mult timp ia asta? Nu ştiu. În timp ce scoteam arma, am simţit clopotul unui pistol împungându-mă în coaste.

— Uşurel.

Cu cealaltă mână, îmi înfipse ceva în trup; am simţit o înţepătură, după care prin tot organismul mi se propagă efectul cald al unei injecţii cu „Morpheus”. Am mai făcut o ultimă încercare de a-mi scoate pistolul, apoi m-am prăbuşit înainte.

Eram vag conştient de nişte voci. Cineva mă manevra cu brutalitate, iar altcineva spunea:

— Fii atent la maimuţa aia!

— E-n regulă, răspunse un alt glas. Are tendoanele tăiate.

La care primul replică:

— Încă mai are *dinţi,* nu?

Exact, am spus agitat în sinea mea, şi dacă v-apropiaţi, am să vă muşc cu ei. Remarca despre tendoanele tăiate părea adevărată niciunul dintre membre nu voia să mi se mişte, dar asta nu mă îngrijora mai mult decât faptul că fusesem numit maimuţă. Era o ruşine, mi-am spus, să-i atribui unui om epitete când nu se putea apăra.

Am plâns puţintel, după care mă cuprinse toropeala.

— Te simţi mai bine, fiule?

Bătrânul se apleca peste capătul patului, privindu-mă îngândurat. Avea pieptul gol, acoperit cu păr cărunt.

— Îhî, am făcut, binişor, cred.

Am vrut să mă ridic, descoperind că nu puteam.

Bătrânul ocoli până lângă pat.

— Putem scoate pripoanele astea, spuse, umblând la nişte cleme. Nu voiam să te răneşti singur. Gata!

M-am ridicat în capul oaselor, frecându-mi încheieturile.

— Acum, urmă Bătrânul, cât de mult îţi aminteşti? Raportează.

— Să-mi amintesc?

— Te-au prins. Îţi aminteşti ceva de după ce s-a agăţat parazitul de tine?

Cuprins de o bruscă teamă nebunească, m-am agăţat de pat.

— Şefule! Au aflat unde ne aflăm acum! *Le-am spus.*

— Ba n-au aflat nimic, răspunse el calm, fiindcă ăsta nu-i sediul pe care ţi-l aminteşti tu. Am evacuat vechile birouri. Nu ştiu despre ascunzătoarea asta – cred. Deci, îţi aminteşti?

— Sigur că-mi amintesc. Am ieşit de-aici – adică, din vechiul sediu – și am urcat…

Gândurile mi-o luau înainte; îmi reveni brusc imaginea unui stăpân viu în mâna mea goală, pregătindu-mă să-l plasez pe agentul imobiliar.

Am vomat. Bătrânul mă şterse la gură şi spuse cu blândeţe:

— Continuă.

Am înghiţit în sec, apoi am spus:

— Şefule – sunt pretutindeni. Au ocupat oraşul.

— Ştiu. La fel ea la Des Moines. Şi la Minneapolis, St Paul, New Orleans şi Kansas City. Poate mai multe, nu ştiu – nu pot fi peste tot.

Se încruntă, adăugând:

— Parcă am lupta cu picioarele vârâte-ntr-un sac. Pierdem, şi încă repede. Nici măcar nu putem închide oraşele despre care ştim.

— Doamne fereşte! De ce?

— Ar trebui să ştii. Deoarece „capetele mai bătrâne şi mai înţelepte” încă nu sunt convinse. Fiindcă atunci când ei ocupă un oraş, totul continuă la fel ca-nainte.

Am făcut ochii mari.

— Nu contează, spuse el blând. Ai fost primul nostru eşec. Şi mai eşti şi prima victimă pe care am recuperat-o vie – iar acum, descoperim că-ţi aminteşti ce s-a întâmplat. Asta-i important. Iar parazitul tău e primul pe care am reuşit să-l capturăm şi să-l menţinem în viaţă. Vom avea posibilitatea să…

Probabil că faţa mea era o mască a terorii; ideea că stăpânul meu trăia încă – şi mă putea lua din nou în primire – îmi depăşea puterile.

Bătrânul mă zgâlţâi:

— Ia-o uşurel, spuse el moale. Eşti încă destul de slăbit.

— Unde el

— Mm? Parazitul? Nu-ţi face griji pentru el. Trăieşte pe numărul tău opus, un urangutan roşu, numit Napoleon. E în siguranţă.

— Omorâţi-l!

— Slabe şanse. Avem nevoie de el viu, pentru studii.

Probabil mă spărsesem în bucăţi, căci mă plesni.

— Ia-ţi o proptea, spuse. Detest să te sâcâi când eşti bolnav, dar n-am încotro. Trebuie să transmitem pe fir tot ce-ţi aminteşti. Aşa că decolează şi zboară drept.

M-am adunat şi am început să fac un raport minuţios despre tot ce-mi puteam aminti. Am descris închirierea şi recrutarea primei victime, apoi felul cum ne-am mutat la Clubul Constituţiei. Bătrânul dădu din cap:

— Logic. Erai un agent bun, chiar şi pentru *ei.*

— Nu înţelegi, am obiectat. *Eu* n-am gândit nimic. Ştiam ce se petrecea, dar atâta tot. Era ca şi cum, ăă, ca și…

M-am întrerupt, în pană de cuvinte.

— Nu contează. Continuă.

— După ce l-am recrutat pe responsabilul clubului restul a mers uşor. I-am capturat pe măsură ce intrau şi…

— Nume?

— A, sigur M. C. Greenberg, Thor Hansen, J. Hardwick Potter, şoferul său Jim Wakeley, un tip scund pe nume „Jake”, care era îngrijitor la toaletă, dar a trebuit eliminat ulterior – stăpână-său nu-l lăsa să-şi folosească timpul pentru diverse necesităţi. Apoi a urmat responsabilul; nu i-am aflat niciodată numele.

M-am oprit, lăsându-mi mintea să revină în urmă, încercând să mă asigur asupra fiecărui recrut.

— O, Doamne!

— Ce este?

— Secretarul Adjunct al *Tezaurului*!

— L-aţi prins pe ăla?

— Da. În prima zi. Cât a trecut de-atunci? Doamne, Şefule, Departamentul Trezoreriei îl *protejează pe Preşedinte*!

Dar, în locul unde stătuse Bătrânul, nu mai era decât o gaură în aer.

M-am culcat la loc, epuizat. Am început să suspin în pernă. După o vreme, am adormit.

NOUĂ

M-AM TREZIT CU GURA PLINĂ DE UN GUST gros, cu capul vâjâindu-mi şi cu o senzaţie de dezastru iminent. Totuşi, comparativ îmi mai revenisem. O voce veselă spuse:

— Ne simţim mai bine?

O creatură măruntă şi brunetă se apleca asupra mea. Era o gânganie drăgălaşă şi mă simţeam destul de bine pentru a aprecia, vag, acest lucru. Purta un costum ciudat: şort alb, o fâşie de material care-i ascundea sânii şi un fel de carapace metalică peste ceafă, umeri şi coloana vertebrală.

— Mai bine, am recunoscut, făcând o mutră.

— Gust neplăcut în gură?

— Ca o întrunire de cabinet din Balcani.

— Poftim.

Îmi dădu într-un pahar; ardea puţin, şi îndepărtă gustul rău.

— Nu, continuă ea, n-o înghiţi. Scuip-o şi-am să-ţi aduc apă.

M-am supus.

— Eu sunt Doris Marsden, continuă ea, infirmiera de zi.

— Încântat de cunoştinţă, Doris, i-am răspuns, privind-o cu ochi mari. Ia zi – ce-i cu travestiul ăsta? Nu că nu mi-ar plăcea, dar arăţi ca o refugiată dintr-o bandă desenată.

Chicoti.

— Mă simt ca într-o formaţie de variete. Dar ai să te obişnuieşti – eu am reuşit.

— Îmi place. Dar de ce?

— Ordinele Bătrânului.

Atunci am ştiut de ce, şi iar am început să mă simt rău. Doris continuă:

— Acum, cina.

Îmi aduse o tavă.

— Nu vreau nimic de mâncare.

— Gura mare, porunci ea fermă; altfel ţi-o frec în păr.

Printre înghiţituri, luate în legitimă apărare, am reuşit să îngaim:

— Mă simt destul de bine. O doză de Gyro şi voi fi pe picioare.

— Fără stimulente, replică ea plat, continuând să mă îndoape. Regim special şi multă odihnă, cu un somnifer mai târziu. Aşa zice omu'.

— Ce-i în neregulă cu mine?

— Extenuare, înfometare şi scorbut incipient. Precum şi râie şi păduchi dar pe-ăia i-am exterminat. Acum ştii – şi dacă-i spui doctorului, am să te fac mincinos în faţă. Întoarce-te.

— Am făcut-o, iar ea începu să-mi schimbe îmbrăcămintea; păream să fiu presărat cu ulceraţii; m-am gândit la ce-mi spusese şi am încercat să-mi amintesc cum trăisem sub stăpânul meu.

— Nu mai tremura, spuse. Te doare rău?

— N-am nimic.

Din câte-mi puteam aminti, nu mâncasem mai des, de două, trei zile. Păi? Să vedem. Nu făcusem absolut nicio baie! Mă bărbierisem zilnic şi-mi pusesem câte o cămaşă curată; asta era necesar pentru mascaradă, iar stăpânul o ştia.

Pe de altă parte, nu-mi scosesem niciodată pantofii de când îi furasem şi până mă capturase din nou Bătrânul – şi-mi fuseseră prea strâmţi de la bun început.

— În ce hal mi-s picioarele? am întrebat.

— Nu fii băgăreţ, mă sfătui Doris.

Îmi plac surorile; sunt calme, tolerante şi cu picioarele pe pământ. Domnişoara Briggs, sora de noapte, nu era o afacere la fel de drăgălaşă ca Doris; avea o faţă de cal. Purta acelaşi echipament de comedie muzicală pe care-l afişa si Doris, dar o făcea cu un aer de „fără-prostii” şi umbla ca un grenadier. Doris, binecuvântată fie-i inima, păşea unduindu-se fermecător.

Miss Briggs îmi refuză un al doilea somnifer când m-am trezit noaptea cuprins de groază, dar jucă poker cu mine şi mă jupui de leafa pe-o jumătate de lună. Am încercat să aflu de la ea cum stătea povestea cu Preşedintele, dar nu vroia să vorbească. Nu recunoştea că ar şti nimic despre paraziţi, farfurii zburătoare, sau te miri ce – ea însăşi îmbrăcată într-un costum care nu putea să aibă decât un singur scop!

Atunci am întrebat-o ce se mai întâmpla în general. Susţinu că fusese prea ocupată ca să urmărească vreun buletin de ştiri. Aşa că am cerut să mi se instaleze un post stereo în cameră. A

spus că trebuie să i-l cer doctorului; eram pe lista de „linişte”. Am întrebat când îl voi vedea pe acest aşa-zis doctor. Cam atunci i-a sunat apelul şi a plecat.

Am aranjat-o. În lipsa ei, am măsluit cărţile, astfel că i-a ieşit o mână moartă – după care n-aș mai fi pariat împotriva ei.

Mai târziu am adormit, fiind trezit de Miss Briggs care mă plesnea peste faţă cu un prosop. M-a pregătit pentru micul dejun, după care Doris i-a luat locul şi mi l-a adus ea. În timp ce mă ghiftuiam, am tatonat-o după ştiri – cu acelaşi, scor pe care-l obţinusem şi cu domnişoara Briggs. Infirmierele se poartă în spital de parcă ar fi o creşă de copii înapoiaţi mintal.

După micul dejun, veni să mă viziteze Davidson.

— Am auzit că eşti aici, îmi spuse. Purta pantaloni scurţi şi nimic altceva, cu excepţia braţului stâng, care-i era înfăşurat într-un bandaj.

— Mai mult decât am. Auzit eu, m-am plâns. Ce-ai păţit?

— M-a-nţepat o albină.

Dacă nu vroia să-mi spună cum se fripsese, asta era treaba lui. Am continuat;

— Bătrânul a fost aici ieri şi a plecat pe neaşteptate. L-ai mai văzut de-atunci?

— Mhm.

— Şi?

— Şi, cum o mai duci *tu*? Băieţii de la psiho le-au declarat caz închis, sau nu?

— E vreo îndoială?

— Poţi fi al dracu’ de sigur că da. Bietul Jarvis n-a scos-o la capăt.

— Hm?

Nu mă mai gândisem la Jarvis.

— Cum o duce acum?

— N-o duce. A intrat în comă şi a murit – a doua zi după ce-ai plecat tu. Mă refer la ziua când ai fost capturat.

Davidson mă privi lung.

— Dur mai trebuie că eşti.

Nu mă simţeam deloc dur. Lacrimi de slăbiciune izvorâră iar şi mi le-am înghiţit. Davidson se prefăcu că nu le vede şi continuă:

— Să fi văzut halima după ce ne-ai tras clapa. Bătrânul s-a luat după tine, îmbrăcat doar cu un pistol şi-o mutră cruntă şi hotărâtă. Te-ar fi prins, dar l-a luat poliţia şi a trebuit să-l scoatem din arest.

Davidson rânji.

Am rânjit şi eu, fără vlagă. Există ceva atât galant, cât şi prostesc, în atacul Bătrânului pentru a salva soarta lumii în costumul de naştere.

— Îmi pare rău c-am pierdut-o. Ce s-a mai întâmplat – în ultima vreme?

Davidson mă măsură cu privirea, apoi spuse:

— Stai un minut.

Ieşi, lipsind un scurt răstimp. Când reapăru, spuse:

— Bătrânul zice că-i O.K.. Ce vrei să ştii?

— Totul! Ce s-a întâmplat ieri?

— Aşa m-am ales cu asta, îşi fâlfâi el spre mine aripa vătămată, adăugând: am avut baftă. Trei agenţi au fost ucişi. Mare tărăboi.

— Dar cum e cu Preşedintele? A fost…

Doris năvăli înăuntru.

— A, aici erai! îi strigă ea lui Davidson. Ţi-am spus să stai în pat. Eşti aşteptat la Mercy Hospital în clipa asta. Ambulanţa stă după tine de zece minute.

Se ridică, rânji şi o ciupi cu mâna teafără.

— Nu poate-ncepe bairamul până n-ajung şi eu acolo.

— Păi, grăbește-te!

— Vin.

Am strigat după el:

— Hei! Ce-i cu *Preşedintele?*

Davidson privi înapoi peste umăr:

— A, ăla? E bine – nicio zgârietură măcar.

Ieşi.

Doris reveni după câteva minute, fierbând.

— Pacienţi! exclamă ea, ca un cuvânt de ocară. Ar fi trebuit să aştept douăzeci de minute până să-şi facă injecţia efectul; i-am făcut-o când s-a urcat în ambulanţă.

— Injecţie pentru ce?

— Nu ţi-a spus?

— Nu.
— Mă rog – n-avea niciun motiv să nu-ţi spună. Amputare şi grefă, antebraţul stâng.
— Aha.
Ei bine, mi-am spus, n-aveam s-aud de la Davidson sfârşitul poveştii. Grefarea unui membru nou e un adevărat şoc. Pacientul e ţinut la dispoziţie timp de cel puţin zece zile. Am sondat-o din nou pe Doris:
— Ce mai e cu Bătrânul? A fost rănit? Sau ar contraveni regulilor tale sacrosancte să-mi spui?
— Vorbeşti prea mult, răspunse ea. E timpul pentru hrana de dimineaţă şi un pui de somn.
Scoase la iveală un pahar de poșircă lăptoasă.
— Vorbeşte, muiere, că de nu ţi-l scuip în faţă.
— Bătrânul? Adică Şeful Secţiei?
— Cine altul?
— *El* nu e pe lista bolnavilor.
Fac ii o mutră.
— N-aş vrea să-l am pe *el* pacient.

ZECE

AM FOST ŢINUT LA PAT ŞI TRATAT CA UN COPIL, timp de încă două-trei zile. Nu-mi păsa; era prima odihnă adevărată de care beneficiasem în ani de zile. Rănile s-au ameliorat şi, după un timp, am fost încurajat – mi s-a „cerut”, mai bine zis – să fac puţină mişcare prin cameră.

Bătrânul îmi făcu, o vizită.

— Ei, spuse, încă te mai dai bolnav.

Am roşit.

— Cine zice ăla e, inimă de iască, i-am replicat. Dă-mi nişte pantaloni şi-ţi arăt eu cine face pe bolnavul.

— Las-o mai moale.

Îmi luă fişa şi o privi.

— Soră, spuse, adu-i omului ăstuia un şort. Îl rechem la datorie.

Doris îl înfruntă ca o cloşcă înfuriată:

— Oi fi dumneata mare şef, dar aici nu poţi da ordine. Doctorul va…

— Clanţa! o întrerupse el, şi adu nădragii ăia!

— Dar…

Bătrânul o apucă, o răsuci pe călcâie, îi dădu una la fund şi spuse:

— Adu-i!

Fata ieşi, chiţăind şi boscorodind, pentru a reveni cu doctorul. Bătrânul spuse moale:

— Doc, am trimis după nişte pantaloni, nu după dumneata.

— V-aş mulţumi să nu vă amestecaţi la pacienţii mei replică scorţos medicul.

— Nu-i pacientul dumitale. Îl rechem la datorie.

— Zău? Domnule, dacă nu vă place felul în care îmi conduc departamentul, puteţi obţine demisia mea.

— Îmi cer scuze, domnule, răspunse Bătrânul. Uneori devin prea preocupat pentru a-mi mai aminti să urmez procedura corectă. Îmi faci favoarea de a examina acest pacient? Dacă

poate fi rechemat la datorie, mi-ar fi de folos să beneficiez imediat de serviciile lui.

Muşchii fălcilor doctorului tresăltară, dar spuse:

— Desigur, domnule!

Făcu un întreg spectacol din a-mi examina fişa medicală, apoi îmi verifică reflexele.

— Ar mai avea nevoie de ceva timp pentru recuperare – dar îl puteţi lua. Soră – adu îmbrăcăminte pentru omul acesta.

Îmbrăcămintea constă din pantaloni scurţi şi pantofi. Dar toţi ceilalţi erau înveşmântaţi la fel, şi era liniştitor să văd toţi acei umeri goi, fără niciun stăpân agăţat de ei. I-am spus-o Bătrânului.

— Cel mai bun mijloc defensiv pe care l-am găsit, mormăi el, chiar dacă face sediul să arate ca o colonie de vară. Dacă nu câştigăm setul ăsta până la venirea iernii, ne-am ars.

Se opri la o ușă cu inscripţia: LABORATOR BIOLOGIC – INTRAREA OPRITĂ!

M-am ţinut mai în urmă:

— Unde mergem?

— Să-i aruncăm o privire geamănului tău, maimuţa cu parazitul.

— M-aşteptam. Nu pentru mine – nu, mulţumesc!

Îmi simţeam clar trupul tremurând.

— Acum ascultă aici, fiule, spuse el răbdător, învinge-ţi panica. Ce mai bună cale e de-a o privi in faţă. Ştiu că ţi-e greu – am petrecut ore-ntregi zgâindu-mă la blestemăţia aia, numai ca să mă obişnuiesc.

— Dumneata nu ştii – nu *poţi* să ştii!

Tremuram atât de rău încât a trebuit să mă sprijin de tocul uşii.

— Presupun că-i altceva, spuse el rar, când chiar l-ai avut pe tine. Jarvis…

Laşa fraza neterminată.

— Al dracului de multă dreptate ai că-i altceva! N-ai să mă bagi *acolo*, *pe mine*!

— Nu, cred că nu. Mă rog, doctorul a avut dreptate. Du-te înapoi, fiule, şi prezintă-te la infirmerie.

Dădu să intre în laborator.

Făcuse trei, patru paşi, când l-am strigat

— Şefule!

Se opri şi se întoarse, cu chipul lipsit de orice expresie.

— Așteaptă-mă, am adăugat, vin şi eu.

— Nu-i nevoie.

— Am s-o fac. Doar... Doar trece... un timp... Până-ţi revine sângele rece.

Când am ajuns lângă el, m-a apucat de braţ, caid şi afectuos, continuând să mă ţină astfel in timp ce intram. Am trecut de-o altă uşă încuiată, într-o cameră cu aer condiţionat, caldă şi umedă. Maimuţa se afla acolo, închisă intr-o cuşcă.

Avea toracele susţinut şi legat întru-un strâns sistem de chingi metalice. Braţele şi picioarele îi atârnau moi, ca şi cum n-ar fi avut niciun control asupra lor. Ridică spre noi nişte ochi duşmănoşi şi inteligenţi; apoi focul din privire i se stinse, nemairămânând decât nişte ochi de brută nătângă, o brută în suferinţă.

— Trecem în partea asta, spuse încet Bătrânul.

Aş fi preferat să rămân în urmă, dar continua să mă ţină de braţ. Maimuţa ne urmări cu privirea, însă avea trupul ţinut pe loc, în chingi. Din locul unde-am ajuns, am putut vedea fiinţa – lucrul acela.

Stăpânul meu. Lucrul care-mi călărise spinarea un timp nedeterminat, vorbise cu gura mea – gândise cu creierul meu. Stăpânul meu.

— Ţine-te bine, şopti Bătrânul. Ai să te obişnuieşti. Mută-ţi un pic privirea. Ţi-ajută.

Am făcut astfel, şi mi-a ajutat. Am tras adânc de câteva ori aer în piept, reuşind să-mi încetinesc bătăile inimii. M-am silit s-o privesc.

Nu înfăţişarea unui parazit e aceea care trezeşte groaza. Nici groaza nu provine întru totul din faptul de-a şti ce pot să facă, căci o simţisem de prima oară când văzusem unul, înainte de-a şti ce era. Am încercat să i-o spun Bătrânului. Dădu din cap, cu ochii spre parazit..

— La fel se-ntâmplă cu toată lumea, spuse. Frică iraţională, ca la o pasăre în faţa unui şarpe. Probabil e principala sa armă.

Îşi lasă ochii să lunece într-o parte, ca şi cum a o vedea prea mult timp ar fi fost prea greu, chiar pentru nervii lui tăbăciţi.

M-am ţinut aproape de el, încercând să mă obişnuiesc cu ideea şi regurgitându-mi micul dejun. Îmi tot spuneam că n-are să-mi facă niciun rău *mie.* Mi-am mutat din nou privirea, găsind ochii Bătrânului aţintiţi asupra mea.

— Cum merge? întrebă. Te căleşti?

Am revenit cu ochii spre ea.

— Puţin.

Şi am continuat, cu sălbăticie:

— Tot ce vreau e s-o omor!! Vreau să le omor pe toate – mi-aş putea petrece toată viţa omorându-le şi iar omorându-le.

Începeam din nou să tremur.

Bătrânul mă studia.

Poftim, spuse, şi-mi dădu pistolul lui,

Am fost surprins. Eram neînarmat, venind direct din pat. L-am luat, dar am ridicat spre el o privire întrebătoare.

— Hm? Pentru ce?

— Vrei s-o omori. Dacă trebuie dă-i drumul. Omoar-o. Chiar acum.

— Hm? Dar – Şefule, mi-ai spus că ai nevoie de asta pentru studiu.

— Am. Dar dacă simţi că trebuie să ucizi, fă-o. Asta în mod deosebit e puicuţa ta. Dacă ai nevoie s-o omori, ca să redevii om întreg, dă-i drumul.

— „Ca să redevin om întreg…”

Gândul îmi reverbera prin ţeastă. Bătrânul ştia de ce medicament era nevoie ca să mă vindec. Nu mai tremuram; pistolul îmi stătea potrivit în podul palmei, gata să scuipe şi să ucidă. Stăpânul meu…

Dacă-l ucideam pe *ăsta* aveam să fiu un om liber, dar n-aveam să fiu liber niciodată cât timp trăia *el.* Vroiam să-i ucid până la ultimul, să-i scot din toate ascunzătorile, să-i pârjolesc – dar pe *acesta* mai presus de toţi.

Stăpânul meu… Încă stăpânul meu, dacă nu-l omoram. Mă bântuia un gând tenebros şi convins că dacă, rămâneam singur cu el, n-aş fi fost în stare să fac nimic, aş fi îngheţat, în vreme ce el se târa pe mine şi se cuibărea din nou între omoplaţii mei, îmi

căuta coloana vertebrală, îmi intra în posesia creierului şi a însuşi eului meu.

Dar acum îl puteam ucide!

Fără să mai fiu speriat, ci exultând feroce, am ridicat pistolul.

Bătrânul mă privea.

Am coborât arma, întrebând nesigur:

— Şefule, să zicem c-o fac. Mai ai şi alţii?

— Nu?

— Dar ai nevoie.

— Da.

— Bine, dar… Pentru numele lui Dumnezeu, de ce mi-ai dat pistolul?

— Ştii de ce. Dacă trebuie, dă-i drumul. Dacă te poţi abţine, atunci Secţia se va folosi de el. *Trebuia.* Chiar dacă-i omoram pe toţi ceilalţi, atâta timp cât ăsta era viu, aveam să mă chircesc şi să dârdâi în întuneric. Cât despre ceilalţi – păi, puteam captura o duzină la Clubul Constituţiei. Odată acesta mort, aş fi condus eu însumi razia. Cu respiraţia accelerată, am ridicat din nou pistolul.

Apoi m-am întors şi i-am aruncat pistolul Bătrânului; îl prinse din zbor.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întrebă.

— Hm? Nu ştiu. Când am fost gata s-o fac, mi-a ajuns să ştiu c-o pot face.

— Mi-am închipuit că aşa va fi.

Mă simţeam cuprins de căldură şi relaxare ca şi cum tocmai aş fi ucis un bărbat sau aş fi avut o femeie – ca şi cum tocmai aş fi ucis *făptura.* Am găsit puterea de a-i întoarce spatele. Nici măcar nu eram supărat pe Bătrân pentru ceea ce făcuse.

— Ştiu că ţi-ai închipuit, fir-ai tu să fi. Cum te simţi în calitate de păpuşar?

Nu-mi luă împunsătura în glumă. Răspunse serios:

— Nu eu. Tot ce fac mai mult e să conduc omul pe cărarea pe care vrea s-o urmeze. *Acolo e* păpuşarul.

Am întors privirea spre locul arătat.

— Da, am încuviinţat încet, „păpuşarul”. Crezi că ştii ce vrei să spui – dar nu ştii. Şi, Şefule… Sper să nu afli niciodată.

— Şi eu sper, răspunse el cu gravitate.

Acum mă puteam uita fără să tremur. Privind mai departe parazitul, am continuat:

— Şefule, când ai terminat cu el, atunci să-l omori.

— Îşi promit.

***

Ne întrerupse un om care năvăli înăuntru. Purta şort şi un halat de laborator; asta-l făcea să arate foarte caraghios. Nu era Graves; presupun că Bătrânul îl mâncase fript.

— Şefule, spuse el, nu ştiam că eşti aici. Am…

— Ei bine, sunt, îl întrerupe Bătrânul. De ce porţi halat *1*

Avea pistolul scos, îndreptat spre el.

Omul se holbă la pistol ca şi cum ar fi fost o glumă proastă.

— Păi, lucram. Întotdeauna există riscul să te stropeşti. Unele soluţii sunt destul de…

— Scoate-l!

— Hai?

Bătrânul îşi agită pistolul. Mie îmi spuse:

— Fii gata să-l iei în primire.

Omul se dezbrăcă de halat. Avea umerii goi, fără a prezenta nici măcar eczema demascatoare.

— Ia împuţitul ăla de halat şi dă-i foc, îi ordonă Bătrânul. Pe urmă, întoarce-te la lucru.

Omul plecă grăbit, roşu la faţă, apoi se opri şi spuse:

— Şefule, eşti gata pentru acea, ăă, procedură?

— Curând. Te-anunţ eu.

Ieşi. Bătrânul îşi băgă la loc pistolul, obosit.

— Afişez un ordin, murmură. Îl citesc cu voce tare îi pun să-l repete literă cu literă. Li-l tatuez pe piepturile alea mici şi-nguste – şi se găseşte câte un deştept care crede că pentru el nu-i valabil. Savanţi!

M-am întors spre fostul meu stăpân. Continua să mă revolte, dar aveam, si un savuros sentiment de pericol, nu complet neplăcut.

— Şefule, am întrebat, ce-ai să faci cu chestia aia!

— Plănuiesc să-i iau un interviu.

— Să ce? Dar cum? Ce vreau să zic – maimuţa, adică…

— Nu, maimuţa nu poate vorbi. Va trebui să găsim un voluntar – un voluntar uman.

Când am început să vizualizez ceea ce vroia să spună, groaza mă izbi din nou cu toată puterea.

— Nu poţi vorbi serios. N-ai face asta – nimănui.

— Pot si-am s-o fac. Ceea ce trebuie făcut se va face.

— N-ai să găseşti un voluntar!

— Am unul.

— Ai? Pe cine?

— Dar nu vreau să-l folosesc pe cel pe care-l am. Încă mai caut omul potrivit. Eram dezgustat şi nu mă ascundeam.

— N-ar trebui să cauţi pe nimeni, voluntar sau nu.

Dacă ai unul, altul n-ai să găseşti; nu pot exista doi oameni atât de nebuni.

— Posibil, încuviinţă el. Dar tot nu-l vreau pe cel actual. Interviul e *obligatoriu,* fiule; luptăm ducând o lipsă, totală de informaţii militare. Nu ne cunoaştem inamicul. Nu putem negocia cu el, nu ştim de unde vine, nici ce anume îl face să ticăie. Trebuie să aflăm; existenţa noastră depinde de asta. *Singura* cale de-a discuta cu jivinele astea e prin intermediul unei fiinţe omeneşti. Deci, se va face. Dar încă mai caut un voluntar.

— Nu te uita la mine!

— Ba mă *uit* la tine.

Replica mea fusese pe jumătate în glumă; răspunsul Ipi mă făcu să amuţesc. Am reuşit să bâlbâi:

— Eşti nebun! Ar fi trebuit să-l omor când aveam pistolul in mână. Aş fi făcut-o, dacă ştiam de ce ai nevoie de el. Dar să mă ofer voluntar, să te las să pui chestia aia... Nu!. Mi-a ajuns. Continuă ca şi cum nu m-ar fi auzit.

— Nu poate fi chiar oricine; trebuie să fie un om care e-n stare s-o suporte. Jarvis n-a fost destul de stabil, nici destul de dur. Ştim ca tu eşti.

— Eu? Tot ce ştii e că am scăpat o dată cu viaţă. N-aş putea s-o mai *suport* înc-odată.

— Ei bine, răspunse el calm, e mai puţin probabil să te omoare pe tine decât pe oricare altul. Eşti verificat şi călit cu oricine altcineva riscul de-a pierde un agent ar fi mai mare.

— De când îţi faci griji să nu pierzi agenţii? l-am întrebat amar.

— Dintotdeauna, crede-mă. Îţi mai acord o posibilitate, fiule: o vei face, ştiind că trebuie făcută şi că ai cele mai mari şanse din toţi – şi poţi fi cel mai folositor dintre toți, căci eşti *obişnuit* cu el – sau laşi ca vreun alt agent să-şi rişte uzul raţiunii şi viaţa în locul tău?

Am început să-ncerc să-i explic ce simţeam. Nu puteam îndura gândul de-a muri in timp ce eram posedat de un parazit. Într-un fel, simţeam că o asemenea moarte ar însemna condamnarea dinainte la un infern nesfârşit şi insuportabil. Şi chiar mai rea era perspectiva de-a *nu* muri odată ce moluscă mă atingea.

Am ridicat din umeri: -

— Poţi lua înapoi cererea mea de înrolare. Există o limită a celor prin care poate trece un om. N-am s-o fac.

Se întoarse spre intercomul de pe perete:

— Laboratorul, anunţă el, începem acum. Grăbiţi-vă! Am recunoscut glasul omului care intrase peste noi:

— Care subiect?

— Voluntarul iniţial.

— Instalaţia cea mai mică? întrebă îndoielnic glasul.

— Exact. Ad-o aici.

Am pornit spre uşă. Bătrânul se răsti:

— Unde pleci?

— Afară, m-am răstit la rândul meu. Nu vreau să am nimic de-a face cu asta.

Mă înhaţă si mă întoarse:

— Ba nu pleci nicăieri. Tu ştii despre fiinţele astea; sfatul tău ne poate fi de folos.

— Dă-mi drumul.

— Ai să stai! spuse el neînduplecat, legat sau liber să te mişti. Am fost înţelegător cu boala ta, dar de prostii m-am săturat.

Eram prea obosit ca să-l mai înfrunt.

— Dumneata eşti şeful.

***

Laboranţii împinseră înăuntru un fel de scaun, mai asemănător cu unul special de la Sing-Sing decât cu orice altceva. Avea cătuşe pentru glezne şi genunchi, pentru încheieturile mâinilor şi coate. Exista şi un corset pentru a ţine

pe loc talia şi pieptul, dar spătarul era tăiat astfel încât să lase liberi umerii victimei.

L-au plasat lângă cuşca maimuţei, înlăturând apoi latura cuştii din imediata apropiere a „scaunului”. Maimuţa privi cu ochi pătrunzători, conştienţi, deşi membrele continuau să-i atârne neputincioase. Cu toate acestea, am devenit şi mai tulburat odată cu deschiderea cuştii. Doar ameninţarea Bătrânului de a mă reţine cu forţa mă oprea să plec. Tehnicienii făcură un pas înapoi, pârând să fie gata. Uşa se deschise şi intrară mai multe persoane, printre care şi Mary.

Am fost prins pe, nepregătite; dorisem s-o văd şi încercasem în repetate rânduri să-i trimit vorbă prin surori,: dar acestea fie n-o identificaseră, fie primiseră alte instrucţiuni. Iar acum, o vedeam în *aceste* împrejurări. L-am blestemat în sinea mea pe Bătrân – nu era genul de spectacol la care să aduci o femeie, nici chiar o agentă. Ar trebui să existe undeva nişte limite decente.

Mary păru surprinsă să mă vadă, apoi mă salută cu o înclinare a capului. M-am mulţumit cu atât; nu era timp de vorbărie măruntă. Arăta bine, deşi era foarte serioasă. Purta acelaşi costum cu al infirmierelor, dar nu avea platoşa şi casca aceea ridicolă. Ceilalţi erau bărbaţi, împovăraţi cu echipamente de înregistrare şi stereo, precum şi cu alte aparate.

— Gata? se interesă laborantul şef.

— Dă-i drumul, răspunse Bătrânul.

Mary merse drept spre „scaun” şi se aşeză. Doi tehnicieni îngenunchează şi începură să închidă cătuşele. Priveam, cuprins de o amorţeală îngheţată. Apoi l-am înşfăcat pe Bătrân, l-am aruncat literalmente într-o parte şi am ajuns lângă scaun, îmbrâncind tehnicienii din drum.

— Mary! am urlat, ridică-te de-acolo!

Acum Bătrânul ţinea pistolul spre mine.

— Plecă de lângă ea, ordonă. Voi trei – puneţi mâna pe el si legaţi-l.

Am privit pistolul, apoi din nou pe Mary. Nu se mişca: avea picioarele deja legate. Nu făcea decât să se uite la mine, eu ochi compătimitori.

— Scoală-te Mary, am spus cu glas înfundat, vreau să stau jos.

***

Au scos scaunul, aducând în locul lui unul mai mare. N-aş fi încăput într-al ei; ambele fuseseră croite pe măsură. Când an terminat să mă imobilizeze, păream să fiu turnat în beton. Spinarea începu să mă mănânce insuportabil, deşi încă n-o atinsese nimic.

Mary nu mai eră în cameră; n-o văzusem plecând şi nici nu părea să conteze. După ce am fost pregătit, Bătrânul îmi puse o mână pe braţ şi spuse calm:

— Mulţumesc, fiule.

Nu i-am răspuns.

Nu i-am văzut mânuind parazitul pentru a mi-l pune pe ceafă. Nu mă interesa atât de mult încât să privesc, chiar dacă aş fi putut întoarce capul, lucru de care nu eram în stare. Maimuţa latră o dată, zbieră, şi cineva strigă:

— Atenţie!

Se lasă tăcerea, eu toţii ţinându-şi respiraţia – apoi ceva umed mă atinse pe gât şi am leşinat.

***

Mi-am revenit cu aceeaşi energie înţepătoare pe care o mai cunoscusem. Ştiam că mă aflam la strâmtoare, dar, eram plin de-o hotărâre prudentă de a găsi o scăpare. Nu-mi era teamă; îi dispreţuiam şi eram convins că-i pot păcăli.

Bătrânul spuse tăios:

— Mă auzi?

— Nu mai ţipa, am răspuns.

— Îţi aminteşti de ce ne aflăm aici?

— Vrei să pui întrebări, i-am replicat. Ce-aştepţi?

— Ce eşti?

— Tâmpită întrebare. Sunt înalt de peste un metru optzeci şi cinci, mai mulţi muşchi decât creieri, şi cântăresc…

— Nu tu. Ştii cui mă adresez – *ţie.*

— Ne jucăm de-a ghicitul?

Bătrânul aşteptă, înainte de-a răspunde:

— N-are niciun rost să ne prefacem că nu ştiu ce eşti…

— A, dar nici nu ştii.

— Ştii bine că te-am studiat în tot timpul cât ai trăit pe trupul maimuţei ăleia. Ştiu lucruri care-mi creează un avantaj. Unu…

Începu să le enumere:

— Poţi fi omorât.

Doi, poţi fi rănit. Nu-ţi plac şocurile electrice şi nu suporţi căldura, nici măcar atâta cât poate suporta un om.

Trei, fără gazdă, eşti neputincios. Te-aş fi putut scoate de pe ea şi ai fi murit.

Patru, n-ai nicio putere în afara acelora pe care le iei cu împrumut – iar gazda ta e imobilizată. Încearcă-i legăturile. Trebuie să cooperezi – sau să mori.

Îmi încercasem deja legăturile, găsindu-le, după cum mă şi aşteptasem, imposibil de învins. Asta nu mă îngrijora; simţeam o încântare stranie de-a fi din nou cu stăpânul meu, eliberat de necazuri şi tensiuni. Datoria mea era să-l slujesc; viitorul avea să-şi poarte singur de grijă. Cătuşa de la o gleznă părea mai slabă decât celelalte; poate reuşeam să-mi scot piciorul din ea. Am verificat braţele: poate că, dacă mă relaxam complet…

Imediat sosi o instrucţiune – sau am luat o hotărâre; cuvintele însemnau acelaşi lucru. Nu exista niciun conflict intre stăpânul meu şi mine; eram unul şi acelaşi. Instrucţiunile sau decizie, ştiam că nu era momentul să risc o evadare. Am privit prin cameră, încercând să deduc cine era înarmat. Bănuiam că numai Bătrânul; asta îmbunătăţea şansele.

Undeva, jos in adânc, se simţea acea durere a disperării şi vinovăţiei pe care n-o cunosc decât slugile stăpânilor, sau eram mult prea ocupat ca să mă tulbure.

— Ei? continuă Bătrânul. Răspunzi la întrebări, sau te pedepsesc?

— Ce întrebări!? Până acum n-ai vorbit decât prostii.

Bătrânul se întoarse spre un tehnician:

— Dă-mi gâdilătorul.

N-am simţit nicio teama, fiind încă ocupat să-mi verific legăturile. Dacă-l puteam ispiti să-şi aducă pistolul la îndemână – presupunând că reuşeam să-mi eliberez un braţ – atunci aş fi putut…

Întinse o vergea dincolo de umerii mei. Am simţit un şoc de durere; încăperea se întunecă de parcă ar fi fost apăsat un

comutator. Eram despicat în două; pentru moment, rămăsesem fără stăpân.

Durerea trecu, lăsând în urma ei doar arsura amintirii, înainte de-a putea din nou gândi coerent, despărţirea se sfârşi şi mă aflam din nou în siguranţă, în îmbrăţişarea stăpânului. Dar, pentru prima şi singura dată de când îl slujeam, nu eram scutit de griji; o parte din sălbatica-i frică şi durere mi se transmisese.

— Ei, întrebă Bătrânul, cum îţi place gustul?

Panica se risipi; mă umplea din nou starea de bine, lipsită de orice griji, deşi precautâ şi atentă.

Încheieturile mâinilor şi gleznele, care începuseră să mă doară, îşi reveniră.

— De ce ai făcut asta? am întrebat. Fireşte, mă poţi lovi – dar de ce?

— Răspunde-mi la întrebări.

— Pune-le.

— Ce eşti?

Răspunsul nu veni pe dată. Bătrânul întinse mâna după tijă; m-am auzit rostind:

— Suntem oamenii.

— Ce fel de oameni?

— Singurii oameni. V-am studiat şi vă cunoaştem obiceiurile. Am…

M-am oprit dintr-o dată.

— Continuă, spuse încruntat Bătrânul, gesticulând cu tija.

— Am venit, am continuat eu, să vă aducem…

— Să ne aduceţi ce?

Voiam să vorbesc; vergeaua se afla înfricoşător de aproape. Dar aveam greutăţi cu cuvintele.

— Să vă aducem pacea, am izbucnit.

Bătrânul pufni.

— Pacea, am continuat, şi mulţumirea… Şi bucuria… capitulării.

Din nou am ezitat; „capitulare” nu era cuvântul potrivit. Făceam eforturi, ca atunci când vorbeşti într-o limbă străină.

— Bucuria, am repetat, bucuria de a găsi… Nirv*ana.*

Cuvântul se potrivea. M-am simţit ca un câine mângâiat pentru că a apropiat un băţ; mă guduram de plăcere.

— Dă-mi voie să-nţeleg, spuse Bătrânul. Promiteţi speciei umane că, dacă ne predăm pur şi simplu, veţi avea grijă de noi si ne veţi face fericiţi. Corect?

— Exact?!

Bătrânul studie problema, privind dincolo de umerii mei. Scuipă pe podea.

— Ştii, spuse el încet, mie şi celor din spiţa mea, ni s-au oferit adesea târguri de genul ăsta. Niciodată n-au meritat o para chioară.

— Încearcă singur, i-am propus. Se poate face repede – apoi, vei *şti.*

De astă dată mă privi în faţă.

— Poate ar trebui. Poate-i sunt dator… cuiva, s-o încerc. Poate am s-o fac, într-o zi. Dar deocamdată, continuă el răspicat, ai de răspuns la nişte întrebări. Răspunde repede şi corect şi nu păţeşti nimic. Întârzie, şi dau drumul la curent.

Agită vergeaua.

M-am făcut mic, deznădăjduit şi înfrânt. Un moment crezusem că va accepta si plănuiam posibilităţile de evadare.

— Acum, continuă el, de unde veniţi?

Niciun răspuns. Nu simţeam niciun îndemn să răspund.

Vergeaua se apropie.

— De departe! am izbucnit.

— Asta nu-i o noutate. Unde e baza voastră iniţială, planeta natală?

Bătrânul aşteptă, apoi spuse:

— Va trebui să-ţi împrospătez memoria.

Îl priveam prosteşte, fără să mă gândesc la nimic. Un asistent îl întrerupse.

— Mm? făcu Bătrânul.

— S-ar putea să aibă dificultăţi semantice, repetă celălalt. Concepte astronomice diferite.

— De ce? întrebă Bătrânul. Moluscă asta ştie tot ceea ce ştie şi gazda ei; am dovedit-o. Dar se întoarse si o apucă pe altă cale:

— Ascultă aici. Cunoşti sistemul solar. Planeta voastră e în interiorul sau în afara lui?

Am ezitat, apoi am răspuns:

— Toate planetele sunt ale noastre.

Bătrânul se trase de buză.

— Mă-ntreb, murmură el, ce vrei să spui. Nu-i nimic, vă puteţi revendica tot împuţitul de Univers. Unde vi-i cuibul? De unde vin navele voastre?

Nu-i puteam spune; am rămas tăcut.

Deodată, întinse mâna în spatele meu. Am simţit o lovitură zdrobitoare.

— Vorbeşte, fir-ai al dracului! Din ce planetă? Marte? Venus? Jupiter? Saturn? Uranus? Neptun? Pluton?

În timp ce le înşira, le-am văzut – iar eu nu părăsisem Pământul decât până la staţiile spaţiale. Când am ajuns la cea căutată, am ştiut – iar gândul îmi fu smuls imediat.

— Vorbeşte, continuă el, sau te-aşteaptă băţul.

M-am auzit spunând:

— Niciuna. Căminul nostru e mult mai departe.

Mă privi după umeri, apoi în ochi.

— Minţi. Ai nevoie de puţin suc ca să-ţi păstrezi sinceritatea.

— Nu, nu!

— Nu strică să-ncercăm.

Încet, împunse cu tija în spatele meu. Am ştiut din nou răspunsul şi eram gata să i-l spun, când ceva mă apucă de beregată. În aceeaşi clipă, începu durerea.

Nu încetă. Eram sfâşiat în bucăţi; încercam să vorbesc – orice, numai să opresc durerea, dar mâna aceea continua să mă strângă de gât.

Prin ceaţă, am văzut chipul Bătrânului, plutind şi pâlpâind.

— Ţi-a ajuns? întrebă el.

Am dat să răspund, dar mă sufocam şi icneam. L-am văzut întinzând din nou vergeaua. Am explodat în bucăţi şi am murit.

***

Stăteau aplecaţi asupra mea. Cineva spuse:

— Îşi revine.

Chipul Bătrânului era deasupra feţei mele.

— Ţi-e bine, fiule? întrebă el neliniştit.

Am întors capul.

— Pe-o parte, vă rog, spuse un alt glas. Să-i fac injecţia.

Cel ce vorbise îngenunche lângă mine şi mă înţepă. Se ridică apoi în picioare, îşi privi mâinile, după care şi le şterse de şort.

Gyro, sau cam aşa ceva, mi-am spus absent. Orice-ar fi fost, mă aduna la loc. Curând m-am ridicat în capul oaselor, fără ajutor. Mă aflam tot în camera cu cuşca, drept în faţa scaunului aceluia blestemat. Am încercat să mă scol în picioare; Bătrânul îmi dădu mâna. I-am respins-o.

— Nu mă atinge!

— Scuză-mă, răspunse el, apoi se răsti: Jones! Tu şi Ito – aduceţi brancarda. Duceţi-l la infirmerie. Doc mergi cu ei.

— Desigur.

Omul care-mi făcuse injecţia vru să mă ia de braţ. M-am retras:

— Nu pune mâna pe mine!

Doctorul îl privi pe Bătrân, care ridică din umeri apoi le făcu semn tuturor să se îndepărteze.

M-am dus la uşă, singur, şi am ieşit pe culoar. Acolo m-am oprit, mi-am privit încheieturile mâinilor şi gleznele, trăgând concluzia că puteam foarte bine să merg la infirmerie. Doris avea să mă îngrijească, după care poate reuşeam să adorm. Mă simţeam de parcă aş fi boxat cincisprezece runde si le-aş fi pierdut pe toate.

— Sam, Sam!

Cunoşteam vocea aceea. Mary veni grăbită şi se opri în faţa mea, privindu-mă cu ochi mari şi plini de regret,

— Oh, Sam! Ce ţi-au făcut?

Avea vocea atât de înecată încât aproape n-am putut-o înţelege.

— Ar trebui să ştii, am răspuns.

Aveam destulă putere ca s-o pălmuiesc.

— Căţea, am adăugat.

***

Camera mea era goală încă, dar n-am găsit-o pe, Doris. Am închis uşa, apoi m-am culcat în pat cu faţa în jos, încercând să-mi alung orice gând sau sentiment. După un timp am auzit o exclamaţie si, deschizând un ochi, am văzut-o pe Doris.

— Ce Dumnezeu? strigă ea.

I-am simţit mâinile blânde pe trupul meu.

— Vai, bietul, bietul copilaş!

Şi adăugă:

— Stai aici, nu te mişca. Merg după doctor.

— Nu!

— Dar trebuie să te vadă doctorul.

— N-am să-l văd eu pe el. Ajută-mă tu.

Nu răspunse. După un timp, am auzit-o ieşind. Reveni imediat – cred că imediat – şi începu să-mi spele rănile. Când îmi atinse spatele, mi-a venit să urlu. Dar mi-l pansă repede şi spuse:

— Acum, întoarce-te – uşurel.

— Rămân pe burtă.

— Nu, se opuse ea, vreau să bei ceva, fii băiat cuminte.

M-am întors, mai mult ajutat de ea, şi am băut ceea ce mi-a dat. După scurt timp, am adormit. Cred că-mi amintesc că m-am trezit, l-am văzut pe Bătrân şi l-am înjurat. Era acolo şi doctorul – sau poate visasem.

***

Mă trezi domnişoara Briggs, iar Doris îmi aduse micul dejun; parcă n-aş fi fost niciodată pe lista bolnavilor. Nu mă prezentam prea rău. Mă simţeam de parcă aş fi căzut prin Cascada Niagara într-un butoi; aveam bandaje pe ambele braţe şi picioare, unde mă tăiasem cu cătuşele, dar nicio fractură. În suflet eram bolnav.

Să nu mă înţelegeţi greşit. Bătrânul m-ar fi putut trimite într-un loc periculos. Pentru asta semnasem. Dar nu semnasem pentru ceea ce-mi făcuse el. Ştia ce anume mă făcea să ticăi şi se folosise de asta pentru a mă forţa să fac ceva ce n-aş fi acceptat niciodată de bunăvoie. Apoi, după ce obţinuse de la mine ceea ce voia, mă folosise fără pic de milă. A, pălmuisem şi eu oameni ca să-i fac să vorbească. Uneori, n-ai încotro. Dar asta fusese altceva. Credeţi-mă.

Bătrânul era acela care mă durea într-adevăr. Mary? La urma urmei, ce era ea? Doar o altă puicuţă. Adevărat, mă dezgusta faptul că se lăsase folosită ca momeală. Nu se supăra nimeni că-şi folosea feminitatea în calitate de agentă. Secţia trebuia să aibă şi oameni de sex feminin. Existaseră întotdeauna spioane, iar cele tinere şi drăguţe foloseau întotdeauna aceleaşi arme.

Dar n-ar fi trebuit să accepte să şi le folosească împotriva unui coleg – cel puţin, n-ar fi trebuit să le folosească împotriva *mea.*

Nu-i foarte logic, nu? Era logic pentru mine. Mă săturasem; puteau continua cu „Operaţiunea Paraziţi” fără mine; aveam o cabană în Munţii Adirondacks; o aprovizionasem cu hrană congelată ca să-mi ajungă cel puţin un an. Pilule tempus din belşug; aveam să plec acolo şi să le folosesc – iar lumea putea să se salveze singură, sau să se ducă dracului, fără mine. Dacă se apropia cineva mai mult de-o sută de metri, fie-şi arăta spatele gol, fie îl pârleam.

UNSPREZECE

TREBUIA SĂ-I SPUN CUIVA CELE ÎNTÂMPLATE, iar Doris era ţapul ispăşitor. Fu indignată. Ce zic eu, suferi ca o bufniţă fiartă. Pansase rănile pe care mi le pricinuiseră. Soră fiind, se ocupase de cazuri mult mai grave, dar asta era opera *propriilor noştri oameni.* I-am aruncat în faţă părerea mea despre rolul lui Mary în toată afacerea.

— Să înţeleg că vrei să te *însori* cu ea?

— Corect. O prostie, nu?

— Deci a ştiut ce ţi se putea întâmpla. N-a fost cinstit.

Se opri din masaj, cu ochii scăpărători:

— N-am întâlnit-o niciodată pe roşcata asta a ta – dar dacă-mi iese-n cale, am s-o zgârii pe mutră!

I-am zâmbit:

— Eşti o fată bună, Doris. Cred că ai juca absolut cinstit cu un bărbat.

— A, am tras şi eu câteva clape. Dar dac-aş fi făcut ceva măcar pe jumate din asta, ar trebui să sparg toate oglinzile pe care le am. Întoarce-te, să-ţi iau celălalt picior.

***

Veni Mary. Primul lucru pe care l-am auzit a fost vocea furioasă a lui Doris:

— Nu poţi intra.

Mary răspunse:

— Ba intru.

— Înapoi, chirăi Doris, sau îţi smulg din rădăcini părul ăla cănit.

Urmară zgomote de încăierare – şi *pleosc*-ul unei palme pe obrazul cuiva.

— Hei! am strigat. Ce se-ntâmplă*!*

Apărură împreună în uşă. Doris gâfâia şi avea părul ciufulii. Mary reuşea să arate demnă, dar avea pe obraz o pată roşie de mărimea mâinii lui Doris.

Doris îşi recapătă suflul şi spuse:

— Ieşi afară. Nu vrea să te vadă.

— Prefer s-aud de la el asta, replică Mary.

Le-am privit pe amândouă, apoi am spus:

— Of, ce naiba. E aici, şi am câteva să-i zic. Îţi mulţumesc c-ai încercat, Doris.

— Eşti un prost! spuse Doris şi ieşi.

Mary veni lângă pat.

— Sam, murmură ea. Sam.

— Nu mă cheamă Sam.

— Nu ţi-am cunoscut niciodată numele adevărat.

N-aveam timp să-i explic că părinţii mei mă împovăraseră cu „Elihu”. I-am răspuns:

— Ei, şi? „Sam” merge.

— Sam, repetă ea. O, Sam, dragul meu Sam.

— Nu-s „dragul” tău.

Înclină capul.

— Da, ştiu. Nu ştiu de ce. Sam, am venit să aflu pentru ce mă urăşti. Probabil nu pot schimba situaţia dar trebuie să ştiu.

Am scos un sunet de dezgust.

— După tot ce-ai făcut, nu ştii de ce? Mary, oi fi tu rece ca un peşte, dar proastă nu eşti.

Clătină din cap:

— Tocmai pe dos, Sam. Nu sunt rece, dar sunt adesea proastă. Uită-te la mine, te rog. Ştiu ce ţi-au făcut. Ştiu că i-ai lăsat să ţi-o facă pentru ca să mă salvezi pe mine. Ştiu, şi ţi-s profund recunoscătoare. Dar nu ştiu de ce mă urăşti. Nu ţi-am cerut s-o faci şi nici n-am vrut s-o faci. N-am răspuns; după un răstimp, spuse:

— Nu mă crezi?

M-am rezemat într-un cot:

— Cred că te-ai convins pe tine însăţi că aşa a fost. Acum am să-ţi spun *eu ţie* cum a fost.

— Da, te rog.

— Te-ai aşezat în scaunul ăla trucat, ştiind că nu te voi lăsa in veci să treci prin asta. O *ştiai*, indiferent dacă mintea ta întortocheată de femeie o recunoaşte sau nu. Bătrânul nu m-ar fi putut sili, nici cu pistolul, nici chiar cu drogurile. *Tu* puteai. Ai făcut-o. M-ai forţat să-o fac, deşi aş fi preferat să mor decât să mai ating… Un lucru care mă lăsa murdar şi întinat.

Devenea tot mai albă la faţă, până ajunse să arate aproape verde în contrast cu părul. Îşi regăsi respiraţia şi spuse:

— Tu crezi asta, Sam?

— Altfel cum?

— Sam, nu aşa s-a întâmplat. N-am ştiut că vei fi acolo. Am fost extrem de surprinsă. Dar trebuia să merg până la capăt; promisesem.

— Promiseseşi, am îngânat-o. Asta le rezolvă pe toate, o promisiune de şcolăriţă.

— Nu prea e o promisiune de şcolăriţă.

— N-are importanţă. Şi nu contează nici dacă-mi spui adevărul că ştiai sau nu ştiai de prezenţa mea acolo. Problema e: *tu* erai acolo şi *eu* eram acolo – şi puteai să-ţi închipui ce-avea să se-ntâmple dacă făceai ceea ce-ai făcut.

— Aşa...

Tăcu, apoi continuă:

— Dacă aşa ţi-se pare ţie, n-am cum să neg faptele.

— Nu prea.

Rămase absolut nemişcată, un lung răstimp. Am lăsat-o în pace. Într-un târziu, spuse:

— Sam – ai spus odată ceva despre o dorinţă a ta de-a mă lua de soție.

— Aia a fost altădată.

— Nu mă aşteptam să-ţi reiei propunerea. Dar a existat un soi de concluzie firească. Sam, indiferent ce crezi despre mine, vreau să-ţi spun că-ţi sunt profund recunoscătoare pentru ceea ce-ai făcut ca să mă ajuţi. Ăă... Miss Barkis e dispusă, Sam. Mă înţelegi?

I-am rânjit:

— Sincer, aşa să-mi ajute Dumnezeu, năzbâtiile minţii de femeie mă încântă şi mă uluiesc. Crezi mereu că poţi anula scorul, luând-o de la început cu un singur atu.

Am continuat să rânjesc, în timp ce ea se înroşea la faţă.

— Nu ţine. N-am să te stânjenesc acceptându-ţi generoasa ofertă.

Îmi replică pe un ton ferm:

— Îţi accept răspunsul. Oricum, am vorbit serios. Asta – sau oricare altceva aş putea face vreodată pentru tine.

M-am lăsat la loc pe spate.

— Sigur, poţi face ceva pentru mine.

— Ce anume? se lumină ea la faţă.

— Să nu mă mai baţi la cap. Sunt obosit.

I-am întors spatele.

Bătrânul vârî capul înăuntru mai târziu în aceeaşi după-amiază. Reacţia mea imediată a fost de plăcere; personalitatea Bătrânului e greu de refuzat. Apoi mi-am amintit, şi m-a luat cu frig.

— Vreau să discut cu tine, spuse el intrând.

— N-am ce să discut cu dumneata. Ieşi afară.

Nu-mi luă în seamă vorbele, şi se apropie:

— Pot să iau loc?

— Se pare c-o faci oricum.

Trecu si peste asta.

— Ştii, fiule, eşti unul dintre cei mai buni băieţi ai mei dar uneori te cam pripeşti.

— Nu-ţi fă griji cu asta, am răspuns. De cum îmi dă drumul doctorul, am întins-o.

S-auzea nimic din ce nu voia el să audă.

— Te repezi direct la concluzii. Uite de pildă fata asta., Mary…

— Care Mary?

— Ştii la cine mă refer; o cunoşti pe Mary Cavanaugh.

— *Dumneata* o cunoşti aşa.

— Ai făcut-o cu ou şi cu oţet fără să ştii realitatea. Ai răvăşit-o rău. E posibil să-mi fi făcut praf o agentă foarte bună.

— Hmm! Îmi dau lacrimile.

— Ascultă, mucosule, N-ai niciun drept să fii mârlan cu ea. Nu cunoşti faptele.

N-am răspuns; explicaţiile sunt o scuză jalnică.

— A, ştiu ce gândeşti, urmă el. Crezi că s-a lăsat folosită ca momeală. Ei bine, te cam înşeli. A fost folosită, dar *eu* o foloseam pe *ea.* Aşa am plănuit.

— Ştiu foarte bine.

— Atunci de ce-o învinuieşti?

— Pentru că te-ai fi putut descurca şi fără cooperarea ei. Minunat din partea dumitale, ticălos fără inimă şi bun de nimic ce eşti, să-ţi asumi toată vina – dar nu poţi.

Nu-mi auzi nici ocara. Continuă:

— Înţelegi totul în afară de punctul cheie, şi anume – *fata nu ştia.*

— Măciuci la buci, era *acolo.*

— Era într-adevăr. Fiule, te-am minţit eu vreodată? ’

— Nu, am recunoscut, dar nu cred c-ai ezita.

— Poate că merit asta, răspunse el. Mi-aş minţi unul din proprii oameni, dacă de-asta ar depinde securitatea naţională. N-am găsit de trebuinţă, fiindcă i-am ales cu mare grijă pe toţi cei care lucrează pentru mine. Dar de astă dată bunăstarea ţării nu depinde de asta şi nu te mint şi n-ai decât să verifici singur şi să decizi tu dacă mint sau nu. Fata nu ştia. Nu ştia că aveai să fii în camera aceea. Nu ştia că se punea problema cine să se aşeze pe scaun. N-avea nici cea mai vagă bănuială că nu vroiam s-o facă ea, sau că hotărâsem deja că tu erai singurul care-mi convenea, chiar de-aş fi fost nevoit să te leg şi să te silesc – lucru pe care l-aş fi făcut, dacă n-aveam în mânecă o carte trucată pentru a te obliga să accepţi. Măciuci la buci eşti tu, fiule; nu ştia nici măcar că fuseseşi şters de pe lista bolnavilor.

Voiam s-o cred, aşa că făceam toate eforturile naibii să nu cred. Cât despre el, dacă se ostenea sau nu să mintă – ei bine, readucerea pe linie a doi agenţi de prima mână era un scop pe care l-ar fi putut cataloga, în situaţia de faţă, ca implicând siguranţa naţională. Bătrânul are o minte foarte complexă.

— Uită-te la mine! adăugă. Am ceva în care vreau să te frec cu botul. Înainte de orice, toată lumea – inclusiv eu – apreciază ceea ce-ai făcut, indiferent de motive. Voi adresa o scrisoare şi, fără-ndoială, ai să primeşti o medalie. Asta rămâne valabil, indiferent că rămâi în Secţie sau nu.

Şi continuă:

— Dar nu-ți da aere ca un soldăţel de plumb…

— Nu-mi dau!

— … fiindcă medalia aia o s-o primească persoana nepotrivită. Mary ar merita-o. Şi acum să taci; n-am terminat. Tu a trebuit s-o faci cu de-a sila. Nu te critic; trecuseşi prin destule. Dar Mary a fost o voluntară adevărată, ireproşabilă. Când s-a aşezat pe scaunul ăla, nu se aştepta la nicio contramandare de ultim moment, şi avea toate motivele să creadă, că, dacă scapă

cu viaţa, n-avea să mai fie în toate minţile, ceea ce-i şi mai rău. Dar a făcut-o – fiindcă ea e o eroină, materie în care ţie-ţi mai lipsesc câteva puncte.

Vorbi mai departe, fără a aştepta să-i răspund:

— Ascultă, fiule – majoritatea femeilor sunt nişte prostănace afurisite, cu creieri de copil. Dar au o rază de acţiune mai mare decât noi. Cele mai curajoase sunt mai curajoase, cele bune sunt si mai bune – iar cele rele sunt *şi mai* rele. Ceea ce-ncerc eu să-ţi spun e următorul lucru: această femeie e mai bărbat decât tine, şi ai greşit grav faţă de ea.

Eram atât de aprins, încât nu puteam să judec dacă spunea sau nu adevărul, sau dacă mă manipula, din nou. Am spus:

— Poate m-am repezit la persoana nepotrivită. Dar dacă ce spui e adevărat…

— Este.,

— …asta nu-ndulceşte cu nimic ceea ce-ai făcut dumneata; dimpotrivă, o agravează.

O încasă fără să clipească.

— Fiule, îmi pare rău dacă ţi-am pierdut respectul. Dar n-am de ales mai mult decât are un comandant în bătălie. Chiar mai puţin, căci lupt cu altfel de arme. Am fost întotdeauna capabil să-mi împuşc propriul câine. O fi rău, poate – dar de asta are nevoie munca mea. Dacă ai s-ajungi vreodată în aceeaşi poziţie, va trebui s-o faci şi tu.

— Slabe speranţe.

— De ce nu te odihneşti, şi să te gândeşti în linişte?

— O să-mi iau liber – liber definitiv.

— Foarte bine.

Dădu să plece. L-am oprit:

— Stai.

— Da?

— Mi-ai promis ceva şi nu te iert. În legătură eu parazitul ăla – ai spus că pot să-l omor, personal. Ai terminat cu el?

— Da, dar…

Am dat să mă ridic:

— Niciun „dar”. Dă-mi pistolul. Am s-o fac acum.

— Nu poţi. E mort deja.

— Ce! Dar mi-ai *promis.*

— Ştiu. Însă a murit în timp ce-ncercam să te silim – să *îl* silim să vorbească.

Am început să râd în hohote. Mă zguduiam şi nu mă puteam opri.

Bătrânul mă zgâlţâi:

— Încetează! O să ţi se facă rău. Regret ce s-a întâmplat, dar nu-i nimic de râs.

— A, ba e, am răspuns, sughiţând şi chicotind. E cea mai mare comicărie care s-a-ntâmplat. Toată comedia aia – de pomană. Te-ai murdărit, ne-ai spurcat pe mine si pe Mary – şi totul degeaba.

— Hm? De unde ideea asta?

— Ha! *Ştiu!* N-ai scos de la el – de la *noi* – nici măcar mărunţişuri. N-ai aflat nimic ce nu ştiai dinainte.

— Pe dracu', n-am aflat!

— Pe dracu', ai aflat.

— A fost un succes mai mare decât îţi trece prin minte, fiule. Adevărat, n-am stors nimic de la el în mod direct, înainte de-a muri – dar am scos ceva de la tine.

— De la mine?

— Azi-noapte. Te-am trecut prin ciur azi-noapte. Ai fost dopat, expertizat psihic, cu creierul trecut prin unde, analizat, stors şi întins la uscat. Parazitul a vărsat o droaie-n tine şi încă mai erau acolo, să le culeagă hipno-analiştii după ce ţi l-am scos.

— Ce anume?

— Unde trăiesc. Ştim de unde vin şi putem riposta – de pe Titan, al şaselea satelit al lui Saturn. Când o spuse, am simţit că mă strânge ceva de beregată, sufocându-mă – şi am ştiut că avea dreptate.

— Fără-ndoială, te-ai zbătut înainte de-a reuşi s-o scoatem, continuă el, amintindu-şi. A trebuit să te imobilizăm ca să nu te răneşti singur – şi mai mult.

Îşi aruncă piciorul olog peste marginea patului şi-şi aprinse o ţigară. Părea foarte dornic să se arate prietenos. Cât despre mine, nu vroiam să-l înfrunt; mi se-nvârtea capul şi aveam de pus în ordine diverse lucruri. Titan – asta era departe. Omul nu ajunsese niciodată dincolo de Marte, doar dacă nu cumva

Expediţia Seagraves, cea care nu mai revenise niciodată, ajunsese la lunile lui Jupiter.

Totuşi, puteam ajunge acolo dacă aveam un motiv întemeiat. Aveam să le ardem cuibul! În cele din urmă, se ridică să plece. Șontâcăise până la uşă, când l-am oprit:

— Tată…

Nu-l mai numisem astfel de ani de zile. Se întoarse, cu o expresie surprinsă şi neajutorată:

— Da, fiule?

— De ce m-aţi botezat dumneata şi Mama „Elihu”?

— Hm? Păi, aşa-l chema pe bunicul tău după mamă.

— Aha. Cam slab motiv, aş zice.

— Poate că nu.

Se răsuci, şi l-am oprit iar:

— Tată – ce fel de om a fost mama mea?

— Mama ta? Nu ştiu exact cum să-ţi spun. Mă rog – semăna mult cu Mary. Da, domnule, semăna foarte mult cu ea.

Ieşi şchiopătând, fără a-mi mai lăsa vreo şansă să vorbesc.

M-am întors cu faţa la perete. După o vreme, m-am liniştit.

DOISPREZECE

CÂND ÎMI DĂDU DRUMUL DOCTORUL, M-AM dus s-o caut pe Mary. Încă nu aveam decât cuvântul de onoare al Bătrânului, dar bănuiam tare de tot că mă făcusem de râs îngrozitor. Nu mă aşteptam să se bucure că mă vede, dar trebuia să-i spun ce aveam de spus. Aţi putea crede că o roşcovană înaltă şi frumoasă e la fel de uşor de găsit ca un şes în Kansas. Dar agenţii de teren vin şi pleacă, iar personalul de bază e încurajat să-şi vadă doar de treaba lui. Serviciul personal scăpă de mine fără menajamente. Mă trimiseră la Operaţiuni, adică la Bătrân. Asta nu-mi convenea.

Am întâmpinat şi mai mari suspiciuni când am încercat cu portarul; începeam să mă simt ca un spion în propria mea Secţie.

M-am dus la laboratorul biologic, nu l-am găsit pe şef şi am vorbit cu un asistent. Nu ştia nimic despre o fată care să aibă legătură cu „Proiectul Interview”; reveni la scărpinatul său şi răsfoitul rapoartelor. Am plecat, îndreptându-mă spre biroul Bătrânului. Se părea că n-aveam de ales.

La biroul domnişoarei Haines stătea o mutră nouă. N-am mai văzut-o niciodată pe Miss Haines, nici n-am întrebat ce se-alesese de ea; nu voiam să ştiu. Noua secretară îmi transmise codul de identitate şi, minune mare, Bătrânul era înăuntru şi mă primea.

— Ce vrei? întrebă el arţăgos.

I-am răspuns:

— Mă gândeam că poate ai ceva de lucru pentru mine.

Ceea ce nu era deloc intenţia mea.

— Că tot veni vorba, tocmai mă pregăteam să trimit după tine. Ai trândăvit destul. Lătră ceva în telefonul de birou, se ridică şi spuse:

— Hai!

Deodată m-am simţit cuprins de linişte.

— La Cosmetică?

— Moaca ta urâtă o să folosească foarte bine. Mergem la Washington.

Ne-am oprit, totuşi, la Cosmetică, dar numai pentru haine de stradă. Mi-am luat un pistol şi am pus să-mi verifice telefonul.

Paznicul de la uşă ne puse să ne dezvelim spinările înainte de-a ne lăsa să ne-apropiem şi să ieşim. Am urcat, pomenindu-ne la nivelele inferioare ale oraşului New Philadelphia.

— Să-nţeleg că burgul ăsta-i curat? l-am întrebat pe Bătrân.

— Dacă aşa crezi, ai rugină-n cap, replică el. Beleşte ochii.

N-am avut prilejul să-i pun mai multe întrebări. Prezenţa atâtor oameni complet îmbrăcaţi mă deranja; m-am pomenit că ţineam distanţa şi mă uitam după umeri rotunjiţi. Intrarea într-un ascensor aglomerat, pentru a urca la platforma de lansare, mi se păru de-a dreptul temerară. Când am ajuns în maşină, cu comenzile fixate, i-am spus-o.

— Ce dracu' au în cap autorităţile? Aş putea să jur că un copoi pe lângă care-am trecut avea cocoaşă.

— Posibil. Chiar probabil.

— Poftim, şi mai şi vorbeşti! Credeam c-ai pus treaba la punct şi ripostăm pe toate fronturile.

— Şi ce propui?

— Păi, e evident. Chiar dac-ar fi gerul Bobotezei, n-ar trebui să mai vedem nicăieri o spinare acoperită, nu înainte de-a şti c-au murit cu toţii.

— Exact.

— Ei, şi-atunci… Ascultă, Preşedintele ştie scorul, nu?

— Îl ştie.

— Şi ce-aşteaptă? Ar trebui să declare legea marţială şi să treacă la acţiune.

Bătrânul privi peisajul de jos.

— Fiule, tu trăieşti cu impresia că Preşedintele conduce ţara asta?

— Bine-nţeles că nu. Dar e singurul om care poate acţiona.

— Mmmm – uneori, Premierului Ţvetkov i se spune „Prizonierul de la Kremlin”. Adevărat sau nu, Preşedintele e prizonierul Congresului.

— Adică, Congresul *n-a luat măsurii*

— Am petrecut ultimele câteva zile – de când am zădărnicit atentatul asupra Preşedintelui – încercând să-l ajut să-i convingă. Ai lucrat vreodată pe lângă o comisie parlamentară, fiule? Am încercat să-mi imaginez. Iată-ne şezând aici, tonţi ca două păsări dodo – da, şi *homo sapiens* avea să devină specie dispărută, la fel ca dodo-ul, dacă nu ne urneam. După un timp, Bătrânul spuse:

— E timpul să înveţi faptele politice ale vieţii, fiule. Parlamentele refuză să acţioneze chiar şi în faţa unor primejdii mai evidente decât aceasta. Asta nu-i evidentă. Dovezile sunt subţiri şi greu de crezut.

— Dar cum rămâne cu Secretarul Adjunct al Trezoreriei? Pe-asta n-o pot ignora.

— Zău? I-am smuls-o Secretarului Adjunct de pe umeri, exact în Aripa de Est, şi i-am omorât două gărzi din Serviciul Secret. Iar acum, onorabilul domn e internat la Walter Reed, cu un breakdown nervos, şi nu-şi poate aminti ce s-a întâmplat. Departamentul Tezaurului a declarat că o tentativă de asasinare a Preşedintelui a fost dejucată. Într-adevăr, dar nu în sensul celor afirmate de ei.

— Iar Preşedintele n-a luat nicio măsură?

— Consilierii prezidenţiali i-au recomandat să mai aştepte. Majoritatea parlamentară care-l susţine e nesigură – şi în ambele tabere există oameni care-i vor capul pe-o tavă de argint. Politica de partid e un joc dur.

— Doamne Sfinte, partizanatul nu se aplică în cazuri ca ăsta!

Bătrânul arcui o sprânceană:

— Aşa crezi tu?

Am reuşit în fine să-i pun întrebarea pentru care venisem la el în birou: unde era Mary?

— Ciudată întrebare din partea ta, mormăi el.

L-am lăsat în pace; continuă:

— Acolo unde trebuie. Îl păzeşte pe Preşedinte.

Ne-am dus mai întâi la o şedinţă închisă a unei comisii speciale reunite. Când am ajuns acolo, tocmai vizionau imagini stereo cu prietenul meu antropoid, Napoleon – cadre de-ale lui cu titanul în cârcă, apoi prim-planuri ale titanului. Toţi paraziţii

seamănă unii cu alţii; dar ştiam care era acesta şi mă bucuram teribil că murise.

Maimuţa îmi cedă locul mie. M-am văzut imobilizat în scaun. Detest să admit cum arătam; un fricos adevărat nu-i ceva simpatic. I-am văzut ridicând titanul din spinarea maimuţei şi plasându-l pe spatele meu gol. Apoi am leşinat – în film, şi aproape c-am leşinat din nou şi-n realitate. N-am s-o descriu; mă răscoleşte să vorbesc despre asta.

Dar am văzut făptura *murind.* Pentru atâta lucru a meritat să mă uit la tot restul.

Filmul se sfârşi, iar preşedintele adunării spuse.

— Ei bine, domnilor?

— Domnule Preşedinte!

— Domnul din Indiana are cuvântul.

— Vorbind fără nicio prejudecată faţă de subiectul în discuţie, am văzut imagini mai bine trucate, de la Hollywood.

Se auziră râsete înfundate, iar cineva strigă:

— Auzi! Auzi!

Şeful laboratorului nostru biologic depuse mărturie, după care m-am auzit chemat la bară. Mi-am spus numele, adresa, ocupaţia, apoi mi s-a cerut să relatez pe scurt despre experienţele mele sub titani, întrebările erau citite de pe o foaie. Lucrul care m-a frapat a fost că nu *voiau* să-mi audă răspunsurile. Doi dintre ei citeau ziare.

Mi se puseră doar două întrebări de la parter. Un senator îmi spuse:

— Domnule Nivens —vă *numiţi* Nivens?

Am confirmat.

— Domnule Nivens, continuă el, spuneţi că sunteţi detectiv?

— Da.

— De la F.B.I., fără îndoială?

— Nu, şeful meu îi raportează direct Preşedintelui.

Senatorul zâmbi:

— *Exact* cum mă aşteptam. Acum, domnule Nivens, întâmplător sunteţi actor, nu-i aşa?

Părea să consulte nişte însemnări.

Am încercat să explic totul. Voiam să spun că jucasem o vară, dar totuşi eram un detectiv adevărat, viu şi destul de sigur. Nu mi s-a dat nicio şansă.

— Atâta este de *ajuns,* domnule Nivens. Vă mulţumesc.

Cealaltă întrebare fu adresată de un senator vârstnic, care vroia să-mi cunoască punctul de vedere asupra folosirii banilor rezultaţi din taxe şi impozite pentru înarmarea altor ţări – şi se folosea de aceste întrebări pentru a-şi exprima propriile lui puncte de vedere. Opinia mea asupra acestui subiect e cam confuză, dar n-am apucat să mi-o pronunţ. Următorul lucru pe care-l ştiu e că grefierul îmi spunea:

— Luaţi loc, domnule Nivens.

Am rămas pe loc, ţeapăn.

— Ascultaţi, am spus. Evident că o credeţi o înscenare. Ei bine, pentru numele lui Dumnezeu, aduceţi un detector de minciuni! Sau folosiţi testul somnului. Audierea asta-i o farsă.

Preşedintele bătu cu ciocănelul:

— Treceţi la loc, domnule Nivens.

Am trecut.

Bătrânul îmi spusese că scopul întrunirii era de a întocmi o rezoluţie a camerelor reunite care să declare starea totală de urgenţă şi să-l investească pe Preşedinte cu autoritate de război. Am fost expulzaţi înaintea trecerii la vot.

— Arată prost, i-am spus bătrânului.

— Nu te mai gândi, răspunse el. Preşedintele a ştiut că mutarea a eşuat când a aflat numele membrilor din comisie.

— Şi aşa unde-ajungem? Aşteptăm ca moluştele să cucerească şi Congresul?

— Preşedintele continuă să-i adreseze Congresului un mesaj cerând autoritate deplină.

— O va obţine?

Bătrânul se rezumă să se încrunte.

Şedinţa reunită era secretă, dar am fost prezenţi şi noi – din ordinul direct al Preşedintelui.

Bătrânul şi cu mine stăteam în treaba aia mică de genul unui balcon, din spatele pupitrului vorbitorilor. Deschiseră şedinţa cu o trăncăneală extinsă, după care trecură prin ceremonia de a-l notifica pe Preşedinte. Se prezentă de îndată, escortat de

delegaţia lui. Îl însoţea garda, dar toţi membrii erau oameni de-ai noştri.

Mary se afla printre ei. Cineva îi instala un scaun pliant, exact lângă Preşedinte. Trebăluia cu un caiet şi-i tot dădea hârtii, prefăcându-se că-i era secretară. Dar travestiul se termina aici; arăta precum Cleopatra într-o noapte caldă – şi la fel de deplasată ca un pat într-o biserică. Atrăgea tot atâta atenţie ca şi Preşedintele.

I-am prins ochiul – iar ea mi-a adresat un zâmbet prelung, dulce. Am rânjit ca un căţelandru collie, până când Bătrânul mă înghionti în coaste. Apoi m-am rezemat de spătar, încercând sa fiu cuminte.

Preşedintele prezentă o explicaţie rezonabilă a situaţiei. Era la fel de logică şi directă ca un raport ingineresc, şi cam tot atât de emoţionantă. Nu făcea decât să înşire faptele. La sfârşit, îşi puse deoparte însemnările.

— Aceasta este o urgenţă atât de stranie şi cumplită, depăşind pe departe orice experienţă anterioară, încât trebuie să cer puteri extinse pentru a-i face faţă. În unele regiuni, trebuie declarată legea marţială. Vor fi necesare grave încălcări ale garanţiilor civile, pentru o perioadă. Dreptul de liberă circulaţie trebuie suspendat. Dreptul de asigurare contra percheziţiei şi reţinerii arbitrare trebuie să facă loc dreptului tuturor la siguranţă. Întrucât orice cetăţean, indiferent cât de respectabil sau loial, poate fi sluga silită a acestor inamici secreţi, toţi cetăţenii trebuie să privească în faţă pierderea drepturilor şi a demnităţilor personale, până eradicăm această molimă. Cu cea mai mare neplăcere, vă cer să autorizaţi aceşti paşi necesari. Cu aceste cuvinte, se aşeză.

Se poate simţi starea unei mulţimi. Erau neliniştiţi, dar nu-i convinsese. Preşedintele Senatului îl privi pe liderul majorităţii senatoriale; acesta fusese prevăzut pentru a propune rezoluţia. N u Ştiu dacă liderul parterului a clătinat din cap sau a făcut vreun semn, dar nu luă cuvântul. Între timp, prelungirea devenea jenantă şi se auzeau strigăte de „Domnule Preşedinte!” şi „Linişte!”

Preşedintele Senatului respinse alte câteva propuneri şi-i dădu cuvântul unui membru al partidului său – Senatorul

Gottlieb, un cal de hulubă care şi-ar fi votat propria linşare, dacă ar fi făcut parte din programul partidului lui. Începu prin a declara că nu ceda nimănui, în respectul său pentru Constituţie, Declaraţia Drepturilor Omului şi, probabil, Marele Canion. Se referi cu modestie la îndelungata sa experienţă şi vorbi frumos despre locul Americii în istorie. Credeam că trage de timp, în timp ce băieţii lucrau la o ciornă nouă – până când mi-am dat deodată seama că vorbele lui se cumulau spre un anume înţeles: propunea să se suspende ordinea de zi si să se treacă la inculparea şi judecarea Preşedintelui Statelor Unite!

Am priceput-o la fel de repede ca oricine; senatorul îşi învăluise propunerea în atâtea retorisme rituale, încât era greu să-ţi dai seama ce vroia să spună. L-am privit pe Bătrân.

Bătrânul o privea pe Mary.

Ea se uita la el, cu o expresie de extremă urgenţă.

Bătrânul smulse un notes din buzunar, mâzgăli ceva, făcu hârtia ghemotoc si i-o aruncă lui Mary. Fata o prinse, o citi – şi i-o trecu Preşedintelui.

Acesta stătea jos, lejer, relaxat – de parcă n-ar fi ascultat cum unul dintre cei mai vechi prieteni ai săi îi împroşca numele cu noroi şi, odată cu acesta, şi securitatea Republicii. Citi biletul, apoi privi fără grabă spre Bătrân. Bătrânul dădu din cap.

Preşedintele ţării îl înghionti pe Preşedintele Senatului, care, la acest gest, se aplecă spre el.

Schimbară câteva şoapte.

Gottlieb continua să îndruge vrute şi nevrute. Preşedintele Senatului bătu cu ciocanul:

— Dacă domnul senator este atât de amabil!

Gottlieb tresări şi spuse:

— Nu cedez.

— Domnului senator nu i se cere să cedeze. Dată fiind importanţa spuselor dumneavoastră, sunteţi rugat să veniţi la pupitrul oratoric.

Gottlieb păru nedumerit, dar trecu încet în faţa parlamentului. Scaunul lui Mary bloca treptele podiumului, în loc de-a se da la o parte din drum, începu să se foiască, întorcându-se şi ridicând scaunul, astfel că blocă şi mai mult accesul. Gottlieb se opri, iar fata se frecă de el. Omul o prinse de braţ, pentru a se sprijini

atât el, cât şi pe ea. Îşi vorbiră, dar nimeni altcineva nu putu distinge un cuvânt. În cele din urmă, senatorul trecu la pupitru.

Bătrânul tremura ca un câine în lesă. Mary ridică privirea si dădu din cap. Bătrânul spuse:

— Pe el!

Am trecut balustrada dintr-un salt, aterizând pe umerii lui Gottlieb. L-am auzit pe Bătrân strigând;

— Mănuşi, fiule! Mănuşile!

N-am stat după el. Am sfâşiat sacoul senatorului cu mâinile goale şi i-am putut vedea moluscă pulsându-i sub cămaşă. Am smuls cămaşa, expunând-o în văzul tuturor.

Şase camere stereo n-ar fi putut înregistra cele ce se întâmplară în următoarele câteva secunde. L-am strâns pe Gottlieb de gât pentru a-i opri zvârcolirile. Mary i se aşezase peste picioare.

Preşedintele stătea lângă mine, strigând:

— Priviţi! Priviţi! Acum puteţi vedea cu *toţii!*

Preşedintele Senatului se ridicase în picioare, stupefiat, legănându-şi ciocănelul. Tot Congresul era în debandadă, bărbaţii răcneau, femeile zbierau. Deasupra mea, Bătrânul striga ordine gărzilor prezidenţiale.

Printre pistoalele gărzilor şi bătăile de ciocan se restabili o oarecare ordine. Preşedintele începu să vorbească. Spuse că Providenţa le acordase o şansă de a vedea natura duşmanului şi propuse să treacă pe rând pentru a-l vedea cu ochii lor pe unul dintre titanii de pe cea mai mare lună a lui Saturn. Fără a aştepta consimţământul, arătă spre rândul întâi, chemându-i să se apropie.

Veniră.

Mary rămase pe platformă., Trecuseră cam douăzeci iar pe o parlamentară o apucaseră istericalele, când am văzut-o pe Mary făcându-i semn Bătrânului. De astă dată, am luat-o înainte cu o câtime ordinului lui. M-aş fi putut alege cu o luptă zdravănă, dacă nu erau pe-aproape doi dintre băieţi; acesta era tânăr şi voinic, fost infanterist marin. L-am culcat lângă Gottlieb.

Apoi urmă „inspecţia si percheziţia”, indiferent că le plăcea sau nu. Eu le-am bătut pe femei pe spinare în timp ce treceau şi am prins una. Crezusem c-am prins-o şi pe a doua, dar reieşi că

era o confuzie jenantă: deputata era atât de obeză încât mă înşelasem. Mary mai depistă doi, după care urmă o coloană lungă, de peste trei sute de oameni, fără lozuri câştigătoare. Era evident că unii se ţineau la urmă.

Opt oameni înarmaţi cu pistoale nu erau de ajuns – unsprezece, dacă-i puneam la socoteală şi pe Bătrân Mary şi cu mine. Majoritatea moluştelor ar fi scăpat, dacă liderii grupărilor parlamentare n-ar fi organizat ajutorul. Cu sprijinul lor, am prins treisprezece, dintre care zece vii.. Numai una dintre gazde fu grav rănită.

TREISPREZECE

ASTFEL, PREŞEDINTELE PRIMI AUTORITATEA iar Bătrânul deveni, *de facto,* şeful său de stat major; în sfârşit, ne puteam mişca. Bătrânul avea în minte o campanie simplă. Nu mai putea fi vorba de carantina pe care o propusese când infecţia se limita la regiunea Des Moines; înainte de-a putea lupta, trebuia să-i localizăm. Dar agenţii guvernului nu puteau percheziţiona două sute de milioane de oameni; oamenii trebuiau s-o facă ei înşişi.

„Programul Spatele Gol avea să fie prima fază a „Operaţiunii Paraziţi”. Ideea era ca toată lumea – *toată lumea* – să se dezbrace până la mijloc şi să rămână aşa, până când erau depistaţi şi ucişi toţi titanii. A, femeile puteau purta peste spinare bretele de sutien; un parazit nu se putea ascunde sub o baretă supraelastică.

Am pregătit o prezentare care să însoţească discursul stereo al Preşedintelui adresat naţiunii. Activitatea rapidă salvase şapte dintre paraziţii pe care-i demascaserăm în sacra sală a Congresului; erau vii, pe gazde din regnul animal. Îi puteam arăta, împreună cu părţile mai puţin înfricoşătoare din filmul în. Care apăream eu. Preşedintele însuşi avea să apară în şort, iar un grup de modele aveau să demonstreze ce vor Purta în Acest Anotimp Cetăţenii Bine Dezbrăcaţi, inclusiv armura metalică pentru cap şi coloana vertebrală, concepută pentru a apăra omul chiar şi în somn.

Am terminat totul într-o singură noapte de cafele negre. Bomba din final avea să prezinte Congresul în sesiune, discutând starea de urgenţă, fiecare bărbat, femeie şi om de serviciu stând cu spatele gol.

Cu douăzeci şi opt de minute înaintea transmisiei, Preşedintele primi un telefon de la Congres. Eram de faţă; Bătrânul lucrase eu Preşedintele toată noaptea, şi mă ţinuse şi pe mine alături, pentru corvezi. Cu toţii purtam pantaloni scurţi; Programul Spatele Gol începuse deja la Casa Albă. Preşedintele nu se osteni să ne taie accesul la partea lui din conversaţie.

— La telefon, spuse.

După un timp, adăugă:

— Eşti sigur? Foarte bine, John, ce-mi recomanzi?… Înţeleg. Nu, nu cred c-ar merge… Mai bine trec eu pe-acolo. Spune-le să fie gata.

Împinse la loc telefonul şi se întoarse spre un aghiotant:

— Spune-le să ne-aştepte cu transmisia.

Apoi i se adresă Bătrânului:

— Vino, Andrew, trebuie să mergem la Capitoliu.

Trimise după valet şi se retrase într-o cameră de toaletă adiacentă biroului; când ieşi, era îmbrăcat formal pentru o ocazie de stat. Nu ne dădu nicio explicaţie. Restul ne-am păstrat costumele din piele de om şi astfel ne-am dus la Capitoliu.

Era o sesiune a camerelor reunite – şi mă simţeam ca într-un coşmar fără-pantaloni-în-biserică, congresmenii şi senatorii fiind îmbrăcaţi ca de obicei. Apoi am văzut că oamenii de serviciu erau în pantaloni scurţi şi fără cămăşi, şi mi-am mai revenit.

Se părea că unii preferau să fie morţi decât să-şi piardă demnitatea, cu senatorii cap de listă. Congresmenii de asemenea. Îi conferiseră Preşedintelui autoritatea pe care le-o ceruse; Programul Spatele Gol în sine fusese discutat şi aprobat – dar nu înţelegeau să se aplice şi la ei. La urma urmei, fuseseră examinaţi şi curăţiţi. Poate că unii găseau puncte slabe în argumentaţie, dar nimeni nu voia să facă cel dintâi striptease în public. Şedeau ţepeni, complet îmbrăcaţi.

După ce îşi ocupă locul la pupitru, Preşedintele aşteptă să se facă linişte mormântală. Apoi, încet, calm, începu să-şi scoată hainele. Se opri când rămase gol până la brâu. După aceea se întoarse, ridicând braţele. În sfârşit, vorbi:

— Am făcut asta, astfel ca să vedeţi că Preşedintele vostru nu e prizonier al inamicului.

Făcu o pauză.

— Dar cum rămâne cu *dumneavoastră*? Ultimul cuvânt fusese azvârlit întregii săli. Preşedintele împunse aerul cu un deget, spre liderul deputaţilor majoritari

— Mark Cummings – eşti un cetăţean loial, sau un spion zombi? Scoate cămaşa!

— Domnule Preşedinte…

Era Charity Evans, din statul Maine, foarte asemănătoare cu o învăţătoare drăguţă. Se ridică în picioare şi am văzut că, deşi complet îmbrăcată, purta o rochie de seară. Poalele-i ajungeau până la pământ, dar sus era decoltată la maximum posibil. Se răsuci ca un manechin; partea din spate a rochiei se termina la baza coloanei vertebrale.

— Aşa e bine, domnule Preşedinte?

— Absolut satisfăcător, doamnă.

Cummings moşmondea cu vestonul; era stacojiu la faţă. Cineva se ridică, în centrul sălii – Senatorul Gottlieb. Părea c-ar fi trebuit să se afle în pat: avea obrajii pământii şi supţi, iar buzele cianozate. Dar se ţinea drept şi, cu incredibilă demnitate urmă exemplul Preşedintelui.

Apoi făcu şi el o piruetă completă; pe spate i se vedea urma roşie a parazitului.

Vorbi:

— Aseară, am stat aici si am înşirat lucruri pe care nu le-aş fi rostit nici să fi fost jupuit de viu. Aseară, nu eram propriul meu stăpân. Astăzi sunt. Nu vedeţi că Roma arde?

Deodată, în mâini îi apăru un pistol:

— În picioare, cozi de topor ce sunteţi, magistraţi de cafenea. În două minute vreau să văd un spate gol – pe urmă, trag!

Câţiva bărbaţi de lângă el încercară să-l apuce de braţ, dar Gottlieb roti pistolul ca pe un plici de muşte, pocnindu-l pe unul în faţă. Mi-l scosesem pe-al meu gata să-i susţin jocul, dar nu mai era necesar. Vedeau cu toţii că era primejdios ca un taur bătrân; bătură în retragere.

Un moment nu se mişcă nimeni, după care începură să se lepede de ţoale ca nişte Doukhobors. Un bărbat se repezi spre uşă; i se puse piedică. Nu, nu purta parazit. Dar am prins alţii trei. După aceea, emisia începu cu zece minute întârziere şi Congresul îşi începu prima sesiune cu „spatele gol”.

PAISPREZECE

„ÎNCUIAŢI UŞILE”
„ÎNCHIDEŢI REGISTRELE DE FUM ALE HORNURILOR!”
„NU INTRAT1 ÎN LOCURI ÎNTUNECOASE!”
„FERIŢI-VĂ DE MULŢIMI!”
„ORICE OM CARE POARTĂ HAINĂ E UN DUŞMAN – TRAGEŢI!”

În plus faţă de constantul baraj de propagandă, ţara fu împărţită în sectoare şi explorată din zbor, în căutarea altor farfurii zburătoare la sol. Ecranul nostru radar era în alertă continuă faţă de semnalele neidentificate. Unităţile militare, de la trupe aeropurtate până la staţii de. Rachete pilotate, erau gata să atace tot ce ateriza.

În zonele necontaminate, oamenii îşi scoteau cămăşile, de bună voie sau fără tragere de inimă, priveau în jur şi nu găseau niciun parazit. Urmăreau transmisiile de ştiri, îşi puneau întrebări şi aşteptau ca guvernul să-i anunţe că primejdia a trecut. Dar nu se întâmpla nimic, şi atât laicii cât şi clerul local începeau să se îndoiască de necesitatea de a umbla pe străzi în costume de baie.

Zonele contaminate? Rapoartele din regiunile contaminate *nu se deosebeau cu nimic, în sens material, de rapoartele din celelalte zone.,*

Pe vremea radioului, asta nu s-ar fi putut întâmpla; postul din Washington, de unde se transmitea, putea cuprinde întreaga ţară. Dar transmisiile stereo-video folosesc lungimi de undă atât de, reduse, încât e necesară retransmisia de la un orizont la altul, iar canalele locale trebuie să reia emisiunile centrale; acesta e preţul pe care-l plătim pentru abundenţa de canale şi imaginile cu înaltă definiţie.

În zonele infectate, *moluştele* controlau posturile locale; oamenii n-auzeau niciun avertisment.

La Washington însă, aveam toate motivele să credem că *auziseră* avertismentele. Reveneau rapoarte din – ei bine, din Iowa, la fel ca şi din California. Guvernatorul statului Iowa fu

printre primii care-i trimiseră un mesaj Preşedintelui, făgăduind cooperare deplină. Era chiar şi retransmisia unui mesaj adresat electoratului prin stereo de către guvernator, gol până la brâu. Stătea cu faţa la aparat şi-mi venea să-i spun să se întoarcă. Apoi au comutat pe altă cameră, şi ni s-a înfăţişat prim-planul unui spate gol, în timp ce guvernatorul continua să vorbească. L-am ascultat într-o sală de conferinţe de lângă cabinetul Preşedintelui. Acesta îl păstrase pe Bătrân lângă el. Eu mă ţineam pe-alături, iar Mary era în continuare de gardă. Era prezent şi Secretarul de Stat cu Securitatea, Martinez, precum şi Comandantul Suprem de Stat Major, Mareşalul de Aviaţie Rexton.

Preşedintele privi emisiunea şi se întoarse spre Bătrân:

— Ei, Andrew? Credeam că Iowa e un loc pe care trebuie să-l îngrădim.

Bătrânul mormăi.

Mareşalul Rexton spuse:

— Din câte presupun eu – nu vă fie cu supărare n-am avut prea mult timp la dispoziţie – s-au ascuns sub pământ. S-ar putea să trebuiască să pieptănăm fiecare palmă de loc din toate zonele suspecte.

Bătrânul mormăi iar:

— Să pieptăn Iowa, porumbişte cu porumbişte, nu mă atrage deloc.

— Dumneavoastră cum aţi proceda altfel, domnule?

— Imaginează-ţi duşmanul! Nu poate coborî sub pământ. Nu poate trăi fără gazdă.

— Foarte bine – presupunând că e adevărat, cât de mulţi paraziţi aţi spune că se află în Iowa?

— La dracu’, de unde să ştiu eu? Nu m-au luat confident..

— Să, zicem că facem o estimare maximă. Dacă:…

Bătrânul îl întrerupse:

— N-aveţi nicio bază pentru estimări. Nu vă dați seama, oameni buni, că titanii au câştigat încă o rundă?

— Cum?

— Tocmai l-aţi auzit pe guvernator; ne-au lăsat să-i vedem spatele – sau spatele cuiva. Aţi observat că nu s-a întors în faţa camerei?

— Dar s-a întors, spuse cineva. L-am văzut eu.

— Am avut, cu siguranţă, impresia că-l văd întorcându-se, spuse încet Preşedintele. Insinuezi că Guvernatorul Packer e posedat el însuşi?

— Corect. Aţi văzut ceea ce trebuia să vedeţi. A intervenit o tăietură de montaj exact înainte de-a. Se fi întors complet; oamenii rareori le observă. Totul depinde de asta, domnule Preşedinte; toate mesajele din Iowa sunt falsificate.

Preşedintele se arată gânditor. Secretarul Martinez spuse:

— Imposibil! E sigur că mesajul guvernatorului ar fi putut să fie falsificat – un actor de compoziţie iscusit o putea face. Dar am primit zeci de transmisii din Iowa. Cum rămâne cu imaginile acelea de stradă din Des Moines? Să nu-mi spuneţi că se pot truca sute de oameni care umblă goi pană la talie – sau paraziţii dumneavoastră practica hipnoza în masă?

— Din câte ştiu eu, nu, acceptă Bătrânul. Dacă-s în stare de-aşa ceva, am putea foarte bine să aruncăm prosopul. Dar ce vă face să credeţi că imaginea aceea provenea din Iowa?

— Hm? Păi, pe toţi dracii, domnule, am primit-o prin canalul din Iowa.

— Şi-asta ce dovedeşte? Aţi citit vreun indicator de stradă tipică dintr-un centru comercial de oraş. Să trecem peste numele de oraş pe care ni l-a *spus* crainicul; din ce oraş era?

Secretarul rămase cu gura căscată. Sunt destul de aproape de acea „cameră mintală” pe care ar trebui s-o aibă detectivii; am derulat din nou imaginea, în gând – şi nu numai că n-aş fi putut să spun din ce oraş era, nu-mi dădeam seama nici măcar din care parte a ţării. Ar fi putut să fie în Seattle, Memphis, sau Boston – sau în niciunul dintre ele. Majoritatea cartierelor centrale din oraşele americane sunt la fel de standardizate ca nişte frizerii.

— Nu contează, continuă Bătrânul. Eu nu mi-am putut da seama, şi am căutat anume repere în teren. Explicaţia e simplă; postul din Des Moines a luat o imagine de stradă a Programului Spatele Gol din vreun oraş necontaminat şi a retransmis-o cu propriul lor comentariu. Au tăiat din film tot ce l-ar fi putut localiza – iar noi am înghiţit-o. Domnilor, duşmanul acesta ne cunoaşte. Această companie a fost plănuită în amănunt şi sunt

gata să ne-o ia înainte cu aproape fiecare mişcare pe care-o facem.

— Nu eşti cam alarmist, Andrew? replică Preşedintele. Există şi o altă posibilitate, ca titanii să se fi mutat altundeva.

— Sunt tot în Iowa, spuse sec Bătrânul, dar nu cu chestia aia o veţi dovedi, încheie el, arătând spre ecranul stereo.

— Dar e ridicol! scânci Secretarul Martinez. Susţineţi că nu putem obţine un raport corect din Iowa, ca şi cum ar fi un teritoriu ocupat.

— Exact asta şi este.

— Însă eu m-am oprit în Des Moines acum două zile. Totul era normal. Dacă nu vă e cu supărare, accept ideea existentei paraziţilor dumneavoastră, deşi eu n-am văzut niciunul. Însă hai să-i găsim acolo unde se află şi să-i smulgem din rădăcini, în loc de-a visa fantasmagorii.

Bătrânul făcu o mutră obosită. Într-un târziu răspunse:

— Controlaţi comunicaţiile unei ţări, şi veţi controla întreaga ţară. Aţi face bine să vă mişcaţi repede, domnule Secretar de Stat, astfel n-or să vă mai rămână niciun fel de comunicaţii…

— Dar nu făceam decât să…

— Smulge-i *dumneata* din rădăcini! aruncă brutal Bătrânul. Ţi-am spus că-s în Iowa – şi-n New Orleans, într-o duzină de alte locuri. Eu mi-am terminat treaba.

Se ridică în picioare, spunând:

— Domnule Preşedinte, am fost foarte solicitat pentru vârsta mea; când nu dorm, îmi pierd calmul. Pot fi scuzat?

— Desigur, Andrew.

Nu-şi pierduse calmul, şi cred că Preşedintele o ştia. El nu-şi pierde calmul; îi face pe alţii să şi-l piardă.

Secretarul Martinez îi întrerupse:

— Staţi o clipă! Aţi făcut câteva declaraţii categorice. Să le verificăm.

Se întoarse spre Şeful Statului Major:

— Rexton!

— Ăă – da, domnule.

— Postul acela nou de lângă Des Moines, Fortul Cutare-și-cutare, numit după cum-îi-zice.

— Fort Patton.

— Ăla, ăla. Păi, să nu pierdem vremea; prinde-l pe circuitul de comandă…

— Cu vizual, interveni Bătrânul.

— Cu vizual, desigur, şi-o să arătăm asta – adică, vom afla adevărata situaţie din Iowa.

Mareşalul de aviaţie ii făcu Preşedintelui un gest de cum – doriţi-dumneavoastră, trecu la instalaţia stereo şi luă legătura cu Cartierul General al Securităţii. Ceru cu ofiţerul de serviciu de la Fort Patton, Iowa.

Nu peste mult, ecranul prezintă interiorul unui centru de comunicaţii. Tot planul întâi era ocupat de un ofiţer tânăr. Gradul şi semnul de armă i se vedeau pe bonetă, dar avea pieptul gol. Martinez se întoarse triumfător spre Bătrân.

— Vedeţi?

— Văd.

— Acum să ne asigurăm. Locotenente!

— Da, domnule!

Tânărul părea căzut în cap de uimire şi-şi tot muta privirea de la un chip celebru la altul. Recepţia şi dublul-unghi erau sincronizate; ochii imaginii priveau exact acolo unde păreau să privească.

— Ridică-te şi întoarce-te, continuă Martinez.

— Ăă? Păi, desigur, domnule.

Păru nedumerit, dar se supuse – şi aproape că ieşi din cadru. Îi puteam vedea spatele gol până la coastele inferioare – niciun centimetru mai sus.

— Drăcia dracului! strigă Martinez. *Stai jos* şi întoarce-te.

— Am înţeles!

Tânărul părea agitat. Adăugă:

— Doar o clipă, să măresc unghiul, domnule.

Imaginea se pierdu, curcubeie unduitoare începând să se fugărească pe ecran. Glasul tânărului ofiţer continua să se audă pe canalul audio:

— Aşa – acum e mai bine, domnule?

— La dracu’, nu vedem nimic!

— Nu vedeţi? Un moment, domnule.

Deodată, ecranul se însufleţi şi, o clipă, am crezut că reveniserăm la Fort Patton. Dar de data astă pe ecran se vedea un maior, iar încăperea părea mai mare.

— Comandamentul Suprem, anunţă imaginea. Ofiţer de serviciu cu comunicaţiile, maior Donovan.

— Maiorule, spuse Martinez stăpânindu-şi enervarea, aveam legătura cu Fort Patton. Ce s-a-ntâmplat?

— Da, domnule; eu o monitorizam. Am avut o uşoară dificultate tehnică. Vă restabilim legătura într-un moment.

— Păi, grăbiţi-vă!

— Am înţeles.

Ecranul se văluri şi rămase gol.

Bătrânul se ridică:

— Chemaţi-mă când aţi lămurit-o cu această „uşoară dificultate tehnică”. Eu mă duc să mă culc.

CINCISPREZECE

DACĂ AM DAT IMPRESIA CĂ SECRETARUL DE stat Martinez era un prost, îmi pare rău. Tuturor le-a venit greu la început să creadă ce puteau face moluştele. Trebuie să vezi una eu ochii tăi – după care, o crezi până-n măduva oaselor.

Şi Mareşalul Rexton era un om fără cusur. Amândoi au lucrat toată noaptea, după ce s-au convins, prin mai multe apeluri în locurile primejdioase cunoscute, că „întreruperile tehnice” nu intervin aşa cu una cu două. L-au chemat pe Bătrân pe la patru dimineaţa, iar el m-a chemat pe mine.

Se aflau în aceeaşi cameră, Martinez, Rexton, vreo doi ofiţeri din statul lui major şi Bătrânul. Când am sosit eu, intră şi Preşedintele, cu un halat pe el, urmat de Mary. Martinez dădu să vorbească, dar Bătrânul interveni mai repede:

— Să-ţi vedem spatele, Tom!

Mary făcu semn că totul era în regulă, dar Bătrânul preferă să n-o observe.

— Nu glumesc, insistă el.

Preşedintele spuse calm:

— Perfect corect, Andrew.

Şi lasă să-i alunece halatul de pe umeri. Avea spatele curat.

— Dacă nu dau exemplu, cum să m-aştept ca alţii să coopereze?

Martinez şi Rexton înfipseseră bolduri într-o hartă, roşii pentru prost, verzi pentru bun, şi câteva chilimbarii. Statul Iowa parcă era bolnav de pojar; New Orleans şi comitatul Teche arătau la fel de rău. Capătul superior al bazinului Missouri, Mississippi de la St. Paul până jos la St. Louis era, clar, teritoriu inamic. De-acolo până la New Orleans erau mai puţine ace roşii – dar niciunul verde. Se vedea o pată fierbinte în jurul oraşului El Paso şi două pe coasta de est.

Preşedintele privi harta.

— Ne-ar trebui ajutorul Canadei şi al Mexicului, spuse el. Vreun raport?

— Niciunul care să însemne ceva, domnule.

— Canada şi Mexicul, spuse cu seriozitate Bătrânul, nu vor fi decât un început. Veţi avea nevoie de întreaga lume.

— Chiar aşa? interveni Rexton. Cum rămâne cu Rusia?

La asta nimeni n-avu răspuns. Prea mare ca s-o ignori, prea întinsă ca s-o ocupi, Al Treilea Război Mondial nu rezolvase problema rusească, şi niciun război n-avea s-o rezolve vreodată. Acolo paraziţii se puteau simţi ca acasă.

— Cu asta o să ne descurcăm când îi vine rândul, spuse Preşedintele; îşi plimbă un deget pe hartă. Aveţi probleme cu transmiterea mesajelor pe Coastă?

— Se pare că nu, domnule, răspunse Rexton. Nu par să se amestece în releele directe. Dar am comutat toate comunicaţiile militare. Prin releele staţiilor spaţiale.

Îşi privi ceasul de la deget:

— Staţia Gamma, în acest moment.

— Hmm… făcu Preşedintele. Andrew, chestiile astea ar putea asedia o staţie spaţială?

— De unde să ştim? ripostă morocănos Bătrânul. Nu ştiu dacă navele lor sunt sau nu construite pentru aşa ceva. Cel mai probabil ar face-o prin infiltrare, folosind rachetele de aprovizionare.

Urmă o discuţie despre posibilitatea ca staţiile spaţiale să fi putut fi deja ocupate; Programul Spatele Gol nu se aplica şi staţiilor. Deşi noi le construiserăm şi plătiserăm pentru ele, reprezentau, în sens tehnic, teritorii ale Naţiunilor Unite.

— Nu vă faceţi griji în legătură cu asta, spuse deodată Rexton.

— De ce? întrebă Preşedintele.

— Probabil sunt singurul de-aici care a servit pe o staţie spaţială. Domnilor, costumul pe care-l purtăm noi acum e o tradiţie pe staţii. Un om complet îmbrăcat ar ieşi în evidenţă ca un palton pe plajă. Dar vom vedea.

Îi dădu ordine unui asistent.

Preşedintele reluă studiul hărţii.

— Din câte ştim până acum, spuse, el, – arătând spre Grinnell, Iowa, toate acestea derivă dintr-o singură aterizare, cea de-aici.

— Din câte ştim, confirmă Bătrânul.

— A, nu! am intervenit eu.

Mă priviră cu toţii.

— Continuă, spuse Preşedintele.

— Au mai avut loc cel puţin trei aterizări – *ştiu* că au fost – înainte de-a fi fost salvat eu.

Bătrânul făcu o mutră buimacă:

— Eşti sigur, fiule? Credeam că te storseserăm complet.

— Fireşte că-s sigur.

— De ce n-ai spus nimic?

— Nu m-am mai gândit niciodată la asta.

Am încercat să le explic cum te simţi când eşti posedat, cum ştii ce se petrece dar totul pare să se desfăşoare ca prin vis, în egală măsură important şi neimportant. Deveneam tot mai nervos. Nu-s un tip instabil, însă călărirea de către un stăpân lasă urme.

Bătrânul spuse:

— Calmează-te fiule.

Preşedintele îmi adresă şi el un zâmbet încurajator.

— Problema este, interveni Rexton, unde au aterizat? S-ar putea totuşi să capturăm una.

— Mă-ndoiesc, răspunse Bătrânul. Pentru prima au asigurat camuflajul în câteva ore. Dacă era prima, adăugă el, gânditor.

M-am dus la hartă, încercând să gândesc. Transpirat, am arătat spre New Orleans:

— Sunt destul de sigur că una era cam pe-aici.

Continuam să privesc harta.

— Nu ştiu unde-au aterizat celelalte.

— Pe-aici cum ar fi? mă întreabă Rexton, arătând coasta de est.

Nu ştiu. Nu ştiu.

— Nu-ţi poţi aminti nimic altceva? interveni ursuz Martinez. Gândeşte-te, omule!

— Pur şi simplu nu ştiu. Noi n-am știut niciodată ce făceau ei, nu cu-adevărat.

M-am gândit până a început să mă doară ţeasta, apoi am arătat spre Kansas City:

— Am trimis aici mai multe mesaje, dar nu ştiu dacă erau ordine de expediţie sau nu.

Rexton privi harta:

— Tom presupune că a avut loc o aterizare lângă Kansas City. Băieţii de la tehnic pot rezolva o problemă pe baza ei. S-ar putea supune unei analize logistice; atunci, am deduce cealaltă aterizare.

— Sau aterizări, sublinie Bătrânul.

— Hm? „Sau aterizări”. Desigur.

Se întoarse spre hartă, continuând s-o examineze.

ŞAISPREZECE

MINTEA CEA DE PE URMĂ ESTE ÎNGROZITOR de zadarnică.. În momentul când aterizase prima navă, ameninţarea ar fi putut să fie foarte uşor nimicită cu ajutorul unei bombe. În perioada când Mary, Bătrânul şi cu mine umblam în recunoaştere pe lângă Grinnell, doar noi trei am fi putut ucide toate moluştele, dacă am fi ştiut unde se găseau.

Dacă Programul Spatele Gol ar fi fost ordonat în prima săptămână, el singur ar fi putut rezolva totul. Reieşise însă curând că Programul Spatele Gol eşuase ca măsură ofensivă. În defensivă era util; zonele necontaminate puteau fi menţinute astfel. Înregistrase chiar şi unele succese ofensive moderate: zonele contaminate dar nu „asigurate” au fost curăţite – Washingtonul însuşi, New Philadelphia şi New Brooklyn. În această privinţă, putusem da sfaturi concrete. Întreaga coastă de est deveni, din roşie, verde.

Centrul ţării, însă, pe măsură ce acoperea harta, o înroşea. Regiunile infectate se distingeau acum într-o lumină rubinie, căci harta de perete presărată cu bolduri fusese înlocuită de o enormă hartă militară electronică, la scara de 1/600 000, acoperind un perete întreg al sălii de conferinţe. Era o hartă repetitivă, masterul aflându-se în nivelurile subterane ale Noului Pentagon.

Ţara era împărţită în două, ca şi cum o mână gigantică ar fi vărsat pigment roşu prin valea centrală. Două franjuri de culoarea chilimbarului mărgineau fâşia ocupată de moluşte; acestea erau singurele zone unde domnea o activitate reală, locuri in care recepţia pe linia-de-ochire era posibilă atât din posturile capturate de inamic, cât şi din cele aflate încă în mâinile oamenilor liberi. Una începea de lângă Minneapolis, cotea la vest de Chicago si la est de St. Louis, după care şerpuia prin Tennessee şi Alabama, până în Golf. Cealaltă îşi tăia drum prin Marile Câmpii, ieşind aproape de Corpus Christi. El Paso era centrul unei regiuni rubinii fără legătură cu corpul principal.

Mă întrebam ce se întâmpla în aceste fâşii de frontieră. Eram singur; se întrunise Cabinetul, iar Preşedintele îl luase pe Bătrân cu el. Rexton şi aghiotanţii lui plecaseră puţin mai devreme. Eu rămăsesem, căci ezitam să hoinăresc prin Casa Albă. Aşa că mă foiam si priveam luminile de culoarea chilimbarului comutându-se pe roşu şi, mult mai puţin frecvent, luminile roşii devenind chilimbarii sau verzi.

Mă întrebam cum ar putea face rost de micul dejun un vizitator fără niciun statut precis. Eram treaz de la ora patru şi, până acum, băusem o ceaşcă de cafea, pe care mi-o servise valetul Preşedintelui. Mult mai urgent chiar, aveam nevoie să găsesc o toaletă. În cele din urmă, am ajuns destul de disperat ca să-ncerc uşile. Primele două erau încuiate; a treia ascundea ceea ce doream. Nu era marcată „Rezervat Şefului”, aşa că am folosit-o.

Când m-am întors, Mary se afla acolo.

M-am uitat la ea prosteşte.

— Credeam că eşti cu Preşedintele.

— M-au alungat, zâmbi ea. A luat Bătrânul problema-n mână.

— Ascultă, Mary, am spus, tot vreau să vorbesc cu tine şi acum am pentru prima oară ocazia. Cred că am… Mă rog, oricum, n-ar fi trebuit să… Vreau să zic, după ce mi-a spus Bătrânul…

M-am oprit, cu discursul meu repetat atât de migălos ruinat complet.

— Oricum, n-ar fi trebuit să spun ce ţi-am spus, am conchis, nefericit.

Îmi puse o mână pe braţ:

— Sam. Sam, mult iubitul meu Sam, nu fii necăjit. Ceea ce-ai spus şi ce-ai făcut a fost destul de cinstit pentru cât ştiai. Important, *pentru mine,* este ceea ce-ai făcut, *pentru mine.* Restul nu contează – decât că sunt din nou fericită să ştiu că nu mă dispreţuieşti.

— Bine, dar… La dracu’, nu mai fii aşa de nobilă! Nu pot_ suporta!

Îmi adresă un surâs vesel, absolut diferit de cel blând cu care mă salutase.

— Sam, cred că-ţi *place* ca femeile tale să fie un pic cam ticăloase.

Apoi adăugă:

— Încă te mai îngrijorează palma aia. Bine, ţi-o plătesc înapoi.

Ridică mâna şi mă plesni uşurel pe, obraz.

— Gata, ne-am achitat şi poţi s-o dai uitării.

Expresia i se schimbă dintr-o dată. Îmi croi una – şi-am crezut că-mi zboară capul de pe umeri.

— Iar asta, spuse ea într-o şoaptă tensionată, ţi-o plăteşte pe cea pe care-am primit-o de la prietena ta!

Îmi sunau urechile iar ochii nu vroiau să mi se limpezească. Aş fi putut jura că folosise cel puţin un doi-pe-patru. Mă privi, atentă şi sfidătoare – furioasă, dacă nările ei dilatate însemnau ceva. Am ridicat o mână, iar Mary se încordă, dar nu vroiam decât să-mi ating obrazul care mă înţepa.

— Nu e prietena mea, am spus, jalnic.

Ne-am măsurat din priviri şi am izbucnit amândoi simultan în râs. Îşi puse mâinile pe umerii mei şi-şi lăsă capul să mi se reazeme de piept, continuând să râdă.

— Sam, reuşi ea să spună, îmi pare-aşa de rău. N-ar fi trebuie s-o fac -–nu ţie, Sam. Cel puţin, n-ar fi trebuit să te pălmuiesc atât de tare.

— Îţi pare rău pe-dracu', am mârâit, dar n-ar fi trebuit să pui corp 14. Mai că nu mi-ai luat pielea.

— Bietul Sam!

Mă atinse; durea.

— Chiar nu-i prietena ta?

— Nu, ghinion. Da' nu că n-aş fi-ncercat.

— Sunt convinsă. Cine e prietena ta, Sam?

— Tu eşti, vulpoaico!

— Da, răspunse ea mulţumită. Eu sunt – dacă mă primeşti. Ţi-am mai spus-o şi-nainte. Cumpărată, achitată.

Aştepta s-o sărut; am împins-o la o parte:

— Pe toţi dracii, femeie, nu te vreau „cumpărată achitată”.

Nu se intimidă.

— M-am exprimat prost. Achitată – dar nu cumpărată. Sunt aici fiindcă aşa vreau. Acum mă săruţi, te rog?

Mă mai sărutase odată; de data asta, mă *sărută.* Am simţit că mă cufundam într-o ceaţă caldă şi aurie şi nu mai voiam să ies de-acolo niciodată. Până la urmă a trebuit să mă smulg, şi am gâgâit:

— Cred c-am să stau jos un minut.

— Mulţumesc, Sam, spuse, şi-mi dădu drumul.

— Mary, am spus eu după un timp, Mary, draga mea, există un lucru pe care l-ai putea face pentru mine.

— Da întrebă ea nerăbdătoare.

— Spune-mi cum, pentru numele lui Ned, poate obţine cineva micul dejun aici? Sunt lihnit.

Păru surprinsă, dar îmi răspunse:

— Păi, sigur că da!

Nu ştiu cum o făcu; poate să strecurase în cămara Casei Albe, autoservindu-se. Dar reveni după câteva minute, cu sandwich-uri şi două sticle de bere. În timp ce terminam a treia felie de pâine de secară cu vită conservată, am întrebat-o:

— Mary, cât crezi că va dura întrunirea?

— A, i-aş da un minimum de două ore? De ce?

— În cazul ăsta, am spus, înghiţind ultima îmbucătură, avem timp să ne furişăm afară, să găsim un oficiu al stării civile, să ne căsătorim şi să ne-ntoarcem până nu ne observă Bătrânul lipsa.

Nu răspunse. Rămase cu ochii la balonaşele din berea ei.

— Ei? am insistat.

Ridică privirea:

— Am s-o fac, dacă aşa vrei. Nu mă eschivez. Dar aş prefera să n-o facem.

— Nu vrei să te măriţi cu mine?

— Sam, nu cred că eşti pregătit să te căsătoreşti.

— Vorbeşte-n contul tău!

— Nu te supăra, dragul meu. Mă poţi avea cu sau fără contract – oriunde, oricum, în orice fel. Dar încă nu mă cunoşti. Deprinde-te cu mine; s-ar putea să te răzgândeşti.

— N-am obiceiul să mă răzgândesc.

Mă privi, apoi îşi mută ochii, întristată. Simţeam că mă aprind la faţă.

— Aia a fost o împrejurare cu totul deosebită, am protestat. Nu ni s-ar putea întâmpla din nou nici într-o sută de ani. Nu eu spun; a fost din cauză că…

Mă întrerupse:

— Ştiu, Sam, Dar nu trebuie să dovedeşti nimic. N-am să fug de tine şi ştiu că nu-mi vei înşela încrederea. Scoate-mă într-un weekend; mai bine, mută-te în apartamentul meu. Dacă mă achit onorabil, avem oricând timp să facem din mine ceea ce străbunica-mea numea o „femeie cinstită”, Dumnezeu ştie de ce.

Probabil că arătam foarte posomorât. Îmi puse o mână peste a mea şi spuse serioasă:

— Uită-te la hartă, Sam.

Am întors capul. Roşie ca-ntotdeauna, sau chiar mai mult – zona de pericol din jurul oraşului El Paso crescuse. Mary continuă:

— Hai să rezolvăm mai întâi treaba asta, dragul meu. Pe urmă, dacă încă ai să mai vrei, cere-mi-o din nou. Între timp, poţi avea privilegiile fără responsabilităţi.

Ce-ar fi putut să fie mai cinstit de-atât? Necazul era că nu aşa o doream eu. Oare de ce un om care a fugit de căsnicie ca de ciumă se hotărăşte dintr-o dată că nimic mai puţin de-atât nu iar conveni?

***

Când întrunirea luă sfârşit, Bătrânul mă luă de guler şi mă scoase la o plimbare. Da, o plimbare, deşi n-am mers decât până la Banca Memorialului Baruch. Acolo se aşeză, trebălui cu pipa şi se încruntă. Ziua era înnourată aşa cum nu se poate întâmpla decât la Washington; parcul era aproape pustiu.

Bătrânul spuse:

— „Programul Contra-lovitură” începe la miezul nopţii.

Adăugă, după, un timp:

— Ne aruncăm pe toate staţiile-releu, studiourile de emisie, redacţiile de ziare şi oficiile Western Union din „Zona Roşie”.

— Sună bine, am comentat. Câţi oameni?

Nu-mi răspunse; spuse în schimb:

— Nu-mi place deloc,

— Hm?

— Uite ce e, bobocule – Preşedintele a intrat în emisie şi le-a spus tuturor să se jupoaie de cămăşi. Am descoperit că mesajul n-a ajuns în teritoriul infectat. Care-i pasul următor?

Am ridicat din umeri:

— Programul Contra-lovitură, bănuiesc.

— Asta încă nu s-a-ntâmplat. Gândeşte-te – au trecut mai mult de douăzeci şi patru de ore; ce-ar fi trebuit să se întâmple şi nu s-a întâmplat?

— Ar trebui să ştiu?

— Ar trebui, dacă e vorba să faci ceva de capul tău. Poftim – îmi întinse el o cheie combo – dă o fugă până la Kansas City şi aruncă o privire. Nu te apropia de staţiile de telecomunicaţii, de copoi şi – ce mai, le ştii obiceiurile. Nu te apropia de *ei.* Uită-te după orice altceva. Şi nu te lăsa prins.

Îşi privi degetul şi adăugă:

— Să fii-napoi aici înainte de miezul nopţii. Du-te.

— Mult timp îmi laşi, ca să acopăr un oraş, întreg, m-am plâns. Trei ore-mi ia numai drumul până la Kansas City.

— Mai mult de trei ore, preciza el. Să nu atragi atenţia culegând vreo amendă.

— Ştii al dracului de bine că-s un şofer prudent.

— Mişcă!

Aşa că am mişcat. Combo-ul era de la maşina eu care veniserăm; am luat-o de la platforma Rock Greek Park. Traficul era lejer şi am comentat despre asta cu dispecerul.

— Transporturile comerciale şi de mărfuri se fac pe jos, răspunse acesta. Starea de urgenţă… Aveţi permis militar?

Aş fi putut obţine unul, telefonându-i Bătrânului, dar sâcâielile pentru mărunţişuri nu-l îmblânzesc în mod deosebit. Am răspuns:

— Controlează combo-ul.

Ridică din umeri şi îl vârî în aparatul său. Bănuiala mi se adeveri; sprâncenele îi ţâşniră în sus.

— Ce mai preţ! comentă el. Precis sunteţi băiatul blond al Preşedintelui.

Odată lansat, am pus comenzile pe Kansas City la viteza maximă legală şi am încercat să gândesc. Transponderul suna, lovit de undele radar, de fiecare dată când lunecam dintr-un

bloc de control în altul, dar pe ecran nu apărea niciun chip. Se părea că Bătrânul avea un combo bun pentru drum, urgenţă sau nu. Începeam să mă-ntreb ce-avea să se-ntâmple când voi intra în zonele roşii – şi atunci mi-am dat seama ce înţelesese el prin „pasul următor”.

Tindem să ne gândim la comunicaţii ca însemnând canalele în linie dreaptă şi nimic altceva. Dar „comunicaţii” înseamnă *tot* traficul, chiar şi draga şi bătrâna Mătuşa Mamie, care se-ndreaptă spre California cu sacul doldora de bârfe. Moluştele cuceriseră canalele – dar ştirile nu pot fi oprite atât de uşor; asemenea măsuri nu fac decât să le încetinească. Ergo, dacă moluştele se aşteptau să păstreze controlul regiunilor unde se aflau, capturarea canalelor n-ar fi fost decât primul lor pas.

Ce-aveau să facă în continuare? Aveau să facă ceva, iar eu, fiind prin definiţie parte din „comunicaţii”, n-ar fi stricat să mă pregătesc pentru o acţiune evazivă, dacă vroiam să-mi salvez drăgălăşenia piele roz. Fluviul Mississippi şi Zona Roşie se apropiau cu fiecare minut. Mă-ntrebam ce-avea să se-ntâmple mai întâi după ce semnalul meu de recunoaştere va fi captat de o staţie pe care o controlau străinii.

Am socotit că, probabil, în aer mă aflam în siguranţă – dar era mai bine să nu-l las să-mi depisteze aterizarea. Elementar.

„Elementar” în faţa unei reţele de control al traficului care era descrisă ca planul Nici-O-Vrabie-Să-Nu-Cadă. Se lăudau că nici măcar un fluture nu putea ateriza forţat, oriunde în Statele Unite, fără ca sistemul de căutare şi salvare să intre în alertă. Nu era tocmai adevărat – dar nici eu nu eram fluture.

Pe jos, aş fi încercat să penetrez orice ecran de securitate, mecanic, dotat cu oameni, electronic sau mixt. Dar cum te poţi folosi de înşelarea direcţiei cu o maşină care înghite câte un grad întreg la fiecare şapte minute’? Sau să arăţi o înfățișare neghioabă şi nevinovată pe botul unui duo? Dacă mergeam pe jos Bătrânul avea să-şi primească raportul la Sfântul Mihail iar el îl voia înainte de miezul nopţii.

Odată, într-o rarisimă stare de spirit mai blândă, Bătrânul îmi spusese că nu-i bătea la cap pe agenţi cu instrucţiuni detaliate – îi dai omului o misiune; îl laşi să plutească sau să se scufunde. Am replicat că metoda asta precis irosea o mulţime de agenţi.

— Câţiva, recunoscuse el, dar nu la fel de mulţi ca pe calea cealaltă. Cred în individ şi încerc să aleg indivizi care fac parte din tipul supravieţuitorului.

— Şi cum naiba, întrebasem, alegi un „tip al supravieţuitorului”?

Rânjise cu răutate:

— Tipul supravieţuitorului e cel care se întoarce.

Elihu, mi-am spus, eşti pe cale să afli ce tip eşti – şi dracu’ să-i ia inima lui de gheaţă!

***

Traiectoria avea să mă poarte spre St Louis, ocolind bucla oraşului, iar de-acolo către Kansas City. Dar St Louis se găsea în Zona Roşie. Harta prezentase oraşul Chicago ca fiind verde; linia de culoarea chilimbarului se îndrepta în zig-zag spre vest, undeva deasupra localităţii Hannibal, Missouri – şi vroiam foarte tare să traversez fluviul Mississippi cât timp încă mă mai aflam în Zona Verde. O maşină trecând peste râul ăla lat de-o milă ar fi produs un semnal radar strălucitor ca o stea în deşert.

Am semnalizat blocului de control cerând permisiunea să cobor la nivelul traficului local, făcând-o apoi fără să mai aştept, cu comenzile manuale şi viteză redusă. M-am orientat spre nord.

Nu departe de meandra Springfield am luat-o către vest. Desigur, nu-ţi poţi bloca semnalul radar de recunoaştere cât eşti în aer – dar maşinile Secţiei nu sunt standard. Aveam speranţe că, dacă traficul local era monitorizat în timpul traversării mele, semnalul meu să fie confundat cu al unei ambarcaţiuni navigând pe râu.

Nu ştiam sigur dacă următoarea staţie de control al blocului de dincolo de râu era în Zona Roşie sau Verde. Mă pregăteam să deschid din nou transponderul, pe baza presupunerii că ar fi fost mai sigur să reintru în sistemul traficului, când am observat linia malului deschizându-se în faţa mea. Harta nu arăta niciun afluent; am judecat că era un braţ, sau un canal nou, încă netrecut pe hartă. Coborând aproape până la nivelul apei, m-am îndreptat, intr-acolo. Matca era strâmtă, cu meandre, aproape acoperită de coroanele copacilor şi nu doream să bag acolo o maşină cerească mai mult decât are chef o albină să zboare

într-un trombon – dar îmi oferea o „umbră” radar perfectă. Mă puteam pierde în ea.

În câteva minute *eram* pierdut – pierdut eu-însumi, cu hartă cu tot. Canalul cotea, se întorcea şi revenea înapoi, iar eu eram atât de ocupat să conduc maşina încât pierdusem orice urmă de orientare. Am înjurat, dorindu-mi ca maşina să fi fost trifibie, astfel ca să pot ameriza. Copacii se întrerupseră dintr-o dată; am văzut o fâşie de teren neted şi m-am aşezat pe ea încetinind atât de brusc încât aproape m-am tăiat în două cu centura de siguranţă. Dar eram pe pământ şi nu mai încercam să mă joc de-a pisica de mare pe un canal mâlos.

M-am întrebat ce să fac. Fără-ndoială, exista vreo şosea prin apropiere. Nu strica s-o găsesc şi să rămân la sol.

Dar asta era o prostie – n-aveam timp de călătorit pe pământ; *trebuia* să revin în văzduh. Însă nu îndrăzneam, până nu ştiam cu certitudine dacă aici traficul era controlat de oameni liberi sau de moluște.

Nu deschisesem stereo-ul de la plecarea din Washington. Acum am făcut-o, căutând un post de ştiri, dar fără a găsi niciunul. Am prins (a) o conferinţă a lui Myrtle Doolitghtyl, Doctor în Filozofie, despre „De ce se plictisesc bărbaţii căsătoriţi”, sponsorizată de compania Hormonală Uth-a-gen; (b) un trio de jazbandiste tinerele cântând „Dacă vrei ce cred eu că vrei, ce mai aşteptăm?”; (z) un episod din „Lucreţia învaţă despre viaţă”.

Dragul de doctor Myrtle era complet îmbrăcat. Cele trei fete erau îmbrăcate aşa cum s-ar fi aşteptat oricine, dar nu se întorceau cu spatele spre cameră. Lucreţia alterna între a-i fi smulse hainele de pe trup şi a le scoate de bunăvoie, dar cadrul se întrerupea sau se stingea lumina ori de câte ori eram tocmai pe punctul să verific dacă avea sau nu spatele gol – de moluşte, vreau să zic.

Şi niciuna dintre emisiuni nu însemna nimic. Programele acelea puteau să fi fost înregistrate cu luni de zile înainte ca Preşedintele să anunţe Programul Spatele Gol. Continuam să mut de pe un canal pe altul, încercând să găsesc un buletin de ştiri, când m-am pomenit privind zâmbetul onctuos al unui crainic. Era îmbrăcat complet.

Curând mi-am dat seama că era unul dintre spectacolele alea idioate cu premii. Spunea:

— ... si o femeiuşcă norocoasă care şade în faţa micului ecran exact în clipa aceasta va primi, absolut gratuit, un Majordom Casnic Automat Şase-n-Unu General Atomic. Cine-să-fie, cine-să-fie? Dumneavoastră? Dumneavoastră? Sau norocoasa de *dumneavoastră*?

Întoarse spatele obiectivului; i-am putut vedea umerii. Erau acoperiţi de un veston şi vizibil rotunjiţi, aproape cocoşaţi. Mă aflam în Zona Roşie.

Când am închis aparatul, mi-am dat seama că eram privit – de către un băiat de vreo nouă ani. Nu purta decât o pereche de pantaloni scurţi – la vârsta lui, asta însemna nimic. Am deschis fereastra:

— Hei, puştiule, încotro e şoseaua?

— Drumu spre Macon e colo-şa, răspunse. Auziţi domnu', ăsta-i un Cadillac Zipper, nu-aşa?

— Mai mult ca sigur. Unde, colo-şa?

— Mă luaţi la o plimbare mm, da?

— N-am timp.

— Luaţi-mă şi-o să v-arăt.

Am cedat. Când urcă, mi-am deschis trusa şi am scos o cămaşă, pantaloni şi o jachetă.

— Poate n-ar strica să pun astea pe mine, am spus. Oamenii poartă cămăşi pe-aici?

Se încruntă.

— Normal că da. Unde vă credeţi domnu', în Arkansas?

L-am întrebat din nou despre drum. Spuse:

— Pot s-apăs pe buton când ne luăm zboru', mm?

I-am explicat că urma să rămânem pe pământ. Eu nemulţumii, dar acceptă să-mi indice o direcţie. Am condus prudent, maşina fiind cam grea pentru hârtoape. După un timp, îmi spuse să cotesc. Curând, am pornit şi i-am spus:

— Ai de gând să-mi arăţi drumul ăla, sau te snopesc î

Deschise portiera şi se strecură afară.

— Hei! am ţipat după el.

Întoarse capul.

— Pe-acolo, recunoscu.

Am întors maşina, neaşteptându-mă să dau de vreo şosea, dar găsind una, la cincizeci de metri distanţă. Piciul mă făcuse să ocolesc trei laturi ale unui pătrat.

Dacă putea fi numită şosea – în asfalt nu se găsea niciun gram de cauciuc. Totuşi, era un drum; l-am urmat, spre vest. Una peste alta, pierdusem o oră.

Macon, Missouri, părea prea normal ca să fie liniştitor; se vedea cu ochiul liber că nimeni nu auzise de Programul Spatele Gol. M-am gândit serios să controlez acest oraş, după care s-o iau înapoi pe unde venisem, cât timp mai puteam. Gândul de-a mă adânci în ţinutul pe care-l ştiam controlat de stăpâni mă irita; voiam să fug.

Dar Bătrânul spusese „Kansas City” Am ocolit oraşul Macon pe şoseaua de centură şi am oprit pe un platou de aterizare, la apus. Acolo am stat la coada de lansare a traficului local şi am pornit spre Kansas City cu un stol de nave locale şi „coptere ale fermierilor”. Însemna să menţin viteza locală peste tot statul, dar asta era mai sigur decât să intru în sectorul fierbinte cu transponderul identificându-mi maşina la fiecare control de bloc. Terenul era manevrat automat; părea probabil să fi reuşit înscrierea în sistemul de trafic din Missouri fără a trezi bănuieli.

ŞAPTESPREZECE

KANSAS CITY NU FUSESE AVARIAT ÎN bombardamente, cu excepţia estului, unde se aflase localitatea Independence. În continuare, acolo nu se mai reconstruise nimic. Venind dinspre sud-est, poţi ajunge până la Swope Parl, înainte să ai de ales între a parca şi a plăti taxa de intrare în oraşul propriu-zis. Sau poţi veni în zbor, alergând între alte două posibilităţi: să cobori pe platourile de aterizare din nordul râului şi să intri în oraş prin tuneluri, sau să aterizezi pe platformele de la sud de Memorial Hill.

Am decis să nu pătrund pe calea aerului; nu voiam să trec maşina printr-un sistem de control. Deloc nu-mi plac tunelurile – şi nici lifturile platformelor de lansare. Poţi fi prins în ele ca într-o capcană. Sincer vorbind, nu voiam câtuşi de puţin să intru în oraş.

Am înscris maşina pe Drumul 40 şi am pornit spre poarta cu plată de pe Meyer Boulevard. Coada era destul de lungă: am început să mă simt claustrat de îndată ce o altă maşină a ocupat locul din spatele meu. Dar portarul mi-a luat taxa fără a-mi arunca nicio privire. Eu i-am aruncat una, nici vorbă, dar nu mi-am putut da seama dacă era sau nu călărit.

Am intrat pe poartă cu un oftat de uşurare – numai pentru a fi oprit imediat după aceea. În faţa mea se lasă o barieră şi abia am reuşit să opresc maşina, când un poliţist îşi şi vârî capul înăuntru.

— Control, anunţă el. Coborâţi.

Am protestat.

— În oraş se aplică măsuri de siguranţă, explică el. Uitaţi talonul de control. Vă luaţi maşina înapoi imediat după barieră. Coborâţi şi intraţi pe uşa aceea.

Îmi arătă spre o clădire cu faţada lângă bordură.

— Pentru ce?

— Vederea şi reflexele. Mai repede, că ţineţi rândul pe loc.

În ochiul minţii îmi apăru harta, cu oraşul Kansas City înroşit. Că era „asigurat”, n-aveam nicio îndoială; prin urmare, acest

poliţist cu maniere moderate era călărit sigur. Dar, în afară de a-l împuşca şi a forţa o decolare de urgenţă, altă soluţie n-aveam decât să mă conformez. Am coborât, bombănind, şi am pornit încet spre clădire. Era o construcţie temporară, cu uşă demodată, fără mecanism. Am deschis-o cu vârful piciorului şi am privit în ambele părţi înainte de-a intra. Mă aflam într-o antecameră goală, cu încă o uşă în partea cealaltă. Cineva dinăuntru strigă:

— Intraţi.

Încă precaut, am intrat. Erau acolo doi bărbaţi în halate albe, dintre care unul avea fixat pe cap un speculum medical. Spuse cu vioiciune:

— Nu durează niciun minut. Treceţi acolo.

Închise uşa pe unde intrasem; am auzit încuietoarea clănţănind.

Era un dispozitiv mai simpatic decât cel pe care-l aplicaserăm la Clubul Constituţiei. Pe o masă stăteau întinse celulele de tranzit ale stăpânilor, gata deschise şi încălzite. Al doilea om avea una pregătită – pentru mine, ştiam – şi o ţinea cu faţa spre el, astfel ca să nu pot vedea molusca. Celulele de tranzit n-aveau de ce să alarmeze victimele; cadrele medicale au întotdeauna ciudăţenii la îndemână.

Cât despre restul, am fost invitat să-mi plasez ochii pe ocularele unui aparat banal de testare a acuităţii vizuale. „Doctorul” avea să mă ţină acolo, orbit fără s-o ştiu şi citind cifrele de control, în timp ce „asistentul” lui mă fericea cu un stăpân. Fără violenţă, fără erori, fără proteste.

Nici nu era necesar, după cum aflasem în timpul propriului meu „serviciu”, să dezveleşti spinarea victimei. Ajungea să atingi stăpânul de pielea cefei, după care recrutul însuşi îşi potrivea îmbrăcămintea pentru a-şi acoperi stăpânul.

— Aici, repetă „doctorul”. Puneţi-vă ochii pe ocular.

Cu mişcări repezi, m-am apropiat de bancul pe care era montat verificatorul vizual. Apoi m-am întors brusc.

Asistentul trecuse în spatele meu, cu celula pregătită în mâini. Când m-am întors, o înclină în partea opusă.

— Doctore, am spus, port lentile de contact. Să mi le scot?

— Nu, nu, se răsti el. Să nu pierdem vremea.

— Dar, doctore, am protestat, vreau să vedeţi cum mi se potrivesc. Am avut unele mici probleme cu asta din stânga…

Am ridicat ambele mâini şi mi-a ridicat pleoapele ochiului stâng.

— Vedeţi?

— Aici nu-i clinică, ripostă el furios. Acum, dacă sunteţi bun…

Amândoi erau în raza mea de acţiune; coborându-mi braţele într-o puternică îmbrăţişare ursească, i-am prins pe amândoi – şi am apucat strâns locul dintre omoplaţii fiecăruia. Cu ambele mâini, am simţit ceva moale sub halate şi m-am simţit zguduit de repulsie.

Am văzut odată o pisică lovită de o maşină de sol; biata vietate zburase drept în sus, cu spinarea arcuită în direcţie anormală şi toate membrele zbătându-i-se. Aceşti doi ghinionişti făcură acelaşi lucru; toţi muşchii li se contorsionară într-un spasm enorm. Nu-i puteam ţine; s-au smuls din braţele mele şi au căzut moi pe jos. Dar nici nu era nevoie; după acea primă convulsie, rămaseră inerţi, probabil morţi.

Cineva bătea la uşă. Am strigat:

— Un moment. Domnul doctor e ocupat.

M-am oprit. M-am asigurat că uşa era încuiată, apoi. M-am aplecat peste „doctor” şi i-am ridicat halatul să văd ce-i făcusem stăpânului său.

Arătarea era o nenorocire sfâşiată. La fel şi cea de pe omul celălalt – lucru care mă încântă straşnic, căci hotărâsem să pârlesc moluştele dacă n-ar fi fost deja moarte şi nu eram sigur c-o puteam face fără a ucide şi gazdele. I-am lăsat pe cei doi, să trăiască sau să moară – sau să fie capturaţi iarăşi de titanieni. N-aveam nicio posibilitate de a-i ajuta.

Stăpânii care aşteptau în celule erau altceva. Cu o rază-evantai la volum maxim, i-am ars pe toţi. Lângă perete mai erau două lăzi mari; le-am cauterizat şi pe ele până s-a înnegrit lemnul. Bătăile în uşă reîncepură. Am căutat grăbit în jur un loc unde să-i ascund pe cei doi oameni, dar n-am găsit nimic, aşa că am decis să fug. Eram cât pe ce să ies, când am simţit că lipsea ceva. Am privit din nou în jur.

Nu părea să existe nimic convenabil scopului meu. Puteam folosi îmbrăcămintea „doctorului” sau a ajutorului său, dar nu

voiam. Apoi am observat husa aparatului de testare. Mi-am lărgit jacheta, am smuls husa am împăturit-o şi mi-am îndesat-o sub cămaşă, între omoplaţi. Odată tras fermoarul hainei, forma o umflătură de mărimea potrivită.

Apoi am ieşit „...străin şi speriat, într-o lume de care nu-s vinovat”.

Că tot veni vorba, mă simţeam cam ţanţoş.

Un alt poliţist îmi luă talonul de control. Îmi aruncă o privire tăioasă, apoi îmi făcu semn să urc. M-am supus, iar el spuse:

— Mergi la sediul poliţiei, sub Primărie.

— „Sediul poliţiei, Primărie”, am repetat, demarând. Pornind în direcţia indicată, am cotit pe Autostrada Nichols. Am ajuns la un tronson unde circulaţia era mai răzleaţă şi am apăsat pe butonul de schimbare a numerelor de înmatriculare. Părea posibil să se fi dat deja alarma pentru numărul pe care-l prezentasem la poartă. Îmi doream să fi putut schimba şi culorile maşinii, şi forma.

Înainte ca Autostrada să întâlnească Drumul de Trafic McGee, am coborât o rampă, după care m-am ţinut pe străzi lăturalnice. Era ora optsprezece, fus orar şase, şi trebuia să fiu la Washington peste patru ore şi jumătate.

OPTSPREZECE

ORAŞUL NU ARĂTA DELOC ÎN REGULĂ. NU avea aroma cuvenită, ca şi cum ar fi fost un spectacol regizat prost. Încercam să-i spun pe nume greşelii, dar îmi tot scăpa printre degete.

Kansas City are multe cartiere dezvoltate în jurul câte unei familii, vechi de-un secol sau chiar mai mult. Copiii se tăvălesc pe spaţiile verzi, iar locatarii stau pe verandă, întocmai cum făceau şi stră-străbunicii lor. Dacă există prin preajmă adăposturi antiatomice, nu se văd. Casele ciudate, vechi şi butucănoase, clădite de meseriaşi morţi demult, fac ca aceste zone să pară nişte enclave ale siguranţei personale. Străbăteam străzile, evitând câini, mingi şi ţânci, şi încercam să prind fiorul locului. Era momentul destins al zilei, de-un păhărel, de stropit gazonul, de taifas între vecini. Am văzut o femeie aplecându-se asupra unui rond de flori. Purta costum de baie, cu spatele gol; se vedea clar că nu purta stăpân, nici ea şi nici cei doi copii de-alături. Ce putea fi în neregulă?

Ziua era foarte călduroasă; am început să mă uit după femei îmbrăcate lejer şi bărbaţi în pantaloni scurţi. Kansas City se află în Centura Bibliei; locuitorii de-aici nu se despoaie în faţa caniculei cu unanimitatea din Laguna Beach sau Coral Gables. Un adult cu trupul complet acoperit nu bate niciodată la ochi. Aşa că am găsit oameni îmbrăcaţi în ambele stiluri – dar proporţia nu era cea potrivită. Desigur, existau o droaie de copii echipaţi adecvat vremii, însă cale de kilometri în şir n-am văzut decât cinci femei şi doi bărbaţi cu spinările goale.

Ar fi trebuit să găsesc cam cinci sute.

Să facem o socoteală. Câtă vreme unele vestoane, categoric, *nu* acopereau stăpâni, printr-un calcul proporţional simplu reieşea ca *mult peste nouăzeci la sută din populaţie era posedată.* Acest oraş nu era „asigurat”; era saturat. Stăpânii nu se mărgineau să deţină punctele cheie şi oficialităţile; stăpânii *erau* oraşul.

Am simţit un imbold orb să dau drumul motorului şi să ţâşnesc afară din Zona Roşie cu viteza maximă de urgenţă. Ştiau că scăpasem din capcana de la poartă; mă vor fi căutând. Puteam fi singurul om liber din tot oraşul care conducea o maşină – iar ei se aflau peste tot împrejurul meu!

Mi-am înfrânt impulsul. Un agent pe care-l apucă tremuratul nu-i. Bun de nimic şi n-are şanse să scape de la strâmtoare. Eu, însă, nu-mi revenisem după efectul posesiunii; mi-era greu să rămân calm.

Am numărat până la zece şi am încercat să calculez. Nu părea posibil să am dreptate; era cu neputinţă să existe atâţia stăpâni cât să satureze un oraş cu o populaţie de-un milion. Mi-am amintit de propriile mele experienţe, amintindu-mi cum ne alegem recruţii numai dintre gazde importante. Sigur că mai avusese loc o a doua invazie, aducând un nou transport, câtă vreme lângă Kansas City aterizase aproape cu certitudine o navă. Totuşi, nu era plauzibil; ar fi fost nevoie de o duzină de farfurii sau chiar mai multe pentru a aduce destui stăpâni ca să satureze oraşul Kansas City. Dacă veniseră atât de multe, cu siguranţă că staţiile spaţiale le-ar fi urmărit prin radar orbitele de aterizare.

O fi fost posibil să nu aibă ce orbite urmări? Nu ştiam de ce erau capabili stăpânii în materie de inginerie şi era nesigur să le judecăm limitele în funcţie de ale noastre.

Dar datele mele conduceau la o concluzie care contrazicea logica de bun simţ; prin urmare, trebuia să verific înainte de-a raporta. Un lucru părea cert: dacă stăpânii aproape saturaseră, într-adevăr, acest oraş, continuau totuşi să-şi urmeze mascarada, permiţând localităţii să arate ca un oraş de fiinţe omeneşti libere. Poate că nu săream în evidenţă atât de mult pe cât mă temeam.

Am mai hoinărit aşa vreun kilometru, doi, fără nicio ţintă. M-am pomenit îndreptându-mă spre cartierul comercial de lângă Piaza. Am schimbat direcţia; acolo unde se află mulţimi de oameni, se găsesc şi poliţişti. Procedând astfel, am trecut prin dreptul unui ştrand. L-am observat şi am reţinut cele văzute. Abia peste câteva, străzi, am revăzut anunţul piscinei; nu conţinea multe; doar câteva cuvinte – ÎNCHIS ÎN ACEST SEZON.

Un ştrand închis în cea mai fierbinte parte a verii? N u însemna nimic; bazinele au mai dat faliment şi-nainte şi o vor face şi de-acum încolo. Dar era contrar logicii economice să închizi o asemenea întreprindere în perioada sezonului de maxim profit, altfel decât din motive de strictă necesitate. Şansele împotrivă erau foarte mari. O piscină, însă, era un loc unde mascarada nu s-ar mai fi putut menţine. Un ştrand închis părea mai puţin suspect decât unul fără clienţi in plină vară. Stăpânii observau şi urmau întotdeauna, în manevrele lor, punctul de vedere omenesc. Ce-mi spuneţi mie, eu am fost acolo

Punctul unu: o capcană la poarta de taxare a oraşului; punctul doi: prea puţine costume de vară; punctul trei: un ştrand închis.

Concluzie: moluştele erau incredibil mai numeroase decât visase cineva.

Corolar: Programul Contra-lovitură se baza pe o estimație greşită; avea să funcţioneze la fel de bine ca o vânătoare de rinoceri cu praştia.,

Contraargument: ceea ce mi se părea mie că văd era imposibil. Puteam auzi deja sarcasmul reţinut al Secretarului de Stat Martinez sfâşiindu-mi raportul în bucăţi.

Aveam nevoie de probe suficient de puternice pentru a-l convinge de Preşedinte în defavoarea obiecţiilor rezonabile ale consilierilor săi – şi trebuia să le obţin *acum.* Încălcând toate regulile de circulaţie, nu puteam parcurge drumul înapoi la Washington în mai puţin de două ore şi jumătate.

Ce să fac? Să mă duc în centru, să mă amestec prin mulţime, şi pe urmă să-i spun lui Martinez că eram sigur că aproape toţi oamenii pe care-i întâlnisem în cale erau posedaţi? Cum o puteam dovedi? Că tot veni vorba, cum puteam fi eu însumi sigur? Cătă vreme titanienii continuau cu farsa „totul merge normal”, semnele demascatoare erau subtile, supraabundenţă de umeri rotunzi, penurie de umeri goi.

Aveam o oarecare noţiune asupra felului cum fusese saturat oraşul, cu condiţia să existe o provizie destul de mare de moluşte. Eram convins că voi întâlni o altă poartă-capcană la ieşire şi că se găseau şi altele pe platformele de lansare şi la toate intrările şi ieşirile din oraşul propriu-zis. Fiecare persoană

care pleca era un nou agent; fiecare persoană care intra era un nou sclav.

Observasem un tipo-automat al ziarului Kansas City „Star” la ultimul colţ pe lângă care trecusem. Acum, am ocolit cvartalul, am oprit maşina şi am ieşit. Introducând zece cenţi în fantă, am aşteptat cu’ nervozitate să-mi fie tipărit ziarul.

Conţinutul „Star”-ului avea obişnuinţa sa respectabilitate plicticoasă – nimic interesant, nicio menţionare a stării de urgenţă, nicio referire la Programul Spatele Gol. Articolul de fond era intitulat SERVICIILE TELEFONICE ÎNTRERUPTE DE O FURTUNĂ SOLARĂ, cu un subtitlu: Or*aşul semi-izolat de către paraziţii solari. U*rma un reportaj, pe trei coloane şi un truekolor semi-stereo al soarelui, cu chipul desfigurat de acneea cosmică. O explicaţie convingătoare şi neinteresantă a motivului pentru care Mamie, Schultz, ea-însăşi liberă de paraziţi, nu putea prinde legătura cu Bunicuţa din Pittsburg.

Am vârât ziarul sub braţ pentru a-l studia mai târziu şi am revenit la mașină – exact în timp ce o maşină de poliţie luneca tăcuta spre a parca oblic în faţa ei. O maşină de poliţie pare să condenseze gloata din senin. Cu un moment în urmă, colţul străzii fusese pustiu. Acum pretutindeni in jur stăteau gură-cască, iar poliţistul se îndrepta spre mine. Mâna mi se furişă spre pistol; nu m-aş fi folosit de el, dacă nu eram sigur că majoritatea celor din jur erau la fel de periculoşi.

Se opri în faţa mea.

— Arătaţi-mi şi mie permisul, ceru el amabil.

— Desigur, domnule ofiţer, am acceptat. E prins pe bordul maşinii.

Am păşit pe lângă el, dând de înţeles că-l aşteptam să mă urmeze. L-am simţit ezitând, după care muşcă momeala. L-am condus împrejurul ambelor maşini. Cu acest prilej, am observat că nu avea un alt coleg în maşină, abatere cum nu se poate mai binevenită de la obiceiurile omeneşti. Mai important, maşina mea era astfel intercalată între noi şi prea-nevinovaţii trecători.

— Acolo, am spus, arătând înăuntru, e fixat.

Ezită din nou, apoi privi – timp destul ca să folosesc tehnica pe care mi-o formasem din necesitate. Mâna mea stângă îi plesni umerii şi am strâns cu toată puterea.

Trupul păru să-i explodeze, atât de violent fu spasmul. Eram în maşină, demarând, aproape înainte ca el să fi atins asfaltul.

Tocmai la timp. Mascaradă se sfărâmă la fel cum se întâmplase în antecamera lui Barnes; gloata năvăli. O femeie se agăţă cu unghiile de capota maşinii, ţinându-se cale de vreo cinci metri înainte de a cădea. De-acum aveam viteză şi continuam să accelerez. Mă strecuram prin trafic, gata să-mi iau zborul dar nedispunând de suficient spaţiu.

În stânga se deschise o stradă; m-am repezit într-acolo. Era o greşeală; pe deasupra se arcuiau coroanele copacilor şi nu puteam decola. Următoarea cotitură fu şi mai rea. Am fost nevoit să încetinesc. Acum înaintam cu o viteză conservatoare, continuând să caut vreun bulevard destul de larg pentru o decolare ilegală. Gândurile începură să mi se limpezească şi mi-am dat seama că nu se zărea niciun semn de-a fi urmărit.

Cunoştinţele mele despre stăpâni îmi veniră în ajutor. Cu excepţia „consfătuirii directe”, titanianul trăieşte în şi prin gazda lui; primeşte şi transmite informaţiile cu ajutorul oricăror organe şi mijloace ce se află la îndemâna gazdei. Era improbabil ca vreo moluscă de la colţul ăla de stradă să fi căutat maşina mea anume, cu excepţia celei care poseda trupul poliţistului – iar cu aia rezolvasem! Acum, desigur, ceilalţi paraziți prezenţi vor fi pornit şi ei în căutarea mea – dar nu dispuneau decât de facilităţile şi capacităţile trupeşti ale gazdelor lor. Am conchis că n-aveam nevoie să-i tratez cu mai mult respect decât i-aş fi acordat oricărei mulţimi de martori întâmplători – prin urmare, să-i ignor; să schimb cartierul şi să-i dau uitării.

Căci abia dacă-mi mai rămăseseră treizeci de minute şi hotărâsem ce-mi trebuia ca dovadă – un prizonier, un om care fusese posedat şi putea spune ce se întâmplase eu oraşul. Trebuia să salvez o gazdă.

Era nevoie să capturez un om fără a-l răni, ucide sau smulge călăreţul, şi să-l răpesc ducându-l la Washington. N-aveam timp să-mi fac planuri: trebuia să acţionez *acum.* Exact când mă hotărâsem, am văzut un bărbat mergând pe jos dincolo de prima intersecţie, cu pasul cuiva care se îndreaptă spre casă şi cină. Am oprit în dreptul lui si am strigat:

— Hei!

Se opri.

— Da?

— Vin de la Primărie. N-am timp să-ţi explic – urcă şi-o s-avem o consfătuire directă.

— De la Primărie? se miră el. Ce tot vorbeşti?

— Schimbarea de planuri, am răspuns. Nu pierde vremea. Urcă!

Făcu un pas înapoi. Am sărit afară şi l-am înhăţat de umerii cocoşaţi.

Nu se întâmplă nimic – decât că mâna mea întâlni carne şi oase omeneşti, iar omul începu să ţipe.

Am sărit în maşină şi am întins-o repede. Ajuns la câteva străzi distanţă, am încetinit şi m-am gândit mai bine. Era posibil ca nervii să-mi fie atât de întinşi încât vedeam titanieni şi acolo unde nu existau?

Nu! Preţ de-un moment, am împărtăşit voinţa neînduplecată a Bătrânului de a privi faptele în faţă. Poarta de taxare, costumele de vară, ştrandul, poliţistul de la tipo-automat – acestea erau fapte pe care le *ştiam*, iar întâmplarea de adineauri nu însemna decât că pur şi simplu nimerisem peste un om din zece, sau care-o fi fost proporţia, încă nerecrutat. Am mărit viteza, căutând o nouă victimă.

Era un bărbat între două vârste, udându-şi gazonul, cu o înfăţişare atât: de normală încât am fost gata să trec mai departe. Dar nu-mi mai rămăsese timp – şi purta un pulover suspect de umflat. Dacă i-aş fi văzut soţia pe verandă, nu m-aş fi oprit, căci purta fustă şi sutienul costumului de baie, neavând cum să fie posedată.

Mă privi când am oprit.

Tocmai vin de la Primărie, am repetat. Trebuie să avem imediat o consfătuire directă. Urcă-n maşină.

Răspunse calm:

— Hai în casă. În maşină e prea vizibil.

Voiam să refuz, dar el pornise deja spre casă. În timp ce-l urmam, şopti:

— Atenţie. Femeia nu-i de-a noastră.

— Nevastă-ta?

— Da.

Le-am oprit pe verandă, iar el spuse:

— Dragă, dumnealui e domnul O'Keefe. Avem de discutat afaceri. Mergem în cabinet.

Femeia răspunse, zâmbind:

— Sigur, iubitule. Bună seara, domnul O'Keefe. Mare zăpuşeală, nu-i aşa?

Am fost de aceeaşi părere iar ea reveni la tricotatul ei. Intrarăm, bărbatul conducându-mă în cabinetul său. Întrucât ne ţineam de mascaradă, am intrat primul, aşa cum se cuvine unui musafir însoţit. Nu-mi plăcea să-i întorc spatele. Din motivul la care pe jumătate mă şi aşteptam; mă lovi la baza gâtului. M-am rostogolit sub lovitură, scăpând aproape nevătămat, şi am continuat rostogolirea, ajungând culcat pe spate.

În şcoala de instructaj obişnuiau să ne dea în cap cu săculeţi de nisip dacă încercam să ne ridicăm, odată doborâţi. Aşa că am rămas jos, ameninţându-l cu călcâiele şi lovind neîntârziat. Sări din calea loviturii. Nu părea să aibă pistol, iar eu nu puteam ajunge la al meu. Dar în odaie se afla un şemineu adevărat, nelipsindu-i vătraiul, lopăţica şi cleştii; ocoli într-acolo. Imediat în afara atingerii mele se afla o măsuţă. M-am întins, am apucat-o de-un picior şi am aruncat-o.

L-am nimerit în faţă, exact când apuca reteveiul.. Apoi m-am repezit asupra lui.

Stăpână-său îmi murea între degete, el-însuşi zvârcolindu-se în convulsii sub cea din urmă cumplită comandă a parazitului, când am observat-o pe soţia lui, care urla în uşă. Am sărit în picioare şi i-am dat una. Se prăbuşi cu zbieretul retezat, iar eu am revenit spre soţul ei.

Un om inert e uimitor de greu de ridicat, iar el era greu de la natură. Din fericire, sunt un malac voinic; am, reuşit să-l trag târâş-grăpiş spre maşină. Mă-ndoiesc că lupta noastră deranjase pe cineva înafara nevesti-sii. Dar urletele ei probabil alarmaseră jumătate din cartier. Pe ambele părţi ale străzii, oamenii ieşeau în uşi şi ferestre. Până acum, nimeni nu se afla prea aproape, dar mă bucuram că lăsasem deschisă portiera maşinii.

Apoi nu m-am mai bucurat; un pici ca acela care-mi dăduse de furcă mai devreme stătea înăuntru, meşterind la comenzi. Înjurând, mi-am trântit prizonierul în salonul circular si l-am

înhăţat pe puşti. Începu să se zbată, dar l-am smuls din maşină şi l-am azvârlit – drept în braţele primului urmăritor. Încă se mai descurcau unu dintr-altul, când m-am aruncat pe fotoliu şi am ţâşnit înainte fără să mai pierd vremea cu portiera sau centura de siguranţă. Când am luat primul colţ, uşa se trânti singură, aproape împingându-mă din scaun; apoi am ţinut-o drept atâta timp cât să-mi închei centura. Am cotit brusc la următorul colţ, aproape intrând într-o maşină de sol, şi mi-am continuat drumul.

Am dat peste un bulevard lat – Paseo, cred – şi am apăsat tasta de decolare. Posibil să fi provocat câteva carambolaje; n-aveam timp să-mi fac griji. Fără a mai aştepta să ating altitudinea necesară, am forţat spre est, continuând să urc. Am stat pe comenzi manuale la trecerea peste Missouri şi am mărit forţa tuturor unităţilor de lansare ale bateriei pentru a atinge viteza maximă. Probabil că această acţiune temerară şi ilegală îmi salvă pielea; într-un loc pe deasupra Columbiei, exact în timp ce-o trăgeam pe ultima, am simţit maşina zguduindu-se sub un impact. Cineva lansase un interceptor, iar blestemăţia explodase exact în locul prin care trecusem.

În continuare n-a mai tras nimeni, ceea ce-mi convenea de minune, căci de-a ici încolo aveam să fiu ca o raţă pe lac. Impulsorul de la tribord începuse să mi se încălzească, probabil datorită apropiatei explozii sau din cauza simplei suprasolicitări. L-am lăsat să se încingă, rugându-mă să nu zboare-n bucăţi, timp de încă zece minute. Apoi, cu fluviul Mississippi în urma mea şi acul indicator în vârful sectorului „pericol”, l-am oprit şi am lăsat maşina să şchiopăteze doar cu unitatea din babord. Nu putea depăşi cinci sute la oră – dar ieşisem din Zona Roşie.

***

Nu avusesem timp să-i arunc mai mult de-o privire pasagerului. Zăcea răşchirat pe pardoseala capitonată, leşinat sau mort. Acum, că revenisem printre oameni şi nu-mi mai rămăsese energie pentru viteze ilegale, n-aveam niciun motiv să nu trec pe pilotul automat. Am deschis transponderul, semnalizând o cerere pentru înscrierea în bloc, şi am trecut comenzile pe automat fără a mai aştepta permisiunea. Apoi m-am întors în salon şi mi-am privit captivul.

Încă mai respira. Avea pe faţă o umflătură roşie, dar nu părea să-şi fi rupt niciun os. L-am plesnit peste obraji, mi-am înfipt unghiile în lobii urechilor lui, dar nu l-am putut trezi. Moluscă moartă începea să se imputĭ, însă n-aveam cum să mă descotorosesc de ea. L-am lăsat în pace şi am revenit în fotoliul de comandă.

Cronometrul arăta douăzeci si unu şi treizeci şi şapte, ora Washingtonului – şi-mi mai rămăseseră peste o mie de kilometri de parcurs. Fără să mai pun la socoteală timpul de aterizare, drumul până la Casa Albă şi găsirea Bătrânului, aveam să ajung la Washington cu câteva minute după Miezul nopţii. Deci întârziasem deja, iar Bătrânul avea să mă consemneze în şcoală după ore, mai mult ca sigur.

Am încercat să pornesc impulsorul de la tribord. Nicio mişcare – probabil îngheţase bocnă. Poate că era mai bine aşa, de vreme ce orice motor funcţionând atât de repede poate prezenta pericol de explozie când i se perturbă echilibrul – aşa că m-am abţinut şi am încercat să-l prind pe Bătrân la telefon.

Telefonul nu funcţiona. L-oi fi stricat cu ocazia vreuneia dintre acrobaţiile pe care fusesem nevoit să le fac.

L-am pus la loc, simţind că trăiam una din acele zile când pur şi simplu nu merită să te scoli din pat. M-am întors spre comutatorul maşinii şi am apăsat butonul de urgenţă.

— Controlul, am strigat. Controlul!

Ecranul se lumină, apărând un tânăr. Am văzut cu uşurare că era gol până la brâu.

— Aici Controlul – Bloc Vulpea Unsprezece. Ce căutaţi în aer? Încerc să vă prind de când aţi intrat în blocul meu.,

— Las-o baltă! m-am răstit. Cuplează-mă în cel mai apropiat circuit militar. Prioritate de catastrofă!

Păru nesigur, dar ecranul pâlpâi şi, curând, se formă o altă imagine, înfăţişând un centru de mesaje militar – iar asta-mi făcu bine la inimă, căci toţi oamenii aflaţi la vedere erau pe jumătate dezbrăcaţi. În planul întâi stătea un ofiţer tânăr de serviciu; îmi venea să-l pup. În loc de asta, am. Spus:

— Urgenţă militară – treceţi-mă prin Pentagon şi de-acolo la Casa Alba.

— Cine sunteţi?

— N-avem timp, n-avem timp! Sunt agent civil şi nu mi-ai recunoaşte codul. Grăbeşte-te!

L-aş fi putut convinge, dar fu împins din cadru de umărul unui locotenent-colonel de aviaţie, care nu spuse decât:

— Aterizează imediat!

— Ascultă, Comandante, am spus. Asta-i urgenţă militară; trebuie să-mi dai legătura. Am…

— *Asta-i* urgenţă militară, mă întrerupse el. Navele civile au fost chemate la sol de trei ore. Aterizează imediat.

— Dar trebuie să…

— Aterizează sau tragem. Te-am reperat; voi lansa un interceptor să explodeze la jumate de milă în faţa ta. Fă orice manevră în afara aterizării, şi următorul îţi va exploda în cap.

— Aveţi de gând să *mă, ascultaţi,* vă rog? Voi ateriza, dar trebuie să iau…

Întrerupse, lăsându-mă cu ochii-n soare.

Prima explozie păru să se producă la vreo jumătate de milă în faţă; am aterizat.

Nava s-a spart, dar fără ea eu sau pasagerul să fim răniţi. N-am avut mult de aşteptat. Mă aveau în colimator şi coborau spre mine înainte de-a mă fi convins că barca nu mai putea să plutească. M-au luat cu ei şi l-am cunoscut personal pe locotenent-colonelul de aviaţie. Ba chiar au terminat să-mi administreze antidotul pentru testul somnului. Între timp se făcuse unu şi jumătate, zona cinci – iar Programul Contra-lovitură intrase în acţiune de o oră şi treizeci de minute.

Bătrânul ascultă un rezumat, mormăi şi-mi spuse să trec pe la el dimineaţă.

NOUĂSPREZECE

PROGRAMUL CONTRA-LOVITURĂ A FOST CEA mai penibilă pocnitoare udă din istoria militară. Lansările s-au efectuat exact la miezul nopţii, zona cinci, asupra a nouă mii şase sute de puncte de comunicaţii – redacţii de ziare, posturi de control al blocurilor, staţii releu şi aşa mai departe. Plutoanele de raid erau crema forţelor noastre aeropurtate, plus tehnicienii necesari pentru repunerea în funcţiune a fiecărui punct de comunicaţii.

După aceea, urma ca discursul Preşedintelui să fie transmis de la fiecare post local; Programul Spatele Gol intra în vigoare pe tot cuprinsul teritoriului infectat; iar războiul avea să se sfârşească, nemairămânând decât să se facă curăţenie.

Cam la douăzeci şi cinci de minute după miezul nopţii au început să sosească rapoarte cum că punctele cutare şi cutare fuseseră asigurate. Puţin mai târziu, s-au primit apeluri de ajutor din alte puncte. Pe la ora unu noaptea, majoritatea rezervelor fuseseră trimise în luptă, dar operaţiunea părea să meargă bine – atât de bine, într-adevăr, încât comandanţii unităţilor aterizau şi raportau de la sol.

Acestea au fost ultimele veşti primite de la ei.

Zona Roşie a înghiţit forţele de atac ca şi cum nici n-ar fi existat peste unsprezece mii de nave, mai mult de-o sută şaizeci de mii de luptători şi tehnicieni, şaptezeci şi unu de comandanţi de subunităţi – dar la ce bun să mai continui? Statele Unite suferiseră cea mai grea înfrângere militară de la Duminica Neagră încoace. Nu-i critic pe Martinez, Rexton şi Statul Major, nici pe acei băieţi împieliţaţi care s-au paraşutat. Programul se baza pe o imagine ce părea adevărată, iar situaţia cerea o intervenţie rapidă cu cele mai bune mijloace.

Aproape se luminase de ziuă, din câte înţeleg, înainte ca lui Martinez şi Rexton să le treacă prin cap că mesajele primite despre succese fuseseră de fapt falsificate, falsuri transmise de proprii lor oameni – propriii *noştri* oameni – dar încălecaţi, posedaţi şi înscrişi în mascaradă. După raportul meu, sosit cu

peste o oră întârziere pentru a mai putea fi oprite raidurile, Bătrânul încercase să-i convingă să nu mai trimită şi alţi oameni, dar erau îmbătaţi de succes şi nerăbdători să termine scurt.

Bătrânul îi ceru Preşedintelui să insiste asupra controalelor vizuale, dar operaţiunea era controlată prin releele de pe Staţia Spaţială Alfa, şi pur şi simplu nu existau destule canale pentru a transmite în paralel audio şi video printr-o staţie spaţială. Rexton spusese;

— Nu vă mai faceţi griji. De îndată ce reintrăm în posesia staţiilor locale, băieţii noştri se vor cupla în reţeaua de la sol şi veţi avea toate dovezile vizuale pe care le vreţi.

Bătrânul atrăsese atenţia că atunci va fi prea târziu. Rexton izbucnise:

— La toţi dracii, omule! Vrei să fie ucişi o mie de oameni doar ca să-ţi treacă dumitale pandaliile?

Preşedintele îl susţinuse.

***

Dimineaţă, îşi primiseră dovezile vizuale. Posturile din valea centrală se deşteptau eu acelaşi vechi terci: *„Rise and Shine with Mary Sunshine”* („Răsări şi străluceşte, mândru Soare” (n.tr.)) „, Br*eakfast with the Browns” („M*icul dejun cu Popeştii (n.tr.)) si alte asemenea spanace. Nici măcar o singură staţie nu transmitea discursul Preşedintelui, niciuna nu pomenea că s-ar fi întâmplat ceva. Depeşele militare se isprăviră prin jurul orei patru, iar apelurile frenetice ale lui Rexton nu mai primiră nici un răspuns. Trupa de Şoc Eliberarea încetase să mai existe – surl*os versenkt. N-a*m reuşit să-l văd pe Bătrân decât aproape de orele unsprezece ale dimineţii următoare. M-a lăsat să-i raportez fără niciun comentariu, şi fără să mă muştruluiască, ceea ce era și mai rău.

Se pregătea să mă expedieze, când am întrebat:

— Şi prizonierul meu? Nu mi-a confirmat concluziile?

— A, ăla? Tot fără cunoştinţă. Nu i se dau şanse să trăiască.

— Aş vrea să-l văd.

— Ţine-te de lucrurile pe care le înţelegi.

— Bine – n-ai nimic pentru mine să fac?

— Cred că cel mai bine ar fii – nu, fă-o pe-asta: dă o fugă până la grădina zoologică. Vei, vedea lucruri care aruncă o lumină nouă asupra celor pe care le-ai văzut în Kansas City.

— Hm?

— Caută-l pe Dr. Horace, directorul adjunct. Spune-i că te-am trimis eu.

Horace era un omuleţ simpatic, care arăta ca imul dintre propriii lui babuini; m-a dat pe mâna unui oarecare doctor Vargas, specialist în biologiile exotice – acelaşi Vargas care a făcut parte din A Doua Expediţie Venusiană. El mi-a arătat ce se întâmplase. Dacă Bătrânul şi cu mine am fi venit la Grădinile Zoologice Naţionale în loc de-a ne aşeza în parc, n-ar mai fi fost necesar ca eu să mă duc în Kansas City. Cei zece titanieni pe care-i capturaserăm în Congres, plus cei doi de-a doua zi, fuseseră trimişi la zoo pentru a fi plasaţi pe antropoizi – cimpanzei şi urangutani, mai mult. Gorile, nu.

Directorul încuiase maimuţele în spitalul zoologic. Doi cimpanzei, Abelard şi Heloise, erau închişi în aceeaşi cuşcă fuseseră împerecheaţi dintotdeauna şi nu părea Să existe niciun motiv de a-i despărţi. Aceasta sumarizează toate dificultăţile noastre psihologice de a trata cu titanienii; chiar şi oamenii care transplantaseră moluştele încă mai priveau rezultatul ca pe nişte maimuţe, nu titanieni.

Următoarea cuşcă de tratament conţinea o familie de giboni tuberculoşi. Nu erau folosiţi ca gazde, fiind bolnavi, şi nu exista nicio cale de comunicare între cuşti. Erau izolate una de alta prin nişte panouri glisante, si fiecare cuşcă avea propriul ei sistem de aer condiţionat. A doua zi dimineaţă, panoul fusese tras la o parte, iar gibonii şi cimpanzeii stăteau la un loc. Abelard şi Heloise găsiseră o cale de a forţa încuietoarea. Aceasta se presupunea a fi în siguranţă faţă de maimuţe, dar nu şi împotriva maimuţelor-cu-titanieni.

Cinci giboni, plus doi cimpanzei plus doi titanieni – dar a doua zi dimineaţă, cele şapte maimuţe erau călărite de *şapte* titanieni.

Această descoperire se făcuse cu două ore înaintea plecării mele spre Kansas City, dar Bătrânul nu fusese anunţat. Dacă ar fi fost, ar fi *ştiut* că oraşul Kansas City era saturat. Mi-aş fi putut-

o închipui şi eu. Dacă Bătrânul ar fi ştiut despre giboni, Programul Contra-lovitură, n-ar mai fi avut loc.

— Am văzut transmisiunea Preşedintelui, îmi spuse doctorul Vargas. Nu sunteţi dumneavoastră omul care – adică, n-aţi fost dumneavoastră…

— Da, eu am fost „omul care”, am confirmat scurt.

— Atunci ne puteţi spune foarte multe despre aceste fenomene.

— Poate ar trebui să pot, am recunoscut încet, dar nu pot.

— Vreţi sa spuneţi că n-a avut loc niciun caz de reproducere prin fisiune în timp ce eraţi, ăă, prizonierul lor?

— Întocmai.

M-am gândit câteva momente. *

— Cel puţin, aşa cred.

— Mi s-a dat de înţeles că, ăă, victimele păstrează amintirea deplină a experienţelor lor?

— Mă rog, şi da si nu.

Am încercat să explic strania stare de spirit detaşată a slugii faţă de stăpâni.

— Presupun că s-a putut întâmpla în timp ce dormeaţi.

— Poate. În afara somnului, mai e şi o altă perioadă, sau mai bine zis perioade, greu de ţinut minte. În timpul consfătuirii.

— Consfătuire?

Aşa că i-am explicat. I se luminară ochii:

— A, vreţi să spuneţi „conjugaţie”.

— Nu, vreau să spun „consfătuire”.

— Ne referim la acelaşi lucru. Nu vă daţi seama? Conjugaţia şi fisiunea – se reproduc în voie, ori de câte ori o permite numărul de gazde disponibile. Probabil câte un contact pentru fiecare fisiune; apoi, când se iveşte ocazia, fisiunea – doi paraziţi fii adulţi, în câteva ore… chiar mai puţin, probabil.

Dacă acest lucru era adevărat – şi, privind gibonii, nu mă mai puteam îndoi – atunci de ce depinseserăm de transporturile la Clubul Constituţiei? Sau oare chiar depinseserăm? Nu ştiam; făcusem ceea ce dorea stăpânul, meu să fac şi vedeam numai ceea ce aveam înaintea ochilor. Acum, însă, era clar cum fusese saturat oraşul” Kansas City. Cu „materie vie” din belşug la dispoziţie şi o navă spaţială plină cu celule de tranzit din care să

se aprovizioneze, titanienii se reproduseseră până la a egala populaţia omenească.

Să presupunem o mie de moluşte în acea navă spaţială, cea care bănuiam c-ă aterizase lângă Kansas City; să presupunem că se puteau reproduce, dacă aveau ocazia, o dată la fiecare douăzeci şi patru de ore.

În prima zi, o mie de moluşte.

A doua zi, două mii.

A treia zi, patru mii.

La sfârşitul, primei săptămâni, într-a opta zi, adică – *o sută douăzeci şi opt de mii. De moluşte.* Peste două săptămâni, *mai mult de şaisprezece milioane de moluşte.*

Dar nu ştiam dacă erau limitate la o singură reproducere pe zi. Nici dacă o farfurie zburătoare putea transporta doar o mie de celule de tranzit nu ştiam; puteau fi zece mii – sau mai multe, sau mai puţine. Presupunând zece mii ca bază de prăsilă cu o fisiune la douăzeci şi patru de ore. În două săptămâni, ajungem la rezultatul de… PESTE DOUĂ TRILIOANE ŞI JUMĂTATE!!!!

Cifra nu însemna nimic; era cosmică. Nu există atât de mulţi oameni pe tot globul, nici măcar punând la socoteală şi maimuţele.

Aveam să umblăm îngropaţi până la genunchi în moluşte – şi nu peste mult timp. Mă simţeam mai rău decât mă simţisem în Kansas City.

***

Doctorul Vargas mă prezentă doctorului McIlvaine, de la Institutul Smithsonian; McIlvaine era specialist în psihologie comparată, autor al lucrării, din câte-mi spunea Vargas, „Marte, Venus şi Pământ: Un studiu al scopurilor motivaţionale”. Vargas părea să se aştepte din partea mea să fiu impresionat, dar n-o citisem. În fond, cum ar putea studia cineva motivaţiile marţienilor de vreme ce au murit cu toţii înainte ca noi să fi coborât, din copaci?

Începură să discute în limbaj de specialitate; eu continuam să privesc gibonii. După un timp, McIlvaine mă întrebă:

— Domnule Nivens, cât timp durează o consfătuire?

— Conjugaţie, îl corectă Vargas..

— Consfătuire, repetă McIlvaine. E aspectul cel mai important.

— Dar, doctore, insistă Vargas, conjugaţia e mijlocul schimbului de gene prin care se răspândeşte mutaţia…

— Antropocentrisme, doctore! Nici nu ştii dacă această formă de viaţă are gene.

Vargas se făcu roşu la faţă.

— Îmi acorzi un echivalent al genelor? întrebă el băţos.

— De ce-aş face-o? Repet, domnule, că raţionezi conform unei analogii nesigure. Nu există decât o singură caracteristică în comun pentru toate formele de viaţă, şi acela este efortul supravieţuirii.

— Şi al reproducerii, insistă Vargas.

— Presupunând că organismul e nemuritor şi nu are nevoie să se reproducă?

— Dar…

Vargas ridică din umeri.

— Ştim că se reproduc, arată el spre maimuţe.

— Iar eu sugerez, reveni McIlvaine, că nu avem de-a face cu o reproducere, ci cu un singur organism care-şi acordă sieşi mai mult spaţiu. Nu, doctore, este posibil să ajungem atât de adânciţi in ideea ciclului gameto-zigotic încât uităm că pot exista şi alte sisteme.

Vargas dădu să spună:

— Dar pe parcursul întregului sistem…

— Antropocentric, terrocentric, Solocentric, i-o reteză McIlvaine, aceasta e o abordare provincială. Creaturile de faţă pot proveni complet din afara sistemului solar.

— A, nu!, am intervenit eu. Avusesem o bruscă străfulgerare a planetei Titan şi, odată cu ea, o senzaţie de înecare.

Nici unul nu mă observă. McIlvaine continuă:

— Să luăm de pildă amoeba – o formă de viaţă mai bazică şi cu mult mai mult succes decât a noastră. Psihologia motivaţională a amoebei…

Mi-am astupat urechile; libertatea cuvântului îi dă omului dreptul de a vorbi despre „psihologia” unei amoebe, dar eu nu-s obligat sa ascult.

Trecură la unele experimente concrete, care-mi mai îmbunătăţiră puţin părerea ei.. Vargas introduse un babuin cu parazit în cuşca gibonilor şi a cimpanzeilor. De îndată ce noul

sosit fu aruncat înăuntru, se adunară în cerc, cu faţa în afară, intrând în consfătuire directă, de la moluscă la moluscă. McIlvaine împunse spre ei cu degetul.

— Vezi? Consfătuirea *nu* este pentru reproducere ci pentru schimb de memorie. Organismul, temporar divizat, acum s-a re-identificat cu sine însuşi.

I-aş fi spus acelaşi lucru fără vorbe cu dublu-înţeles; un stăpân care a pierdut contactul intră întotdeauna în consfătuire directă. Cât de curând posibil.

— Ipoteze! pufni Vargas. N-au avut ocazia să se reproducă exact acum. George!

Îi ordonă şefului echipei de ajutoare să aducă încă o maimuţă.

— Pe micul Abe? întrebă şeful echipei.

— Nu, vreau una fără parazit. Ia să vedem – să fie Bătrânul Roşu.

Şeful echipei se alarmă:

— Draci, Doc, nu-l luaţi pe Bătrânul Roşu.

— N-o să păţească nimic.

— Ce-aţi zice de Satan? Oricum e un ticălos rău.

— Bine, dar grăbeşte-te.

Îl aduseră deci pe Satan, un cimpanzeu negru precum cărbunele. O fi fost el agresiv în altă parte; aici nu era. Îl îmbrânciră înăuntru; se făcu mic lângă uşă şi începu să scâncească. Parcă aş fi asistat la o execuţie. Îmi stăpâneam nervii – omul se poate deprinde cu orice – dar isteria maimuţei era contagioasă. Îmi venea s-o iau la fugă.

La început, maimuţele călărite nu făcură decât să se uite la el ca nişte juraţi. Stătură astfel multă vreme. Scâncetele lui Satan se transformară în gemete joase şi-şi acoperi faţa. După un timp, Vargas spuse:

— Doctore! Priveşte!

— Unde?

— Lucy – femela bătrână. Acolo, arătă el.

Era matriarha gibonilor fizici. Stătea întoarsă cu spatele la noi; moluscă de-acolo se strânsese ghem. O linie iridescentă îi străbătea mijlocul.

Începu să se despice ca un ou. În doar câteva minute, divizarea era completă. Una dintre noile moluşte se potrivi

central, pe şira spinării; cealaltă i se scurse în josul spatelui. Femela se ghemuise până aproape de planşeu; parazitul lunecă, atingând cimentul cu un plesnet uşor. Se târî încet spre Satan. Maimuţoiul scoase un zbieret răguşit – şi se caţără pe plafonul cuştii.

Aşa să-mi ajute Dumnezeu, trimiseră un pluton să-l aresteze – doi giboni, un cimpanzeu şi babuinul. Îl smulseră de-acolo şi-l coborâră, ţinându-l cu faţa la pământ.

Moluscă se prelinse mai aproape.

Mai avea vreo jumătate de metru, când îi crescu un pseudopod – încet, la început – o tulpină ce se unduia ca o cobra. Apoi şfichiui, plesnind un picior al maimuţei. Celelalte îi dădură prompt drumul, dar Satan nu se mişcă.

Titanianul părea să se tragă cu ajutorul extensiei pe care şi-o formase, si se ataşă de piciorul lui Satan. De-acolo, se târî în sus; când îi ajunse la baza coloanei vertebrale, Satan se ridică în capul oaselor. Se scutură şi li se alătură celorlalţi.

Vargas şi McIlvaine începură să discute surescitaţi, aparent neimpresionaţi. Mie-mi venea să sparg ceva – pentru mine, pentru Satan, pentru tot ordinul primatelor.

McIlvaine susţinea că asistam la ceva nou faţă de concepţiile noastre, o creatură inteligentă organizată astfel încât să fie nemuritoare şi continuă în identitatea sa personală – sau identitatea de grup; argumentaţia devenea tot mai confuză. Teoretiza că va fi având o memorie continuă până înapoi la începutul său ca specie. Descria moluştele ca pe un vierme cvadridimensional în spaţiu-timp, împletit ca un unic organism, iar vorbăria ajunse la un ezoterism vecin cu prostia. Cât despre mine, nu ştiam şi nu-mi. Păsa; singurul sens în care-mi păsa de moluşte era acela de a le ucide.

DOUĂZECI

CA PRIN MIRACOL, CÂND AM REVENIT, bătrânul era disponibil – Preşedintele plecase să se adreseze unei sesiuni secrete a Naţiunilor Unite. I-am spus Bătrânului ce văzusem şi am adăugat opinia mea despre Vargas şi McIlvaine.

— Mici cercetaşi, m-am plâns, comparând timbre de colecţie. Nu-şi dau seama cât e de serios.

Bătrânul clătină din cap.

— Nu-i lua prea repede, fiule, mă povăţui. Au mai multe şanse să vină cu un răspuns decât eu sau tine.

— Timp! am replicat, sau poate chiar mai dur. Au mai multe şanse, să lase moluştele alea să scape.

— Ţi-au spus despre elefant?

— Ce elefant? Nu mi-au spus aproape nimic naibii; li s-a trezit interesul unul pentru altul şi nici nu m-au mai băgat în seamă.

— Tu nu înţelegi detaşarea ştiinţifică. În legătură cu elefantul: o maimuţă cu un călăreţ a reuşit, cumva, să iasă. I s-a găsit trupul strivit în casa elefanţilor. Iar unul dintre elefanţi dispăruse.

— Vrei. Să zici că un elefant umblă liber *cu o moluscă pe el*?

Mi se formă a viziune oribilă – ceva ca un tanc cu creier cibernetic.

— Pe ea, mă corectă Bătrânul. Au găsit-o în Maryland, culegând liniştită varză. Nici urmă de parazit.

— Unde-a ajuns moluscă?

Involuntar, am privit in jur.

— S-a durat un duo din satul vecin. Aş zice că moluscă e undeva la vest de Mississippi.

— Lipseşte cineva?

Din nou ridică din umeri.

— Cum să poţi şti, într-o ţară liberă? Cel puţin, titanianul nu se poate ascunde pe o gazdă umană nicăieri în. Afara Zonei Roşii.

Comentariul său mă duse cu gândul la un lucru pe care-l văzusem la grădina zoologică, fără să-l aprofundez. Orice-ar fi fost, continua să-mi scape. Bătrânul continuă:

— S-au luat măsuri drastice de a se respecta totuşi ordinul umerilor goi. Preşedintele a primit proteste pe temei moral, ca să nu mai vorbim de Asociaţia Naţională a Haberdasher-elor.

— Hai?

— Ţi-ar veni să crezi că încercam să le vindem fiicele la Rio. A sosit o delegaţie, autointitulată Maicile Republicii, sau altă asemenea aiureală.

— Timpul Preşedintelui e irosit *aşa,* într-un moment ca *ăsta*?

— S-a ocupat de ele McDonough. Dar m-a târât şi pe mine după el.

Bătrânul făcu o mutră îndurerată.

— Le-am spus că nu-l pot vedea pe Preşedinte decât dacă se dezbracă în pielea goală. Asta le-a oprit.

Gândul care mă chinuia ieşi la suprafaţă.

— Ascultă, Şefule, s-ar putea să n-ai încotro.

— Să n-am încotro să ce?

— Să-i dezbraci pe oameni goi-puşcă.

Îşi molfăi buza:

— Unde baţi?

— Ştim oare, cu certitudine, că o moluscă nu se poate ataşa decât aproape de baza creierului?

— Tu ar trebui să ştii.

— Credeam că ştiu, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Aşa o făceam întotdeauna, când eram şi eu, ăă, cu ele.

Am relatat mai amănunţit ce văzusem când Vargas îl expusese pe sărmanul Satan unei moluşte.

— Maimuţa aia s-a mişcat imediat ce făptura i-a atins baza coloanei vertebrale. Sunt sigur că preferă să călărească aproape de creier. Dar poate că s-ar putea ascunde în pantalonii cuiva, scoţându-şi doar o extensie până la capătul şirei spinării.

— Hmm… îţi aminteşti, fiule, că prima oară când am percheziţionat o mulţime de oameni i-am pus pe toţi să se dezbrace la piele. Aia n-a fost o întâmplare.

— Cred că ai avut justificări. S-ar putea să fie în stare de-a se ascunde oriunde pe trup. Ia de pildă sertarele alea fleşcăite pe care le ai pe dumneata. S-ar putea ascunde una în ele, făcându-le să arăţi doar un pic cam umflat în fund.

— Vrei să mi-i scot?:

— Am o soluţie mai bună; îţi aplic Priza Kansas City.

Cuvintele-mi erau glumeţe, dar eu nu eram; l-am înşfăcat de partea cărnoasă a pantalonilor şi m-am asigurat că era curat. Se supuse cu bunăvoinţă; apoi îmi aplică acelaşi tratament.

— Dar nu putem, se plânse el în timp ce ne aşezam, să umblăm prin lume plesnind femeile pe crupă. N-o să ţină.

— S-ar putea să trebuiască, am subliniat eu, sau să-i dezbraci pe toţi.

— Vom face câteva experimente.

— Cum?

— Ştii afacerea aia cu armura de cap-şi-spate? Nu valorează cine ştie ce, decât că-i dă celui ce-o poartă un sentiment de siguranţă. Îi voi spune doctorului Horace să ia o maimuţă, să ajusteze o armură astfel ca moluscă să nu-i poată atinge decât picioarele, de pildă – şi să vedem ce se-ntâmplă. Vom diversifica, de asemenea, zonele.

— Ăă, da. Dar nu folosi o maimuţă, Şefule.

— De ce?

— Păi – sunt prea umane.

— La dracu’, bobocule, nu poţi face omletă…

— … Fără să spargi ouă. O.K., dar nu-s obligat să-mi placă.

DOUĂZECI ȘI UNU

AM PETRECUT URMĂTOARELE CÂTEVA ZILE ţinând prelegeri personalului, răspunzând la întrebări tâmpite despre ce mâncau titanienii la gustare, explicând cum să abordezi un om posedat. Am fost clasificat ca „expert”, dar jumătate din timp elevii mei păreau convinşi că ştiau mai multe despre moluşte decât mine.

Titanienii continuau să deţină Zona Roşie, dar nu puteau răzbate afară fără a fi depistaţi – speram noi. Iar noi nu încercam să mai pătrundem, întrucât fiecare moluscă. ținea ostatic un om de-al nostru. Naţiunile Unite nu ne erau de niciun ajutor. Preşedintele voia un Program Spatele Gol pe scară globală, dar ei, cu câr cu mâr, trimiseră chestiunea unei comisii de anchetă.

Adevărul era că nu ne credeau; acesta era marele avantaj al duşmanului – nu crezi în foc până nu te arzi.

Unele naţiuni erau asigurate prin propriile lor obiceiuri. Un finlandez care nu intră la baia de aburi zilnic în compania altora ar fi imediat suspect. Japonezii erau şi ei dezinvolţi în materie de dezbrăcat. Mările Sudului erau relativ sigure, la fel ca mari părţi din Africa. Franţa trecuse cu entuziasm la nudism, cel puţin în weekend-uri. Imediat după Al Treilea Război Mondial – o moluscă ar fi avut de; furcă să se ascundă. Dar în ţările unde tabu-ul pudorii corporale însemna ceva, parazitul putea sta ascuns până i se împuţea gazda. Statele Unite însele, Canada, Anglia – mai ales Anglia.

Au expediat trei moluşte (cu maimuţe cu tot) la Londra; înţeleg că Regele dorise să dea exemplu, asemeni Preşedintelui, dar Primul Ministru, instigat de Arhiepiscopul de Canterbury, nu voia să-l lase. Arhiepiscopul nici măcar nu se ostenise să privească; comportamentul moral era mai important decât pericolul lumesc. În mass media n-a apărut nimic din toate astea, şi s-ar putea ca povestea să nu fie adevărată, dar pielea engleză nu s-a expus privirilor reci ale vecinilor. Sistemul de propagandă rusesc a început să latre de îndată ce şi-au stabilit o linie nouă. Toată treaba era o „fantezie imperialistă americană”.

Mă-ntrebam de ce titanienii nu atacaseră mai întâi Rusia; locul părea croit pe măsură pentru ei. Gândindu-mă mai bine, m-am întrebat dacă nu cumva o făcuseră. Gândindu-mă şi mai bine, m-am întrebat cu ce-ar fi schimbat asta situaţia.

***

În această perioadă nu l-am văzut pe Bătrân; îmi primeam sarcinile de la Oldfield, aghiotantul lui. Prin urmare, n-am aflat când a fost eliberată Mary din misiunea ei specială alături de Preşedinte. M-am ciocnit de ea în salonul Secţiei.

— Mary! am ţipat, căzând peste propriile-mi picioare.

Îmi aruncă zâmbetul acela încet şi dulce şi se apropie.

— Bună, iubitule, şopti.

Nu mă întrebă ce făceam, nici nu mă mustră că nu mai luasem legătura cu ea, nici măcar nu comentă despre cât de mult timp trecuse. Mary lăsa apa acumulată după stăvilar să-şi poarte singură de grijă.

Eu nu – am început să mă bâlbâi:

— E extraordinar! Credeam că încă-l mai vâri pe Preşedinte în pat să facă nani. De când eşti aici? Când trebuie să te-ntorci? Auzi, pot să-ţi comand ceva de băut? Nu, ţi-ai luat.

Am început să-mi comand mie ceva; îmi răsări în mână.

— Hi? Asta cum a apărut aici?

— Am comandat-o când ai apărut în uşă.

— Mary, ţi-am spus vreodată că eşti o minune?

— Nu.

— Foarte bine, atunci, îţi spun: eşti o minune.

— Mulţumesc.

Pentru cât timp eşti liberă? am continuat. Ia zi, n-ai avea nicio posibilitate să-ţi iei o permisie? Doar nu se-așteaptă să stai la datorie douăzeci şi patru de ore pe zi, săptămâni în şir, fără niciun moment liber. Mă duc direct la Bătrân şi-i spun…

— Sunt liberă, Sam…

— … exact ce părere am eu despre… Hai?

— Sunt liberă acum.

— Eşti? Cât timp?

— Gata oricând de apel. Acum toate permisiile sună aşa.

— Dar… De când ai permisie?

— De ieri. Am stat aici, aşteptându-te.

— De ieri!

Petrecusem ziua de ieri ţinând lecţii de grădiniţă unor capete pătrate care nici n-aveau chef de aşa ceva. M-am ridicat.

— Nu te mişca. Vin imediat.

M-am repezit la biroul de operaţiuni. Oldfield ridică privirea când mă auzi intrând, şi spuse pe un ton ursuz:

— Ce mai vrei şi *tu*?

— Şefule, seria asta de poveşti de-adormit copii pe care sunt programat să le spun: mai bine contramandează-le.

— De ce?

— Sunt bolnav; am de mult trecută o permisie medicală. Trebuie să mi-o iau acum.

— La cap eşti bolnav.

— Exact; sunt bolnav la cap. Aud voci. Mă urmăresc unii prin tot locul. Tot visez că sunt din nou printre titanieni.

Acest ultim punct era adevărat.

— Dar de când e nebunia un handicap în Secţia asta?

Mă aşteptă să-l contrazic în acest sens.

— Uite – primesc permisie sau nu primesc?

Scotoci printre hârtii, găsi una şi o rupse.

— O.K. Ţine-ţi telefonul la îndemână; eşti gata oricând de apel. Ieşi.

Am ieşit. Mary ridică privirea la apariţia mea şi-mi dădu iar tratamentul moale şi cald. Am spus:

— Ia-ţi lucrurile; plecăm.

Nu mă întrebă unde; pur şi simplu se ridică. Mi-am înhăţat paharul, am înghiţit o parte şi-am vărsat pe jos restul. Abia când am ajuns la nivelul pietonal al oraşului am vorbit:

— Acuma – unde vrei să ne căsătorim?

— Sam, am mai disputat asta.

— Sigur c-am discutat-o şi acum o vom face. Unde?

Sam, dragul meu drag – am să fac cum spui tu. Dar tot nu sunt de acord.

— De ce?

— Sam, hai să mergem la apartamentul meu. Mi-ar plăcea să-ţi gătesc ceva la cină.

— Bine, poţi găti cina – dar nu acolo. Şi mai întâi ne căsătorim.

— Te rog, Sam!

Cineva spuse:

— Nu te lăsa, puştiule. Se înmoaie.

Am privit în jur, descoperind că jucam pentru o galerie întreagă.

Agitând larg braţul, am strigat nervos:

— Voi n-aveţi nimic de făcut, fraţilor? Ia mergeţi şi vă-mbătați!

— Cred c-ar trebui să-i primească oferta, spuse altcineva.

Am apucat-o pe Mary de braţ şi n-am mai scos o vorbă până n-am băgat-o intr-un taxi.

— În regulă, am spus, arţăgos, de ce nu vrei? Hai să-ţi auzim motivele.

De ce să ne căsătorim, Sam? Sunt a ta; n-ai nevoie de contract.

— De ce? Fiindcă te iubesc, fir-ai a dracului!

Nu-mi răspunse, o bună bucată de vreme; credeam c-o jignisem. Când vorbi, abia am putut-o auzi.

— N-ai mai spus niciodată asta, Sam.

— N-am spus-o? A, ba da, precis.

— Nu, sunt absolut sigură că n-ai spus-o. De ce n-ai spus?

— Ăă, nu ştiu. Mi-a scăpat din vedere, cred. Nici nu-s prea sigur ce înseamnă cuvântul „iubire”.

— Nici eu, rosti ea încet, dar îmi place să te-aud spunându-l. Mai zi odată, te rog.

— Hm? O.K.. Te iubesc. Te iubesc, Mary.

— O, Sam!

Se cuibări lângă mine şi începu să tremure. Am, scuturat-o uşurel:

— Cum rămâne cu *tine*?

— Eu? O, te iubesc enorm, Sam. Te-am iubit de când…

— De când ce?

Mă aşteptam să-mi spună că mă iubea de când o înlocuisem în Proiectul Interview; ceea ce spuse ea fu:

— Te iubesc de când m-ai pălmuit.

O fi asta logică?

Şoferul conducea încet de-a lungul coastei statului Connecticut; a trebuit să-l trezesc înainte de a-l putea face să

aterizeze la Westport. Ne-am dus la primărie. M-am apropiat de un comptoar din biroul de sancţiuni şi licenţe si am întrebat un funcţionar:

— Aici ne căsătorim?

— Voi, hotărâţi, răspunse el. Licenţe de vânătoare pe stânga, licenţe de câini pe dreapta. Aici e fericita linie mijlocie – sper.

— Bun, am răspuns eu ţâfnos. Eşti amabil să ne eliberezi o licenţă?

— Sigur. Oricine ar trebui să se-nsoare cel puţin o dată; asta-i spun şi bătrânei mele.

Scoase un formular.

— Ia să vă auzim numele de serie?

Le-am dat.

— Acum – sunteţi vreunul căsătorit în vreun alt stat?

Am spus că nu; continuă:

— Sunteţi siguri? Dacă nu-mi spuneţi, ca să pot pune o anexă privind alte contracte, ăsta nu-i valabil

I-am spus din nou că nu eram căsătoriţi nicăieri. Continuă:

— Pe termen, cu reînnoire, sau pe viaţă? Dacă depăşeşte zece ani, taxa e aceeaşi ca şi pe viaţă; dacă-i sub şase luni, n-aveţi nevoie de asta; luaţi formularul scurt din automatul de-acolo.

Mary spuse cu voce mică:

— Pe viaţă.

Conţopistul păru surprins:

— Domnişoară, sunteţi sigură că ştiţi. Ce faceţi? Contractul cu reînnoire şi clauză automată de opţiune e la fel de permanent şi nu trebuie să vă mai trambalaţi prin tribunale dacă vă răzgândiţi.

— Ai auzit-o pe domnişoara! am spus.

— O.K., – fiecare parte, consimţământ reciproc sau cu obligativitate?

— Obligativitate, am răspuns, iar Mary dădu şi ea din cap.

— Obligativitate să. Fie, acceptă el, mângâind maşina de scris. Acum, miezul problemei: cine plăteşte şi cât de mult? Salariu sau înzestrare?

— Salariu, am spus; nu aveam destul ca să-i fac înzestrare.

Cu glas ferm, Mary adăugă:

— Nici una, nici alta.

— Hm? făcu funcţionarul.
— Nici una, nici alta, repetă Mary. Ăsta nu-i un contract financiar.
Funcţionarul se prăbuşi complet.
— Domnişoară, nu fiţi naivă, spuse el rezonabil. L-aţi auzit pe domnul zicând că e dispus să facă cele cuvenite.
— Nu.
— S-ar fi mai bine să discutaţi cu avocatul înainte de a continua? Avem un comunicator public, în hol.
— Nu!
— _ Ei bine, să mă ia dracu' dacă înţeleg de ce mai aveţi nevoie de licenţă.
— Nici eu, confirmă Mary.
— Adică nu doriţi s-o faceţi?
— Nu! Scrie cum am spus eu. „Fără salariu".
Conţopistul făcu o mutră neajutorată, dar se aplecă peste maşină.
— Cred că asta-i tot, spuse el în final. Aţi ales calea cea mai simplă, aş zice. „Juraţi amândoi solemn că faptele de mai sus sunt adevărate; conform cunoştinţelor dumneavoastră şi credeţi că intraţi în această înţelegere neinfluenţaţi de droguri sau alte mijloace ilegale şi că nu există nici obligaţii nedezvăluite şi nici alte impedimente legale faţă de executarea şi înregistrarea contractului de mai sus?
Am spus amândoi că da şi că eram şi că erau şi că nu erau. Scoase formularul din maşină.
— Să vă luăm amprentele digitale. O.K., costă zece dolari, inclusiv taxa federală.
I-am plătit, iar el împinse formularul în copiator şi apăsă comutatorul.
— Copiile vi se vor trimite prin poştă, anunţă, la adresele conforme cu numerele de serie. Acum – ce tip de ceremonie doriţi? Poate reuşesc să vă ajut.
— Nu dorim ceremonie religioasă, răspunse Mary.
— Atunci am exact ceea ce vă trebuie. Bătrânul doctor Chamleigh. Nesectant, cel mai bun acompaniament stereo din oraş, patru pereţi şi o orchestră completă. Vă face toată slujba, şi ritualuri de fertilitate şi tot, dar cu demnitate. Şi încununează

totul cu câteva poveţe părinteşti directe. Vă face să vă simţiţi *căsătoriţi.*

— Nu.

De astă dată, eu am spus-o.

— Ei, haideţi! mi se adresă funcţionarul. Gândiţi-vă la duduiță. Dacă respectă ceea ce tocmai a jurat, nu va mai avea în veci o altă şansă. Orice fată are dreptul la o nuntă formală. Cinstit – nu iau un comision prea mare.

— Ne poţi cununa, nu? am insistat. Dă-i drumul. Să terminăm odată!

Păru surprins.

— N-aţi ştiut? În statul acesta, vă cununaţi singuri. V-aţi şi *cununat,* de vreme ce aţi aplicat degetul pe licenţă.

— Aha.

Mary nu spuse nimic. Am plecat.

Am închiriat un duo la platforma de aterizare din nordul oraşului; rabla era veche de zece ani, dar avea pilot automat complet şi altceva nu conta. Am dat ocol oraşului, am tăiat peste Craterul Manhattan şi am reglat comenzile. Eram fericit, dar teribil de nervos – iar apoi, Mary mă cuprinse cu braţul. După mult timp, am auzit semnalul BIIP? *biip-biip BIIP*! al emiţătorului de la baraca mea, aşa că m-am desprins de ea şi am aterizat.

Mary întrebă somnoroasă:

— Unde suntem?

— La cabana mea din munţi.

— Nu ştiam că ai o cabană în munţi. Credeam că mergem spre apartamentul meu.

— Cum, şi să riscăm capcanele alea de urşi? Oricum, nu-i a mea; e a noastră.

Mă sărută din nou şi am zbârcit aterizarea. Apoi coborî ea prima, în timp. Ce eu asiguram bordul; am găsit-o privind baraca.

— Iubitule, e minunat!

— Nimic nu-ntrece Munţii Adirondacks, am încuviinţat.

Soarele coborâse spre asfinţit, într-o ceaţă subţire, creând acea splendidă iluzie stereo, de profunzimi suprapuse.

Privi într-acolo şi spuse:

— Da, da – dar nu despre asta am vorbit. Mă refeream la… cabana ta. Hai să intrăm, chiar acum.

— De acord, dar de fapt nu-i decât o biată baracă.

Ceea ce şi era – nici măcar piscină interioară nu avea. O păstrasem astfel; când m-am instalat aici, n-am vrut să am senzaţia de-a fi cărat oraşul după mine. Structura era convenţională, din oţel şi fibre de sticlă, dar pusesem s-o îmbrace în duro-lespezi care arătau ca nişte, buşteni adevăraţi. Interiorul era la fel de simplu – un living room mare cu şemineu real, covoare pufoase şi o mulţime de scaune scunde. Serviciile le asigura un Kompacto special, îngropat sub fundaţie – aer condiţionat, unitate de energie, sistem de curăţire, echipament sonor, instalaţii, alarmă anti-radiaţii, servo-uri – totul în afară de congelator şi celelalte echipamente de bucătărie, ascunse vederii şi gândului. Nici chiar ecranele stereo nu se observau, când erau stinse. Era gradul maxim în care te poţi apropia de o cabană de buşteni adevărată, având totuşi instalaţii interioare.

— *Eu* o găsesc totuşi fermecătoare, spuse serioasă Mary. Nu mi-aş dori ceva ostentativ.

— Nici tu, nici eu.

Am acţionat combo-ul, iar uşa se dilată; Mary intră pe dată.

— Hei! Vino înapoi! am strigat.

Se conformă:

— Ce s-a-ntâmplat, Sam? Am greşit ceva?

— Te cred c-ai greşit.

Am tras-o afară, apoi am ridicat-o în braţe şi am trecut-o pragul, sărutând-o în timp ce-o lăsam jos.

— Aşa. Acum eşti la tine acasă cum se cuvine.

Luminile se aprinseră la apariţia noastră. Privi în jur, apoi se întoarse şi-şi aruncă braţele pe după gâtul meu.

— O, iubitule, iubitule!

Ne-am lăsat în voia noastră. Apoi, începu să hoinărească, atingând diverse obiecte.

— Sam, eu însămi s-o fi plănuit, ar fi arătat exact la fel.

— N-are decât o singură baie, mi-am cerut eu scuze. Va trebui s-o împărţim.

— Nu mă deranjează. Îmi pare bine acum ştiu că n-ai adus aici nicio afurisită de-aia de femeie dintr-ale tale.

— Ce femei?

— Ştii tu al dracului de bine. Dacă plănuiau casa asta ca pe un cuibuşor, ai fi inclus şi o baie pentru femei.

— Ştii prea multe.

Nu răspunse, şi intră în bucătărie. Am auzit-o exclamând.

— Ce e? am întrebat, urmând-o.

— Nu m-aş fi aşteptat niciodată să găsesc o bucătărie adevărată în locuinţa unui burlac.

— Nu-s un bucătar prost. Îmi doream o bucătărie, aşa că mi-am cumpărat una..

— Mă bucur atât demult. Acum am să-ţi gătesc cina.

— E bucătăria ta; servește-te. Dar n-ai vrea să te speli? Poţi intra prima la duş. Mâine ne luăm un catalog şi-ai să-ţi poţi alege o baie proprie, punem să ne-o livreze.

— Fă tu primul duş, spuse. Eu vreau să m-apuc de cină.

Mary şi cu mine ne-am integrat în viaţa domestică de parcă am fi fost căsătoriţi de ani de zile. A, nu-nseamnă că luna noastră de miere a fost o plictiseală, că nu mai existau o mie de lucruri pe care încă le mai aveam de aflat unul despre altul – fapt este că păream să ştim deja cele necesare în ce ne priveşte care ne făcuseră să ne căsătorim. Mai ales Mary.

Nu-mi amintesc prea clar acele zile. Eram fericit; uitasem ce însemna, asta, nu ştiam să fi fost fericit. Interesat de ceva – da, cunoscusem distracţii, divertismente, amuzament – dar nu fericirea.

N-am dat drumul nici unui stereo, n-am citit nicio carte. N-am văzut pe nimeni şi n-am vorbit cu nimeni – cu excepţia celei de-a doua zile, când am coborât în sat; voiam să-i arăt lui Mary împrejurimile. La întoarcere, am trecut prin dreptul barăcii lui John Ţapul, pustnicul nostru local. John rezolva puţinele treburi gospodăreşti de care aveam nevoie. Văzându-l, i-am făcut cu mâna.

Îmi răspunse. Era echipat ca de obicei, cu beretă tricotată, bluză militar cască veche, şort şi sandale. M-am gândit să-l previn asupra ordinului de a umbla gol până la brâu, dar am preferat să n-o fac. In schimb, mi-am pus mâinile pâlnie la gură şi am strigat

— Trimite-l pe Pirat!

— Cine-i Piratul, iubitule? întrebă Mary.
— Ai să vezi.
Ceea ce se şi întâmplă; de cum am ajuns înapoi, apăru şi Piratul, căci aveam uşiţa lui, reglată pentru propriul său *miaun* – Piratul fiind un motan mare şi sprinten. Intră ţanţoş, îmi comunică părerea lui despre oamenii care stăteau atât de mult plecaţi, apoi îşi frecă de glezna mea capul, în semn de iertare. L-am scărpinat pe spate, după care o inspecta pe Mary. Soţia mea îngenunche şi scoase sunetele folosite de oamenii care înţeleg protocolul pisicesc, dar Piratul o privi bănuitor. Deodată, îi sări în braţe şi începu să toarcă, în timp ce-o împingea cu capul sub bărbie.
— M-am liniştit, am anunţat. O clipă, crezusem că nu voi avea voie să te păstrez.
Mary ridică privirea, zâmbind:
— N-ai de ce-ţi face griji. Eu însămi sunt pe două treimi pisică.
— Şi a treia treime ce eşti?
— Vei afla.
De-atunci începând, motanul stătu cu noi – sau cu Mary – aproape tot timpul, cu excepţia momentelor când îl lăsam afară din dormitor. Asta n-aş fi suportat-o, deşi atât Mary cât si Piratul îşi făcură o părere proastă despre mine.
Mary nu tulbura niciodată apele. Nu-i plăcea să scormonească în trecut. A, mă lăsa să vorbesc despre trecutul meu, dar nu spunea niciodată nimic dintr-al ei. Odată, când am început s-o iau la întrebări, a schimbat vorba, spunând:
— Hai să privim asfinţitul.
— Asfinţitul? m-am mirat eu. N-avea cum – abia am terminat micul dejun.
Această încurcătură cu momentele zilei mă readuse brutal la realitate.
— Mary, de cât timp suntem aici?
— Are vreo importanţă?
— Al diacului de multă importanţă are. A trecut mai mult de-o săptămână, sunt sigur. Într-una din zilele astea, telefoanele vor începe să urle şi-au să ne cheme înapoi la şmotru.
— Până atunci, ce contează?

Eu totuşi voiam să ştiu ce *zi* era. As fi putut afla dând drumul unui stereo, dar probabil aş fi nimerit peste o emisiune de ştiri – şi n-aveam chef de-aşa ceva; încă mă mai prefăceam că Mary şi cu mine eram plecaţi într-o altă lume, unde titanienii nu existau.

— Mary, ani spus, agitat, cât de multe pilule tempus ai la tine?

Niciuna.

— Ei, eu am destule pentru amândoi. Hai s-o lungim. Să presupunem că ne-au mai rămas doar douăzeci şi patru de ore; am putea face dinele o lună, timp subiectiv.

— Nu.

De ce nu? Hai să ne *înfruptăm* din vechea *poamă.* Îmi puse o mână pe braţ şi mă privi în ochi:

— Nu, iubitule, asta nu-i pentru mine. Trebuie să-mi trăiesc fiecare moment şi să nu las să mi-l strice grija pentru momentul care urmează.

Se vede că mi se citea încăpăţânarea; continuă:

— Dacă vrei să le iei, n-am nimic împotrivă, dar te rog, nu mi-o cere şi mie.

— La dracu' n-am să plec singur într-o călătorie de plăcere.

Nu-mi răspunse, atitudine reprezentând cea mai păcătoasă cale de-a câştiga un conflict din câte cunosc.

Nu c-am fi avut vreun conflict. Dacă încercam să declanşez unul, Mary ceda şi până la urmă reieşea cumva că greşisem. Am încercat în repetate rânduri să aflu mai multe despre ea; mi se părea că era cazul să ştiu *ceva* despre femeia cu care eram căsătorit. La o anumită întrebare, păru îngândurată şi răspunse:

— Uneori mă-ntreb dacă am avut vreodată copilărie sau n-a fost decât ceva ce-am visat azi-noapte?

Am întrebat-o de-a dreptul care era numele ei.

— Mary, răspunse ea calmă.

— Mary chiar e numele tău adevărat?

Îi spusesem de mult adevăratul meu nume, dar continuam să-l folosim pe „Sam”.

— Sigur că e numele meu, dragule. Sunt „Mary” de când m-ai numit tu prima oară astfel.

— Aha. Bine,. Deci eşti iubita mea Mary. Dar cum te-ai numit înainte?

Îi ochi i se ivi o expresie stranie, lezată, dar răspunsei cu fermitate:

— Eram cândva cunoscută ca „Alluequere”.

— „Alluequere”, am repetat, savurând cuvântul. Alluequere. Ce nume straniu şi frumos. Alluequere. Are o muzicalitate maiestuoasă. Iubita mea Alluequere.

— Acum mă numesc Mary.

Şi nimic mai mult. Undeva, cândva, eram convins, Mary fusese rănită, adânc rănită. Dar părea improbabil să aflu vreodată despre asta. Cu timpul am încetat să-mi mai fac griji. Era ceea ce era, acum, şi pentru totdeauna, iar eu eram mulţumit să mă desfăt în lumina caldă a prezenţei ei.

Am continuat s-o numesc „Mary”, dar numele pe care-l purtase cândva îmi tot revenea în minte. Alluequere... Alluequere... Mă întrebam cum se scria pe litere.

Apoi, deodată, am ştiut. Hoarda de şobolani ai memoriei mele păcătoase răscolea rafturile dinapoia minţii, unde păstram resturile nefolositoare de care nu reuşesc să mă descotorosesc. Existase o comunitate, o colonie care folosea un limbaj artificial, mergând chiar până la atribuirea numelor...

Whitmaniţii, ăştia erau – Cultul anarhist-pacifist care fusese expulzat din Canada, apoi nu reuşise să-şi facă un rost în Mica Americă, Aveau o carte, scrisă de profetul lor, „Entropia Bucuriei” – o răsfoisem o dată; era plină de formule pseudo-matematice pentru atingerea fericirii.

Toată lumea caută „fericirea”, întocmai cum condamnă „păcatul”, dar practicile cultului i-au băgat la apă. Aveau o soluţie curioasă şi foarte veche faţă de problemele sexuale, soluţie care producea rezultate explozive atunci când cultura Whitmanită intra în contact cu oricare alt sistem comportamental. Nici chiar Mica Americă nu se aflase destul de departe. Aflasem de undeva că cei rămaşi emigraseră pe Venus – în care caz, de-acum trebuiau să fie cu toţii morţi.

Mi-am scos-o din minte. Dacă Mary era o Whitmanită, sau fusese crescută astfel, treaba ei.

Categoric, n-aveam să las filosofia cultului lor să provoace o criză, acum sau altcândva; căsnicia nu e o posesiune, iar soţiile nu-s proprietatea nimănui.

DOUĂZECI Şi DOI

CU URMĂTORUL PRILEJ CÂND AM MENŢIONAT pilulele tempus, nu se mai împotrivi, ci doar propuse să ne rezumăm la o doză minimă. Era un compromis cinstit – puteam oricând să luăm mai mult.

Le-am pregătit sub formă de injecţii, ca să-şi facă efectul mai repede. De obicei, după ce am luat tempus mă uit la ceas; când minutarul se opreşte, ştiu că m-am încărcat. Dar în baraca mea nu există ceasuri, şi niciunul dintre noi nu avea ceasul-inel la deget. Răsărea soarele, iar noi stătuserăm treji toată noaptea, ghemuiţi pe o canapea mare şi joasă, lângă cămin. Am continuat să stăm acolo, simţindu-ne bine, visători, şi începeam să mă gândesc că drogul nu acţionase. Apoi, am observat că soarele încetase să se mai înalţe pe cer. Am privit o pasăre zburând prin dreptul ferestre. Dacă mă uitam la ea destul de mult timp, îi puteam percepe mişcarea aripilor.

Am revenit cu privirea spre soţia mea. Piratul stătea încovoiat pe pântecele ei, cu labele strânse ca o perniţă. Păreau să doarmă amândoi.

— Ce-ai zice de-un mic dejun? am spus. Mor de foame.

— Adu-l tu, răspunse Mary, Dacă mă mişc, am să-l deranjez pe Pirat.

— Mi-ai promis că mă vei iubi, cinstit şi-mi vei face micul dejun, am replicat, gâdilind-o la tălpi. Tresări şi-şi retrase picioarele; motanul scoase un miorlăit, aterizând pe covor.

— O doamne! exclamă ea. M-ai făcut să mă mişc prea repede. L-am ofensat.

— Lasă-ncolo pisica, femeie; cu mine eşti măritată.

Dar ştiam că făcusem o greşeală. În prezenţa celor care

— Nu se află sub efectul drogului, trebuie să te mişti cu mare grijă. Pur şi simplu nu mă gândisem la motan; crezuse, fără-ndoială, că ne puteam ca nişte maimuţoi cu arc beţi. Am încetinit intenţionat şi am încercat să-l alint. Degeaba

— Se îndrepta spre uşiţă. L-aş fi putut opri, pentru mine mişcarea lui fiind o târâială moleşită, dar dacă făceam asta pur

şi simplu l-aş fi speriat şi mai tare. L-am lăsat să plece şi m-am dus în bucătărie.

Să ştiţi că Mary avusese dreptate; compusul tempus-fugit nu e potrivit pentru lunile de miere. Fericirea extatică pe care o simţisem înainte era mascată de euforia drogului. Euforia e atotbiruitoare, dar senzaţia de dor era reală; înlocuisem adevărata vrajă cu un fals chimic. Totuşi, a fost o zi – sau lună – reuşită. Îmi doream, însă, să fi rămas în starea normală. Mai târziu în cursul serii, ne-am revenit. Simţind uşoara iritabilitate care însoţeşte slăbirea efectului, am găsit ceasul-inel şi mi-am cronometrat reflexele. Când au redevenit normale, le-am măsurat pe cele ale lui Mary, la care ea m-a informat că-şi revenise de vreo douăzeci de minute – o corespondenţă destul de exactă a dozajului.

— Vrei să mai luăm? întrebă.

Am sărutat-o.

— Nu; sincer mă bucur că ne-am revenit.

— Îmi pare-atât de bine.

Eram hămesit, ca de obicei după tempus; i-am spus.

— Într-un minut, răspunse. Vreau să-l chem pe Pirat.

Nu-i simţisem lipsa în ziua – sau „luna” – care tocmai trecuse; astfel acţionează euforia.

— Nu-ţi face griji, i-am spus. Adesea stă afară toată ziua.

— Pân-acum n-a mai făcut-o.

— Ba da, cu mine.

— Cred că l-am jignit – ştiu c-aşa e.

— Probabil o fi jos la Moş John. E modul lui obişnuit de-a mă pedepsi. N-o să i se-ntâmple nimic.

— Dar e noaptea târziu – mi-e teamă să nu-l prindă vreo vulpe. Te superi, iubitule? Ies doar o clipă afară să-l chem.

Porni spre uşă.

— Ia-ţi ceva pe tine, i-am ordonat. O să-ţi fie rece. Reveni în dormitor şi luă un neglijeu pe care i-l cumpărasem cu prilejul vizitei în sat: Ieşi; am pus lemne pe foc şi m-am dus la bucătărie. În timp ce încercam să mă hotărăsc asupra unui meniu, am auzit-o spunând, cu vocea aceea gânguritoare, potrivită bebeluşilor şi felinelor:

— Motan rău, rău! Ai speriat-o pe Mămica.

— Adu-l înăuntru şi-nchide uşa, am strigat, şi atenţie la pinguini!

Nu-mi răspunse şi n-am auzit uşa relaxându-se, aşa că am revenit în living. Mary tocmai intra, fără pisică. Am dat să vorbesc, după care i-am zărit ochii. Stăteau holbaţi, plini de-o groază indescriptibilă.

— Mary! am strigat, pornind spre ea.

Păru să mă vadă şi se întoarse spre uşă; avea mişcările smucite, spasmodice. În timp ce se răsucea, i-am văzut umerii.

Sub neglijeu avea o cocoaşă.

Nu ştiu cât timp am stat acolo. Probabil doar o fracţiune de secundă, dar mi s-a întipărit în minte ca un fier roşu al veşniciei. Am sărit şi am apucat-o de braţe. Mă privi, iar ochii nu-i mai erau două puţuri ale ororii, ci doar morţi.

Mă lovi cu un genunchi.

Chircindu-mă, am reuşit aproape să, evit impactul. Sigur – nu răpui un adversar periculos apucându-l de braţe, dar asta era *soția* mea. N-o puteam ataca pe Mary cu o fentă-şi-omor. Parazitul, însă, n-avea scrupule faţă de mine. Mary – sau *ăla* – mă înfrunta cu toate puterile, şi trebuia să mă străduiesc din răsputeri să n-o omor. Trebuia s-o împiedic să mă ucidă – şi trebuia să ucid parazitul – şi să-l împiedic să ajungă la mine, căci altfel n-aş mai fi putut-o salva.

I-am dat drumul cu-o mână şi am pocnit-o în bărbie. Lovitura nu putu nici s-o încetinească măcar. Am înşfăcat-o din nou, cu ambele braţe şi picioare, încercând s-o cuprind într-o îmbrăţişare ursească pentru a o, imobiliza fără s-o rănesc. Ne-am prăvălit, cu Mary deasupra, Am lovit-o cu capul în faţă ca să nu mă muşte.

Ţinând-o astfel, am început să-i arcuiesc trupul puternic prin simpla forţă musculară. Apoi am încercat s-o paralizez apăsându-i nervii, dar cunoştea punctele vulnerabile la fel de bine ca mine – şi am avut noroc că nu m-am trezit eu însumi paralizat.

Nu-mi mai rămăsese de făcut decât un singur lucru – dar ştiam efectul zdrobitor pe care-l avea asupra gazdei. O putea ucide; cu siguranţă, avea s-o doară îngrozitor. Voiam s-o fac să-şi piardă cunoştinţa, apoi să desprind încet moluscă, înainte de-

a o ucide… S-o alung folosindu-mă de căldură sau s-o detaşez cu şocuri moderate.

S-o alung folosindu-mă de căldură…

N-am avut timp să dezvolt ideea; îşi înfipse dinţii în urechea mea. Mi-am degajat braţul drept şi am înhăţat moluscă.

Nu se întâmplă nimic. În loc ca degetele să mi se afunde în ea, am constatat că acesta moluscă avea un înveliş ca de piele groasă; parcă aş fi apucat o minge de fotbal. Mary se smuci când am atins-o şi-mi smulse o parte din ureche, dar n-am simţit niciun spasm care să zdrobească oasele: moluscă era încă vie şi stăpână pe ea.

Am încercat să-mi strecor degetele dedesubt; se agăţa ca o ventuză. Degetele mele nu puteau încape.

Între timp, suferea̦m vătămări prin alte locuri. M-am rostogolit şi. M-am săltat în genunchi, continuând s-o ţin. A trebuit să-i las picioarele libere, lucru destul de rău dar am îndoit-o peste-un genunchi şi m-am chinuit să mă ridic. Am târât-o apoi spre şemineu. Aproape îmi scăpă; parcă m-aş fi luat la trântă cu un leu de munte. Dar am reuşit s-o car până acolo, am. Înşfăcat-o de păr, şi i-am aplecat încet umerii, cu forţa, deasupra focului. Voisem doar s-o pârlesc, s-o forţez să se desprindă pentru a scăpa de dogoare. Ea însă se zbătu atât de sălbatic încât am alunecat, lovindu-mă cu capul de arcada deschizăturii şi scăpându-i umerii peste tăciuni.

Zbieră şi sări din foc, trăgându-mă după ea. M-am ridicat cu greu în picioare, încă ameţit de lovitură şi am văzut-o prăbuşită pe podea. Părul, frumosul ei păr, ardea. La fel şi neglijeul. Le-am plesnit pe amândouă cu palmele. Parazitul nu se mai afla pe ea. Continuând să înăbuş flăcările cu mâinile goale, am privit în jur şi l-am văzut zăcând pe jos lângă şemineu – iar Piratul îl adulmeca.

— Plecă de-acolo! am urlat. Piratule. Nu!

Motanul ridică o privire întrebătoare. Am continuat cu ce-aveam de făcut, asigurându-mă că focul se stingea. Când am fost convins, i-am dat drumul; nici măcar n-aveam timp să verific dacă mai trăia. Lucrul de care aveam nevoie era lopata căminului; nu îndrăzneam să risc atingerea scârboşeniei ăleia cu mâinile. M-am întors s-o culeg.

Dar moluscă nu mai era pe podea; îl capturase pe Pirat.

Motanul stătea ţeapăn, cu picioarele larg depărtate, iar parazitul se instala la locul său. M-am năpustit asupra Piratului şi l-am apucat de labele dinapoi exact în clipa când făcea prima mişcare controlată.

Mânuirea cu mâinile goale a unei pisici înnebunite e cel puţin o temeritate; a o controla pe una deja controlată de un titanian e imposibil. Cu mâinile şi braţele zgâriate de gheare şi colţi la tot pasul, m-am grăbit din nou spre şemineu. În ciuda zvârcolirilor si vaietelor Piratului, am apăsat cu forţa parazitul peste jăratic şi l-am ţinut acolo, cu blana pisicii şi mâinile mele arzând deopotrivă, până când moluscă se prăbuşi drept in flăcări. Atunci l-am ridicat pe Pirat şi l-am întins pe podea. Nu se mai zbătea. După ce m-am asigurat că nu-i mai ardea nicăieri blana, am revenit spre Mary.

Era tot inconştientă. M-am ghemuit lângă ea, izbucnind în suspine. O oră mai târziu, făcusem pentru ea tot ce puteam. Nu mai avea păr în partea stângă a capului, iar umerii şi gâtul îi erau plini de arsuri. Dar pulsul i se simţea puternic, respira regulat, deşi repede şi slab, şi nu socoteam că va pierde mult fluid corporal. I-am pansat arsurile – aveam acolo, la ţară, o trusă completă – şi i-am administrat o injecţie ca să doarmă. Apoi am avut răgaz şi pentru Pirat.

Era acolo unde îl lăsasem şi nu arăta prea bine. O păţise mult mai rău decât Mary. Probabil ajungându-i şi în plămâni flăcări. Îl credeam mort, dar săltă capul când l-am atins.

— Iartă-mă, bătrâne, am şoptit.

Mi se păru că-l aud mieunând.

I-am făcut şi lui ce făcusem cu Mary, cu excepţia faptului că m-am temut să-i dau un soporific. După aceea, m-am dus în baie şi m-am examinat şi pe mine.

Urechea încetase să-mi mai sângereze; m-am decis s-o ignor. Ceea ce mă supăra erau mâinile. Le-am vârât sub apă fierbinte şi am ţipat, apoi le-am uscat la suflanta de aer, lucru care mă duru iarăşi. Nu-mi închipuiam cum le-aş fi putut bandaja şi, în plus, aveam nevoie de ele ca să le folosesc.

În cele din urmă, am vărsat câte un dram de gelatină pentru arsuri într-o pereche de mănuşi din plastic şi mi le-am pus.

Substanţa conţinea şi un anestezic local: m-am descurcat. Apoi am mers la stereofon şi l-am sunat pe medicul satului. I-am explicat ce se întâmplase şi ce făcusem, chemându-l să vină de îndată.

Noaptea? ripostă el. Pesemne că glumiţi.

I-am răspuns categoric că nu glumeam.

— Nu-mi cere imposibilul, omule, replică el. Asta-i a patra alarmă din comitat; nimeni nu iese din casă noaptea. Trec să-ţi examinez soţia dimineaţă la prima oră. I-am spus să se ducă drept la dracu' dimineaţă la prima oră şi am închis.

Piratul muri curând după miezul nopţii. L-am îngropat de îndată, astfel ca Mary să nu-l vadă. Săpatul făcu să mă doară mâinile, dar n-a fost nevoie de-o groapă prea mare. Mi-am luat rămas-bun de la el şi am revenit în casă. Mary se odihnea liniştită; am adus un scaun lângă pat şi am început s-o veghez; probabil că am aţipit din când în când; nu pot fi sigur.

DOUĂZECI ŞI TREI

CAM PE LA IVIREA ZORILOR, MARY ÎNCEPU să se agite şi să geamă. Am atins-o cu o mână.

— Gata, puiule, gata. Nu-i nimic. Sam e cu tine.

Ochii i se deschiseră şi, un moment, în ei se citi aceeaşi groază. Apoi mă văzu şi se destinse.

— Sam! O, iubitule, am avut cel mai îngrozitor coşmar.

— Nu-i nimic, am repetat.

— De ce porţi mănuşi?

Deveni conştientă de propriile ei pansamente; cu o expresie deznădăjduită, murmură;

— N-a fost vis!

— Nu, iubirea mea, n-a fost vis. Dar acum e-n regulă; am omorât-o.

— Ai omorât-o. Eşti sigur că-i moartă?

— Absolut sigur.

— Oh! Vino-aici, Sam. Strânge-mă tare.

— O să te doară umerii.

— Strânge-mă!

Aşa că m-am supus, încercând să-i feresc arsurile. Treptat, tremurul i se potoli.

— Iartă-mă, iubitule. Sunt o muiere slabă.

— Ar fi trebuit să mă vezi pe mine în ce hal eram când m-au adus înapoi.

— Te-am văzut. Acum spune-mi ce s-a întâmplat. Ultimul lucru pe care-l mai ţin minte era că încercai să mă bagi cu forţa în sobă.

— Uite, Mary, n-am avut încotro; a trebuit – n-o puteam desprinde!

— Ştiu, dragul meu, ştiu – şi-ţi mulţumesc c-ai făcut-o! Îţi mulţumesc din adâncul inimii. Din nou îţi simt datoare cu ceva.

Am plâns amândoi, mi-am suflat nasul şi am continuat:

— Nu mi-ai răspuns când te-am strigat, aşa că am ieşit în living room şi te-am găsit acolo.

— Mi-aduc aminte. O, iubitule, m-am străduit atât de mult!

Am privit-o cu ochi mari:

— Ştiu c-ai încercat – ai încercat să scapi. Dar cum? Odată ce o moluscă te-a prins, asta e. N-ai cum s-o înfrunţi.

— Ei, am pierdut, – dar am încercat.

Cumva, Mary îşi forţase voinţa contra celei a unui parazit, iar aşa ceva nu se poate face. *Ştiu.* Mi se strecură în suflet o bănuială că dacă Mary n-ar fi reuşit să i se opună moluştei într-o oarecare măsură, oricât de mică, ar fi pierdut lupta, handicapat cum eram de ceea ce nu puteam face.

— Ar fi trebuit să folosesc o lanternă, Sam, continuă ea, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să mă tem *aici.* Am dat din cap; acesta era locul cel sigur, ca patul în care te cuibăreşti sau îmbrățișarea ocrotitoare.

— Piratul a venit imediat. N-am văzut fiinţa aia până nu l-am atins. Atunci a fost prea târziu. Se ridică în capul oaselor.

— Unde e, Şam!? N-a păţit nimic? Cheamă-l.

Atunci a trebuit să-i spun despre Pirat. M-a ascultat fără nicio expresie, a dat din cap şi n-a mai vorbit niciodată de el. Am schimbat vorba, spunând:

— Acum că te-ai trezit, n-ar strica să-ţi fac ceva de mâncare.

— Nu te duce!

M-am oprit.

— Nu pleca nicio clipă din faţa ochilor mei, continuă, sub niciun motiv. Fac singură de mâncare.

— Faci pe dracu'! Ai să stai în patul ăla, ca o fetiţă cuminte.

— Vino aici şi scoate-ţi mănuşile. Vreau să-ţi văd mâinile.

Nu mi-le-am scos nici nu puteam suporta să mă gândesc la ele, efectul anestezicului trecuse. Spuse cu amărăciune:

— Exact cum credeam. Te-ai ars mai rău ca mine.

Prin urmare, a făcut ea micul dejun. Mai mult, a şi mâncat – eu nu voiam decât cafea. Am insistat să bea şi ea cât mai multă; arsurile întinse nu-s de glumă. După un timp, împinse la o parte farfuria şi spuse:

— Iubitule, nu-mi pare rău că s-a întâmplat. Acum ştiu. Acum am fost amândoi acolo.

Am dat din cap, prosteşte. Împărtăşirea fericirii nu e de ajuns. Se ridică, zicând:

— Acum trebuie să mergem.

— Da, am încuviinţat. Vreau să te vadă un doctor cât de curând posibil.

— Nu asta voiam să spun.

— Ştiu.

N-aveam nevoie s-o discutăm; ştiam amândoi că muzica se sfârşise şi era timpul să ne-ntoarcem la muncă. Rablamentul cu care veniserăm încă mai stătea pe platoul meu de aterizare, acumulând bani de chirie. Ne-au trebuit cam trei minute ca să ardem farfuriile, să închidem totul și să fim gata.

Conduse Mary, din cauza mâinilor mele. Odată ajunşi în văzduh, spuse:

— Să mergem direct la birourile Secţiei. Acolo ne vor trata şi o să aflăm ce se întâmplă – sau te dor prea tare mâinile?

— Merge, am acceptat.

Vroiam să aflu situaţia şi să mă reapuc de treabă. I-am cerut lui Mary să comute aparatul, care cârâia, pe un post de ştiri. Dar echipamentul de comunicaţii al maşinii era la fel de rablagit ca şi celelalte; n-am reuşit nici măcar să prindem un audio. Din fericire, circuitele de telecomandă erau în regulă, altfel Mary ar fi trebuit să se descurce manual prin trafic.

Mă frământa un gând; i l-am împărtășit silui Mary:

— Un parazit n-ar încăleca o pisică doar ca să se distreze, nu-i aşa!

— Cred că nu.

— Dar *de* ce? Dar *trebuie* să aibă un sens; tot ce fac ei are sens, un sens. Cumplit, din punctul lor de vedere.

— Păi a avut sens. În felul-ăsta, au prins un om.

— Da, ştiu. Dar cum au putut-o plănui? Cu siguranţă, nu-s destui ca să-şi poată permite să încalce pisici doar pe baza şansei că pisica ar putea prinde un om. Sau poate da?

Mi-am amintit de Kansas City, saturat, şi m-am cutremurat.

De ce mă-întrebi pe mine, iubitule? N-am creier analitic.

— Lasă baltă numărul cu fetiţa modestă şi-ncearcă măsurile ăsteia: de unde-a venit moluscă?

Trebuie să fi ajuns în cârca Piratului din spinarea altei gazde. Care gazdă? Aş zice că a fost Moş John – John Ţapul, Piratul n-ar fi lăsat niciun alt om să se apropie de el.

— Moş John?

Mary închise ochii, apoi îi deschise iar:

— N-am nicio părere despre el. N-am ajuns niciodată prea departe.

— Procedând prin eliminare, cred că ăsta-i adevărul. Moş John purta o haină, când toţi ceilalţi se conformau ordinului cu spatele gol. Ergo, era călărit încă dinaintea Programului Spatele Gol.

Dar de ce-ar alege o moluscă un pustnic, tocmai sus în munţi?

— Ca să te captureze pe tine.

— Pe mine?

— Ca să te *recaptureze* pe tine.

Avea un oarecare sens. Era posibil ea fiecare gazdă care scăpase să fie însemnată; în acest caz, cei vreo duzină de congresmeni pe care-i salvaserăm se aflau într-un pericol deosebit. Trebuia să notez asta în raport, pentru analiză.

Pe de altă parte, era posibil să mă dorească pe mine în special. Ce era atât de, deosebit la mine? Eram agent secret. Mai important, parazitul care mă călărise aflase desigur tot ceea ce ştiam despre Bătrân şi descoperise că aveam acces la el. Simţeam o certitudine mai mult emoţională că Bătrânul era principalul lor antagonist; molusca aflase desigur această părere; îmi avea la dispoziţie tot creierul.

Iar parazitul chiar îl întâlnise pe Bătrân, discutase cu el. Staţi un moment. Parazitul *acela* era mort. Teoria mea se dădea peste cap.

Şi-şi reveni imediat.

— Mary, am întrebat-o, ai fost vreodată in apartamentul tău din dimineaţa când am luat amândoi micul dejun acolo?

— Nu. De ce?

— Să nu te mai întorci sub niciun motiv. Îmi amintesc că m-am gândit, în timp ce eram cu *ei*, că va trebui să pun capcane.

— Bine, dar n-ai făcut-o, nu-i aşa?

— Nu. Însă e posibil să fi fost vizitat de-atunci. Poate că echivalentul lui Moş John, sub chip de păianjen, te aşteaptă – pe tine sau pe mine – să ne întoarcem acolo. I-am explicat ideea lui McIlvaine cu „memoria de grup”.

— Am crezut tot timpul că depăna visurile de care-s atât de îndrăgostiţi savanţii. Dar acum e singura ipoteză pe care-o

găsesc ca să explice totul – doar dacă nu presupunem că titanienii sunt atât de proşti încât ar pescui într-o cadă de baie ca şi într-un pârâu. Şi nu sunt.

— Doar o clipă, dragul meu. După teoria doctorului McIlvaine, fiecare moluscă e într-adevăr oricare altă moluscă; asta e? Cu alte cuvinte, *lucrul* acela care m-a prins azi-noapte era la fel de bine cel care te călărise pe tine când erau cu ei, precum şi cel care chiar te-a călărit… Of, iubitule, mă zăpăcesc. Vreau să zic…

— Asta-i ideea generală. Separaţi, sunt indivizi; în consfătuire directă, îşi contopesc memoriile, iar Tweedledum – devine exact Teweedledee. Dacă ăsta-i adevărul, cel de-azi noapte îşi aminteşte tot ce-a aflat de la mine, cu condiţia să fi avut o consfătuire directă eu parazitul care m-a călărit, sau cu un parazit care-a fost legat prin intermediul oricărui număr de paraziţi de al meu, după ce m-a călărit – ceea ce poţi paria c-au făcut, din câte le ştiu eu obiceiurile. Ar fi – primul, adică… Stai o clipă. Să luăm aceşti trei paraziţi; Joe, Moe şi, ăă, Herbert. Herbert e cel de azi noapte; Moe e cel care…

— De ce să le dăm nume, dacă nu sunt individualizaţi? întrebă Mary.

— Doar ca să-i ţinem… Din niciun motiv; să admitem că McIlvaine are dreptate că există sute de mii, poate milioane de moluşte care ştiu exact cine suntem, după nume, înfăţişare şi tot; ştiu unde e apartamentul tău, unde-i al meu, şi unde e cabana noastră. Ne au pe o listă.

— Dar…

Se încruntă.

— E un gând oribil. Sam. De unde-au ştiut când ne vor găsi la cabană? N-am spus nimănui. Oare pur şi simplu au jalonat-o şi au aşteptat?

— Precis. Nu ştim cât contează aşteptarea pentru o moluscă; s-ar putea ca pentru ei timpul să însemne cu totul altceva.

— Ca venerienii, sugeră ea.

Am confirmat; un venerian are toate şansele să se „însoare” cu propria-i stră-strănepoată – şi să fie mai tânăr decât ea. Totul depinde, bineînţeles, de felul cum îşi petrece vara.

— În orice caz, am continuat, trebuie s-o raportez, inclusiv deducţiile noastre, ca să aibă cu ce se juca băieţii din grupul analitic.

Eram pe cale să spun că Bătrânul trebuia să aibă o grijă deosebită, căci după el umblau de fapt. Dar telefonul meu sună prima oară de la plecarea în permisie. Am răspuns iar glasul Bătrânului mi-o luă înainte:

— Te prezinţi personal.

— Suntem pe drum, am anunţat. Cam treizeci de minute.

— Mai repede, Foloseşte Cheia Cinci; spune-i lui Mary să intre pe la El Unu.

Închise înainte de-al putea întreba cum aflase că Mary era cu mine.

— L-ai auzit? am întrebat-o.

— Da, eram pe circuit.

— Se pare că e gata să-nceapă balul.

***

Abia după aterizare am început să-mi dau seama cât de drastic se schimbase situaţia. Ne plângeam de Programul Spatele Gol; nu auziserăm de „Programul Bronzaţii”. Doi poliţişti ne opriră când am coborât.

— Nu mişcaţi! ordonă unul dintre ei. Nu faceţi nicio mişcare bruscă!

Nu ţi-ai fi putut da seama că erau poliţişti decât după maniere şi pistoale. Purtau centuri, pantofi şi nişte bikini sumari – abia cu puţin mai mult decât nişte barete.

— Acum, continuă acelaşi, jos pantalonii, amice.

Nu m-am mişcat destul de repede. Lătră:

— Mişcă! Deja au fost împuşcaţi azi doi care-ncercau să scape; ai putea fi al treilea.

— Fă ce zice, Sam, spuse calmă Mary.

M-am conformat. Am rămas îmbrăcat în pantofi şi mănuşi, simţindu-mă ca un nebun – dar am reuşit să-mi păstrez telefonul şi pistolul în timp ce-mi scoteam şortul.

Poliţistul mă puse să mă întorc. Colegul său spuse:

— E curat. Acum ea.

Am dat să-mi pun la loc pantalonii; primul poliţist mă opri:

— Hei! Vrei să dai de belea! Lasă-i scoşi.

— N-am chef să mă aresteze pentru atentat la bunele moravuri, am spus pe un ton rezonabil. Păru surprins, apoi pufni în râs, întorcându-se spre celălalt:

— Îl auzi, Ski?

Al doilea spuse răbdător:

— Ascultaţi, trebuie să cooperaţi. Ştiţi regulile. Din partea mea puteţi purta şi-o haină de blană – dar pentru atentat la bunele moravuri n-o să vă aresteze nimeni; o să vă înhaţe D.O.A.B. Vigilenţii trag mult mai repede decât noi.

Se întoarse spre Mary:

— Acum, doamnă, dacă sunteţi amabilă.

Fără să discute, Mary începu să-şi scoată pantalonii. Scurţi. Al doilea poliţist o opri cu blândeţe:

— Nu e nevoie, doamnă; nu după cum sunt croite chestiile-astea. Doar întoarceți-vă pe loc, încet.

— Vă mulţumesc, spuse Mary şi făcu ce-i ceruse.

Remarca poliţistului fusese întemeiată: pantalonaşii şi sutienul lui Mary păreau pictaţi pe piele.

— Cu bandajele-alea ce facem? comentă primul.

— Are arsuri grave, am răspuns, Nu se vede?

Privi îndoielnic la pansamentele umflate pe care le improvizasem.

— Mmmm… Dacă *o a*vea arsuri.

— Sigur că are arsuri?

Simţeam că mi se întunecau minţile; eram soţul nătâng v perfect, pierzându-şi complet uzul raţiunii când e vorba de nevastă-sa.

— La dracu’, uitaţi-vă la părul ei! Şi-ar distruge o asemenea podoabă capilară doar ca să vă păcălească?

— Unul dintre *ei* ar face-o, replică sumbru primul poliţist.

Cel mai răbdător adăugă:

— Carl are dreptate. Regret, doamnă; va trebui să deranjăm bandajele.

— Nu puteţi face asta! m-am repezit, agitat. Suntem în drum spre doctor, O să…

— Ajută-mă, Sam, mă întrerupse Mary.

Am tăcut şi am început să dezlipesc un colţ al pansamentului, cu mâinile tremurându-mi de furie. După puţin timp, cel mai vârstnic fluieră şi spuse

— Sunt mulţumit. Tu ce zici, Cari?

— Şi eu Ski. Fir-aş al naibii, fetiţo, ce s-a-ntâmplat?

— Spune-le, Sam.

Şi le-am spus. Poliţistul mai vârstnic comentă în final:

— Aţi scăpat uşor – nu vă supăraţi, doamnă. Deci acum sunt pisicile, mm? De câini ştiam. De cai, da. Dar nici nu ţi-ar veni să crezi că o pisică obişnuită ar putea căra una.

Chipul i se înnegură.

— Avem o pisică şi-acum va trebui să scap de ea. Copiilor n-o să le placă.

— Îmi pare rău, spuse Mary.

— Sunt vremuri grele pentru toată lumea. O.K., fraţilor, puteţi pleca.

— Staţi un minut, interveni primul Ski, dacă umblă pe străzi cu chestia aia-n spinare, are toate şansele s-o ardă cineva.

Cel mai în vârstă îşi scarpină bărbia.

— Adevărat, spuse. Va trebui să chemăm o maşină. Ceea ce şi făcură. Eu trebuia să plătesc chiria rablei, după care m-am dus până la intrarea lui Mary. Se afla în ascensorul privat al unui hotel; am intrat împreună cu ea, ca să evit explicaţiile, apoi am revenit sus, după ce ea coborî la un nivel inferior celor pe care le deserveau butoanele vizibile ale cabinei. Eram tentat s-o urmez, dar Bătrânul îmi ordonase să revin pe la Cheia Cinci.

Mai eram tentat şi să-mi pun şortul pe mine. În maşina poliţiei şi în timpul scurtei treceri prin intrarea laterală a hotelului „cu poliţia alături pentru ca Mary să nu fie împuşcată, nu mă deranjase prea mult – dar e nevoie de nervi tari ca să înfrunţi lumea fără pantaloni pe tine. N-aveam nevoie să mă îngrijorez. Mica distanţă pe care-am avut-o de parcurs mi-a demonstrat că o tradiţie fundamentală dispăruse odată cu zăpezile de mai an. Majoritatea bărbaţilor purtau berete ca ale poliţiştilor, dar nu eram singurul gol până la pantofi. Pe unul mi-l amintesc în mod deosebit; stătea rezemat de un căprior şi iscodea fiecare trecători ca nişte ochi îngheţaţi. Nu purta decât papuci şi o brasardă marcată „VIG” – iar în braţe ţinea o puşcă de calibru

greu Owens. Am mai văzut trei ca el; m-am bucurat că-mi duceam şortul în mână.

Puţine femei erau goale, dar şi restul ar fi putut foarte bine să fie – sutiene cu şiret, chiloţi transparenţi, nimic care să poată ascunde o moluscă. Majoritatea femeilor ar fi arătat mai bine în togă. Asta a fost prima mea impresie, dar nu peste mult s-a tocit. Trupurile urâte nu băteau la ochi mai mult decât taxiurile urâte; ochiul le ignora. Şi la fel părea să se întâmple cu toată lumea; cei de pe străzi păreau să fi atins indiferenţa absolută. Pielea era piele, ei şi?

Am fost primit imediat la Bătrân. Ridică privirea şi mârâi:

— Ai întârziat.

— Unde-i Mary? am replicat eu.

— La infirmerie, e tratată şi-şi dictează raportul. Dă să-ţi văd mâinile.

— O să le-arăt doctorului, mersi. Care-i treaba?

— Dacă-ţi dădeai osteneala s-asculţi un buletin de ştiri, bombăni el, ai şti care-i treaba.

DOUĂZECI ŞI PATRU

ÎMI PARE BINE CĂ NU M-AM UITAT LA NICIUN buletin de ştiri; luna noastră de miere n-ar fi trecut de prima fază. În timp ce noi ne spuneam unul altuia câte de minunat era fiecare şi celălalt, războiul aproape fusese pierdut. Bănuiala mea că moluştele se puteau ascunde pe oricare parte a trupului continuând să controleze gazdele fusese corectă; experienţa o dovedise înainte ca Mary şi cu mine să ne fi cuibărit pe munte, deşi eu nu văzusem raportul. Bănuiesc că Bătrânul o ştia; cu siguranţă şi Preşedintele, şi celelalte VIP-uri de la vârf.

Astfel că. Programul Bronzaţii înlocuise Programul Spatele Gol, şi toată lumea se dezgolise la fundul gol.

Pe dracu se dezgoliseră! Chestiunea încă mai era „top secret” la vremea Revoltei din Scranton. Nu mă întrebaţi de ce; guvernul nostru a luat obiceiul de a clasifica drept secret orice hotărăsc atotînţelepţii politicieni şi birocraţi că nu suntem destul de mari ca să ştim, o politică gen Mămica-ştie-mai-bine-puişor. Revolta din Scranton ar fi trebuit să convingă pe toată lumea că moluştele umblau creanga prin Zona Verde, dar nici chiar asta nu declanşase Programul Bronzaţii.

Falsa alarmă aeriană de pe coasta de est a avut loc, după cum presupun, în cea de-a treia zi a lunii noastre de miere; după aceea, a fost nevoie de ceva timp pentru a se înţelege ce se întâmplase, deşi era evident că atât de multe adăposturi diferite nu putuseră fi accidental lovite de trăsnet. M-apucă groaza când mă gândesc – toţi oamenii aceia ghemuiţi în întuneric, aşteptând semnalul de încetare a alarmei, în timp ce zombi umblau printre ei, trântindu-le moluşte pe spinare. Se pare că în unele bunkere antiaeriene, recrutarea a reuşit în proporţie de sută la sută.

Deci au urmat mai multe rebeliuni a doua zi, şi am plonjat cu toţii în Teroare. Din punct de vedere tehnic, starea de vigilenţă a apărut prima oară când un cetăţean disperat a tras cu pistolul într-un poliţist – Maurice T. Kaufman din Albany, iar poliţistul era Sergentul Malcolm MacDonald. Kaufman a murit după o

jumătate de secundă iar MacDonald l-a urmat, sfâşiat în bucăţi de către gloată, împreună cu stăpânul său titanian. Dar vigilenţii n-au trecut cu adevărat la acţiune decât când comandanţii pazei antiaeriene au început să organizeze mişcarea. Comandanţii, fiind încartiruiţi la suprafaţă in timpul raidurilor, au scăpat în mare majoritate – dar se simţeau răspunzători. Nu înseamnă că toţi vigilenţii erau militari – dar un om gol-puşcă, înarmat, pe stradă, avea toate şansele să poarte galoane pe lângă brasarda „VIG”. Oricum, puteau conta pe ei că trag în orice excrescenţă neexplicată a unui trup omenesc – trag şi cercetează după aceea.

În timp ce-mi erau îngrijite mâinile, am fost pus la curent. Doctorul mi-a administrat o injecţie de tempus pe scurtă durată şi am petrecut timpul – subiectiv cam trei zile; obiectiv, nicio oră – studiind benzi, stereo derulate cu acceleratorul. Acest dispozitiv n-a fost pus niciodată la dispoziţia publicului, deşi ajunge prin contrabandă la unele facultăţi, în sesiunile de examene. Reglezi viteza pentru a corespunde cu ritmul tău subiectiv şi aplici o coborâre a frecvenţei audio pentru a putea auzi cuvintele. E obositor pentru ochi, dar în meseria mea mi-e de mare ajutor. Era greu de crezut că se întâmplaseră atâtea. Câinii, de pildă. Un vigilent ar fi omorât un câine la prima vedere, chiar dacă nu purta moluscă – fiindcă puteai paria că va avea una înainte de răsăritul soarelui, că va ataca un om şi că titanianul va schimba gazdele pe întuneric.

O lume de iad în care nu mai puteai avea încredere nici măcar în câini!

Se părea că pisicile erau rareori folosite; bietul Pirat fusese o excepţie. Dar, în Zona Verde, câinii puteau fi de-acum rareori văzuţi în timpul zilei. Se infiltrau noaptea din Zona Roşie, călătoreau prin beznă şi se ascundeau în zori. Continuau să apară, chiar şi pe coastele oceanelor. Te duceau cu gândul la legendele cu werewolfi.

Am parcurs zeci de benzi care fuseseră monitorizate din Zona Roşie; se înscriau în trei categorii temporale: perioada mascaradei, când moluştele continuaseră transmisiile „normale”; o scurtă perioadă de contra-propagandă în timpul căreia paraziţii încercaseră să convingă cetăţenii din Zona Verde

că guvernul îşi ieşise din minţi; şi perioada actuală, în care orice prefăcătorie fusese abandonată.

Conform doctorului McIlvaine, titanienii nu au o adevărată cultură; acţionează parazitar chiar şi în acest domeniu şi nu fac decât să se adapteze culturii pe care o găsesc. Poate că merge prea departe cu presupunerile, dar asta e ceea ce au făcut în Zona Roşie. Moluştele trebuiau să menţină activitatea economică de bază a victimelor lor, de vreme ce, dacă gazdele mureau de foame, mureau şi ele. Au continuat acea economie, cu variaţiuni pe care noi nu le-am fi folosit – de exemplu, afacerea cu procesarea persoanelor vătămate sau redundante în fabricile de îngrăşăminte – dar, în general, fermierii rămăseseră fermieri, mecanicii continuau să fie mecanici, iar bancherii erau tot bancheri. Aceasta din urmă pare o prostie, dar experţii susţin că orice economie bazată pe „diviziunea muncii” pretinde un sistem de contabilitate.

Dar de ce continuau cu mijloacele de recreere omeneşti? Oare dorinţa de divertisment e o nevoie universală? Ceea ce alegeau şi „îmbunătăţeau” din conceptele distractive umane nu ne face cinste, deşi unele dintre variaţiunile lor or fi avut poate oarecari merite – ca de pildă modificarea introdusă în Mexic, pentru a-i acorda taurului şanse egale cu ale matadorului. Însă majoritatea nu te fac decât să-ţi vină rău şi n-am să intru in amănunte. Mă număr printre puţinii oameni care au văzut transcrierea integrală a unor asemenea lucruri; le-am văzut cu un ochi profesional. Sper că Mary, in cadrul instructajului ei, n-a trebuit să se uite la aşa ceva, dar Mary oricum n-ar fi spus-o niciodată, chiar dacă o făcea.

Există in benzile pe care le-am văzut un lucru atât de înjositor, atât de condamnabil de dezgustător, încât ezit să-l menţionez, deşi simt că trebuie: ici şi colo, printre sclavi circulau bărbaţi şi femei, fiinţe omeneşti (dacă le poţi numi astfel) fără paraziţi – colaboraţionişti… Renegaţi…

Urăsc moluştele, dar aş renunţa la uciderea câte unei moluşte în schimbul fiecăruia asemenea individ pe care l-aş omorî.

***

Pierdeam teren pretutindeni; metodele noastre nu erau eficace decât în ale opri răspândirea,. Şi nici măcar pe de-a-

ntregul. Ca să le înfruntăm în mod direct, ar trebui să ne bombardăm propriile oraşe, fără nicio certitudine că vom ucide şi cocoaşele. Ceea ce ne trebuia era o armă care să omoare moluşte dar nu şi oameni, sau ceva ce i-ar incapacita pe aceştia sau i-ar face să-şi piardă cunoştinţa fără a-i ucide, permiţându-ne, prin urmare, să ne salvăm compatrioţii. Nu aveam la îndemână nicio asemenea armă, deşi oamenii de ştiinţă studiau cu toţii intens problema. Un gaz „al somnului” ar fi fost perfect, dar am avut mare noroc că nu fusese, cunoscut niciun astfel de gaz înaintea invaziei, altfel moluştele l-ar fi putut folosi împotriva noastră. Trebuie să se reţină că paraziţii deţineau o parte egală sau chiar mai mare din potenţialul militar al Statelor Unite, ca şi oamenii liberi.

Remiză – cu timpul aflat de partea lor. Existau nebuni care doreau să aruncăm bombe asupra oraşelor din Valea Mississippiului, nimicindu-le, ca şi cum am trata un cancer la buză retezând capul, dar poziţia le era zădărnicită de către omologii lor care nu văzuseră moluşte, nu credeau în moluşte şi susţineau că toată afacerea era un complot tiranic de la Washington. Aceştia din urmă erau tot mai puţini cu fiecare zi, nu fiindcă s-ar fi răzgândit, ci întrucât vigilenţii erau îngrozitor de prompţi.

Exista apoi şi un *tertirum quid*, mintea flexibilă, omul „rezonabil” – care favoriza negocierea; el considera că am putea „face afaceri” cu titanienii. Un asemenea comitet, delegat de conciliabulul partidului de opoziţie din Congres, chiar o încercase. Ocolind Departamentul de Stat, luaseră legătura cu Guvernatorul din Missouri, prin intermediul unei reţele încropite peste Zona Chihlimbar, primind asigurări de salvconduct şi imunitate diplomatică – „garanţii” de la un titanian, dar le acceptaseră. S-au dus la St Louis – şi nu s-au mai întors niciodată. Au trimis înapoi mesaje; am văzut unul dintre acestea, un discurs dinamizator rezumat la ideea de „Apa e minunată; haideţi şi voi!”

Oare cerbii încheie tratate cu ambalatorii de carne?

America de Nord continua să fie singurul centru de infecţie cunoscut. Singura acţiune a Naţiunilor Unite „alta decât a amplasa staţii spaţiale la dispoziţia noastră, a fost mutarea la

Geneva. S-a votat, cu abţinerea a douăzeci şi trei de naţiuni, pentru definirea calvarului nostru ca „dezordine civila” şi îndemnarea tuturor naţiunilor membre de a acorda ce ajutor socoteau de cuviinţă guvernelor legitime ale Statelor Unite, Mexicului şi Canadei.

Rămânea un război târâş-grăpiş, tăcut, cu bătălii pierdute înainte să aflăm că începuseră. Armele convenţionale nu erau aproape de niciun folos, cu excepţia acţiunilor poliţieneşti din Zona Chilimbar – acum un dublu no man’s land între pădurile canadiene şi deșerturile mexicane. Pe timp de zi era pustie, cu excepţia, patrulelor noastre. Noaptea, cercetaşii noştri se retrăgeau, şi se infiltrau câinii – şi alte fiinţe.

În tot războiul nu se folosise decât o singură bombă atomică, contra unei farfurii care aterizase lângă San Francisco, la sud de Burlingame. Distrugerea ei a fost conformă eu doctrina, dar şi doctrina era criticată; ar fi trebuit să fie capturată pentru studiu. Mi-am descoperit simpatiile alături de cei care preferau să tragă mai întâi şi să studieze pe iu mă.

Când efectul dozei de tempus trecu, îmi formasem o imagine a Statelor Unite intr-un hal pe care nu mi-l imaginasem nici chiar când am fost în Kansas City – o ţară supusă Terorii. Prietenii se puteau împuşca între ei; soţia îşi denunţă soţul. Zvonul apariţiei unui titanian putea aduna gloata în stradă, cu Judecătorul Lynch urlând în frunte. A ciocăni la uşă noaptea însemna să inviţi un foc de armă prin uşă. Oamenii cinstiţi stăteau acasă; noaptea umblau numai câinii.

Faptul că majoritatea zvonurilor despre descoperiri de moluşte erau neîntemeiate nu le făcea să fie mai puţin primejdioase. Nu exhibiţionismul era acela care-i îndemna pe mulţi oameni să prefere nuditatea completă faţă de îmbrăcămintea sumară şi strâmtă permisă sub Programul Bronzaţii; chiar şi cel mai redus acoperământ provoca o privire mai atentă plină de îndoială, o suspiciune care se putea decide prea brusc. Acum nimeni nu mai purta armura pentru cap şi şira spinării; moluştele o falsificaseră şi folosiseră aproape de îndată. Şi existase cazul unei fete din Seattle; fusese îmbrăcată în sandale şi o poşetă mare, nimic altceva – dar un vigilent căruia se pare că i se dezvoltase simţul de-a mirosi inamicul o urmărise

şi observase că nu-şi muta niciodată geanta din mâna dreaptă, nici chiar când o deschidea să scoată banii…

Fata a rămas în viaţă, dar cu mâna arsă de la încheietură, și cred că i s-a grefat alta nouă; provizia acestor piese de rezervă era alimentată din belşug şi moluscă trăia, când vigilentul a deschis poşeta – dar nu pentru multă vreme.

Efectul drogului trecuse când am urmărit acest incident şi i-am adus-o la cunoştinţă surorii.

— Nu-ţi fă griji, răspunse ea. N-ajută la nimic. Acum flexează degetele mâinii drepte, te rog. Le-am flexat, în timp ce ea îl ajuta pe doctor să-mi aştearnă un înlocuitor de piele.

— Să porţi mănuşi la muncile grele, mă avertiză doctorul, şi să mai treci pe-aici săptămâna viitoare

Le-am mulţumit şi m-am dus la biroul de operaţiuni. Am căutat-o pe Mary, dar era ocupată la Cosmetică.

DOUĂZECI ŞI CINCI

— MÂINILE ŢI-S ÎN REGULĂ? MĂ ÎNTREBĂ Bătrânul.

— Se descurcă. Piele falsă o săptămână. Mâine-mi fac o grefă la ureche.

Păru vexat.

— N-avem timp de vindecarea unei grefe; va trebui să-ţi falsifici una la Cosmetică.

— Urechea nu contează, am răspuns, dar de ce să pierdem vremea cu falsificarea? Vreo substituire de persoană?

— Nu tocmai. Acum, că te-ai informat, cum ţi se pare situaţia?

M-am întrebat ce răspuns urmărea să scoată de la mine.

— Nu prea bună, am recunoscut. Toată lumea urmăreşte pe toată lumea. Am putea fi foarte bine în Rusia.

— Hmm… Apropos de Rusia, unde-ai spune că-i mai uşor de penetrat şi menţinut supravegherea, în Rusia sau în Zona Roşie? Tu pe care-ai prefera-o?

L-am privi suspicios:

— Care-i poanta? Dumneata nu laşi pe nimeni să-şi aleagă singur misiunea.

— Ţi-am cerut o opinie profesională.

— Mmmm… N-am destule date. Moluştele au infestat Rusia?

— Asta, răspunse el, trebuie să afli tu.

Mi-am dat deodată seama că Mary avusese dreptate; agenţii n-ar fi trebuit să se căsătorească.

— În perioada asta a anului, am spus, cred c-aş prefera să intru prin Canton: Doar dacă nu te gândeşti la o paraşutase î

— Ce te face să crezi că vreau să mergi, acolo? întrebă Bătrânul Am putea afla mult mai repede şi mai uşor în Zona Roşie.

— Hmm?

— Desigur. Dacă există infecţii si in afara acestui continent, titanienii din Zona Roşie trebuie s-o ştie. De ce să ocoleşti jumate din glob ca să afli?

Am abandonat planurile pe care mi le conturam de-a deveni negustor hindus care călătoreşte cu nevasta şi m-am gândit la ce spunea el. Se putea… se putea.

— Cum dracu' poate fi penetrată Zona Roşie acum? am întrebat. Să port o imitaţie de moluscă din plastic pe umeri? M-ar prinde cu prima ocazie când aş fi chemat la consfătuire directă.

— Nu fii defetist. Patru agenţi s-au şi infiltrat.

— Şi au mai venit?

— Păi, nu, nu tocmai.

— Ai ajuns la concluzia c-am încărcat destule statele de salarii?

— Cred că ceilalţi au folosit tactici greşite…

— Evident!

— Şmecheria e să-i convingi că eşti un renegat. Ai vreo idee?

Ideea era atât de copleşitoare încât n-am răspuns pe dată în cele din urmă, am izbucnit:

— De ce să n-o luăm cu încetul? N-aş putea să mă dau o vreme drept o târfă din Panama? Sau să exersez uciderea cu securea? Trebuie să-mi creez o dispoziţie specială pentru asta.

— Uşurel. S-ar putea să nu fie practic…

— Hmm!

— Dar e posibil să-ţi reuşească. Ai mai multă experienţă cu obiceiurile lor decât oricare alt agent. Trebuie să fii odihnit, lăsând la o parte afumătura aia uşoară de pe degete. Sau poate-ar fi mai bine să te lansăm lângă Moscova şi să arunci o privire la faţa locului. Gândeşte-te! Nu-ncepe să te frământi, o zi, două.

— Mersi. Mersi foarte mult.

Am schimbat subiectul:

— Cu Mary ce planuri ai?

— De ce nu-ţi vezi tu de treburile tale?

— Sunt soţul ei.

— Da.

— Ei, pentru numele lui Dumnezeu! Nu vrei nici măcar să-mi urezi casă de piatră?

— Încă mă mai frapează, răspunse el rar, că ai avut tot norocul pe care şi-l poate dori un bărbat. Ai binecuvântarea mea, oricâte parale o fi făcând.

— Aha. Ei, mulţumesc.

Judec încet. Până-n momentul acela, nu-mi trecuse prin minte că Bătrânul ar fi putut avea o legătură cu potrivirea atât de convenabilă a permisiei mele şi-a lui Mary.

Am spus:

— Ascultă. Tată…

— Hmm?

Era pentru a doua oară intr-o lună că-l numeam astfel; îl punea într-o poziţie defensivă.

— Tot timpul ai intenţionat ca eu şi Mary să ne căsătorim. Dumneata ai plănuit aşa.

— Cum? Nu fii ridicol Cred în libera voinţă, fiule – şi libera alegere Amândoi aveaţi dreptul la un concediu; restul a fost o întâmplare.

— Hmm! Nimic nu-i o întâmplare; nu în preajma dumitale. Dar, lasă; rezultatul mă satisface. Acum, în legătură cu misiunea: mai lasă-mi puţin timp să evaluez posibilităţile. Până atunci, trec pe la Cosmetică pentru o ureche de cauciuc.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

ÎN CELE DIN URMĂ, AM DECIS SĂ ÎNCERCĂM penetrarea zonei roşii. Grupul de evaluare avizase că nu exista nicio şansă de a mă da drept renegat; rămânea întrebarea: „Cum ajunge un om să se renege? De ce au titanienii încredere in el?” Răspunsul vine de la sine: orice parazit cunoaşte gândurile gazdei lui. Dacă un titanian, posedând mintea unui om, ştie că acesta e un renegat veritabil, un om ce poate fi dobândit, atunci moluştelor le poate conveni ca, pentru scopurile lor, să-l lase să fie doar renegat, în loc de gazdă. Dar mai întâi moluscă trebuie să sondeze ticăloşia din mintea individului şi să se asigure de calitatea ei.

Am ajuns la această concluzie pe baza unei necesităţi logice – logică omenească, trebuind însă să fie şi logică a moluştelor, de vreme ce se potrivea cu tot ceea ce puteau sau nu puteau ele să facă. Cât despre mine, nu-mi era posibil să trec drept candidat la renegare nici chiar sub cea mai profundă instrucţie hipnotică Astfel hotărâseră băieţii de la psiho – la care eu am spus „Amin”!

Ar putea să pară ilogic că titanienii ar „elibera” o gazdă, chiar dacă ştiau că face parte din categoria celor ce pot fi cucerite. În renegați, însă, moluştele aveau o rezervă de membri ai „coloanei a cincea” demni de încredere. „Demn de încredere” nu e calificativul cel mai potrivit, dar limba engleză nu are niciun cuvânt pentru acest gen de abjecţiune. Faptul că Zona Verde era penetrată de renegaţi devenise cert, dar adesea e greu să deosebeşti un membru al coloanei a cincea de un nătâng; asta-i face atât de greu de prins.

***

Aşadar, m-am pregătit. Mi-am reîmprospătat, sub hipnoză, limbile străine de care aveam nevoie, punând accentul pe cele mai recente lozinci şi şabloane; mi s-a fabricat o personalitate si am primit mulţi bani. Echipamentul de înregistrare era de tip nou, o bucurie să-l foloseşti, aparatură cu ultramicrounde abia mai mare decât o felie de pâine, iar sursa de energie atât de

bine ecranată încât n-ar fi făcut contorul Geiger nici măcar să tresară.

Trebuia să mă arunc prin ecranul lor, dar sub acoperirea unei „ferestre” anti-radar în stare să le dea tehnicienilor lor atacuri de apoplexie. Odată pătruns, trebuia să decid dacă axa rusească era sau nu infestată de moluşte, dictând apoi un raport oricărei staţii spaţiale se afla la vedere – în linie dreaptă, mai bine zis; mi pot găsi o staţie spaţială cu ochiul liber şi mă-ndoiesc de aceia care susţin că pot. Raportul odată transmis, aveam să fiu liber de-a pleca. Pe jos, cu un mijloc de transport, târâş, pe furiş, cu sau fără plată, dacă puteam,.

Dar n-am avut niciodată şansa să mă folosesc de aceste pregătiri; a aterizat farfuria de la Pass Christian.

N-a fost decât a treia văzută vreodată după aterizare. Farfuria de la Grinnell fusese ascunsă de către moluşte, iar cea de la Burlingame era doar o amintire radioactivă. Farfuria de la Pass Christian, însă, a fost atât urmărită, cât şi văzută pe sol.

O urmărise Staţia Spaţială Alfa, înregistrând-o ca pe un „meteorit extrem de mare” Confuzia s-a datorat vitezei excesive. Radarul primitiv, vechi de vreo şaizeci de ani, depistase de multe ori farfurii, mai ales când navigau cu viteze atmosferice, cercetând planeta. Dar radarele noastre moderne fuseseră „perfecţionate” până ajunseseră să nu mai poată percepe farfuriile; instrumentele noastre sunt prea specializate. Controlul blocurilor de trafic nu recepţionează decât circulaţia în atmosferă; ecranul defensiv şi radarele de pază contra incendiilor văd numai ceea ce trebuie să vadă. Ecranul de foc „vede” într-o gamă extinsă de la vitezele atmosferice până la opt kilometri pe secundă; ecranul granular se suprapune peste ecranul fin, pornind de la cea mai mică viteză de rachetă, pentru a ajunge până la şaisprezece kilometri pe secundă.

Există şi alte criterii de selecţie, dar niciunul dintre ele nu include viteze mai mari de zece mile pe secundă – cu unica excepţie a radarelor anti-meteorice ale staţiilor spaţiale, care nu aparţin armatei. Prin urmare, „meteorul gigant” n-a fost asociat cu farfuriile zburătoare decât mult mai târziu.

Dar farfuria de la Pass Christian a fost văzută aterizând. Crucişătorul submersibil U.N.S. *„Robert Fulton*”, ieşit din Mobile

să patruleze prin Zona Roşie, se afla la şaisprezece kilometri distanţă de Gulport lăsând să i se vadă numai receptorii, când a aterizat farfuria. Nava spaţială a răsărit pe ecranele crucişătorului la trecerea de la viteza cosmică (circa optzeci şi cinci de kilometri pe secundă, după consemnarea staţiei spaţiale) la o viteză pe care radarul crucişătorului o putea accepta.

A apărut din neant, a încetinit până la zero şi a dispărut – dar operatorii fixează ultimul semnal, la câţiva kilometri distanţă de coasta Mississippiului. Comandantul crucişătorului a rămas nedumerit. Semnalul nu putea aparţine, neîndoielnic, unei nave; navele nu încetinesc cu cincizeci de acceleraţii gravitaţionale! Nu i-a trecut prin minte că *g-ul* putea să n-aibă nicio importanţă pentru o moluscă. Îşi aduse nava deasupra şi aruncă o privire.

Prima depeşă anunţa: NAVĂ SPAŢIALĂ ATERIZAT PLAJĂ VEST PASS CHRISTIAN MISSISSIPPI. Iar a doua, FORŢELE DE ATERIZARE TREC LA CAPTURĂ.

***

Dacă nu mă aflam în birourile Secţiei, pregătindu-mă pentru paraşutare, poate că aş fi fost omis de la petrecere. Astfel stând lucrurile, telefonul meu sună ascuţit; m-am lovit cu capul de aparatul de studiu şi am tras o înjurătură Bătrânul spuse:

— Vino imediat, Mişcă!

Era aceeaşi petrecere pe care o începuserăm cu atâtea săptămâni – sau ani? – în urmă, Bătrânul, Mary şi cu mine. Ne îndreptăm spre sud cu viteza maximă de urgenţă, înainte ca Bătrânul să ne spună de ce.

Când o făcu, am întrebat:

— De ce grupul familial? Avem nevoie de o operaţiune aeriană pe scară completă.

— Va fi acolo, răspunse el sumbru; apoi afişă vechiul său rânjet răutăcios. Ce-ţi pasă? „Familia Cavanaugh” din nou la datorie. Nu Mary?

Am pufnit:

— Dacă iar vrei piesa aia cu fratele şi sora, mai bine-ţi găseai altul.

— Doar scena unde-o aperi de câini şi străini, răspunse el sobru. Şi chiar mă refer la câini, şi mă refer serios la orice

străini. S-ar putea să fi venit vremea răfuielii, fiule. Intră în compartimentul operatorului, închise panoul şi începu să se ocupe de comunicator.

M-am întors spre Mary, Ea se cuibări lângă mine, spunând:

— Ura. Frăţie.

Am apucat-o de braţe:

— Nu-mi arunca tu mie chestia asta eu „Frăţia”, sau cineva o să-încaseze o bătăiţă.

DOUĂZECI ȘI ŞAPTE

APROAPE CĂ AM FOST DOBORÂŢI DE PROPRIII noştri băieţi, după care am luat o escortă formată din doi îngeri Negri, care ne-a predat navei de comandă de unde urmărea acţiunea Mareşalul de Aviaţie Rexton. Nava de comandă îşi sincronizează viteza şi ne luă la bord cu o buclă de ancorare. Manevra mi s-a părut deconcertantă.

Rexton era gata să ne ia la palme, şi să ne trimită acasă – dar a-l lua la palme pe Bătrân nu-i lucru uşor. În cele din urmă ne dădu drumul, şi am coborât maşina spre drumul litoral de la vest de Pass Christian – mort de frică, ar trebuie să adaug; antiaeriana trăsese în noi pe când coboram. Se dădeau lupte pretutindeni împrejurul nostru, dar lângă farfuria propriu-zisă domnea un calm ciudat.

Nava străină se înălţa aproape deasupra noastră, la nici cincizeci de metri distanţă. Arăta la fel de convingătoare, şi ameninţătoare, pe cât fusese de artificial falsul de plastic din Iowa. Era un disc de mari dimensiuni, înclinat uşor spre noi; aterizase parţial peste una dintre casele demodate înalte înşirate de-a lungul coastei. Farfuria se sprijinea pe ruine şi pe trunchiul gros al unui copac care ţinuse umbră casei.

Poziţia oblică a navei ne permitea să-i vedem suprafaţa superioară şi o emisferă metalică, cu diametrul de patru metri, în mijloc – probabil, valva de aer. Această emisferă stătea desprinsă la vreo doi metri faţă de corpul navei. Nu puteam vedea ce anume o susţinea, dar bănuiam că era un ax sau piston central; ieşea în afară ca o supapă cu disc. Era uşor de văzut de ce farfuria nu se închisese la loc, luându-şi zborul: valva de aer era înfundată, ţinută deschisă de către o „ţestoasă de noroi”, unul dintre acele mici tancuri amfibii care făceau parte din forţa de debarcare a *„Fulton”*-ului.

Să reţinem următoarele: tancul fusese comandat de Sublocotenentul Gilbert Calhoun din Knoxville: îl însoţea Mecanicul 2/C Florence Berzowski şi un trăgător numit Booker T.

W. Jahnson. Muriseră cu toţii, desigur, înainte s-ajungem noi acolo.

Maşina, de cum am înscris-o pe drum, fu înconjurată de un pluton al forţelor de debarcare, comandat de un băiat cu obrajii roz care părea nerăbdător să împuşte pe cineva sau ceva. Se mai calmă după ce-i aruncă o privire lui Mary, dar tot refuză să ne permită apropierea de farfurie înainte de-a fi obţinut confirmarea comandantului său tactic – care la rândul său se consultă cu comandantul „Fulton”-ului. Am primit răspunsul în scurt timp, considerând că probabil venea tocmai de la Washington.

În timp ce aşteptam, am urmărit lupta, bucurându-mă că nu luam parte. Cineva avea să se rănească – mulţi o şi păţiseră deja. Chiar în spatele maşinii zăcea un cadavru de sex bărbătesc – al unui băiat de cel mult paisprezece ani. Încă mai strângea în braţe un lansator de rachete, iar peste umeri i se vedeau urmele fiarei. M-am întrebat dacă moluscă se târâse de-acolo, murind apoi, sau dacă, poate, reuşise să se transfere pe persoana care-l înjunghiase cu baioneta pe băiat.

În timp ce eu examinam cadavrul, Mary mersese pe jos spre vest, pe şosea, cu tânărul ofiţer de marină. Ideea că, o moluscă, probabil vie încă, se afla prin preajmă, mă făcu s-o urmez grăbit.

— Treci înapoi la maşină, i-am spus.

Continuă să privească spre apus, în lungul drumului

— Credeam c-aş putea ajunge să împuşc una, două, răspunse ea, cu ochii strălucitori.

— Aici e în siguranţă, mă asigură tânărul. Le ţinem pe loc, mult mai încolo pe drum.

Nu l-am luat în seamă.

Ascultă, neastâmpărată mică şi sângeroasă, m-am răstit, treci la loc în maşină până nu-ţi frâng toate oasele din trup!

— Da, Sam.

Se întoarse şi făcu ce-i spusesem. Am revenit cu privirea la tânărul ofiţer:

— La ce căşti ochii?

Locul mirosea a moluşte, iar aşteptarea mă scotea din răbdări.

— La mai nimic, răspunse el, măsurându-mă cu privirea. În partea ţării de unde vin eu nu vorbim aşa cu doamnele.

— Atunci de ce dracu’ nu te-ntorci de unde-ai venit am replicat, îndepărtându-mă. Lipsea şi Bătrânul; nu-mi plăcea deloc.

O ambulanţă, revenind dinspre vest, opri lângă mine.

— A fost deschis drumul spre Pascagoula? strigă şoferul.

Râul Pascagoula, aflat la vreo patruzeci şi cinci de kilometri spre est faţă de locul unde aterizase farfuria, reprezenta aproximativ Zona Chihlimbar a acelei regiuni; oraşul cu acelaşi nume se găsea la est de gurile râului, în Zona Verde – câtă vreme la circa o sută, o sută douăzeci de kilometri vest de noi era New Orleans, cea mai mare concentrare de titanieni la sud de St Louis. Adversarul venea dinspre New Orleans, în timp ce baza noastră cea mai apropiată era în Mobile.

— N-am auzit, i-am răspuns eu şoferului.

Îşi muşcă un deget.:

— Ei – eu am răzbit; poate-am să ajung înapoi.

Turbinele îi şuierară şi plecă. Am continuat să mă uit după Bătrân.

Deşi ciocnirile de la sol se îndepărtaseră de locul aterizării, lupta aeriană se desfăşura peste tot în jurul nostru. Priveam dâre de vapori şi încercam să-mi dau seama care a cui era şi cum le puteau deosebi, când un transportor mare se repezi în apropiere, frână şi lăsă să se reverse un pluton de aviatori. Din nou m-am întrebat; erau prea departe ca să văd dacă aveau sau nu paraziţi. Cel puţin, veneau dinspre răsărit.

L-am zărit pe Bătrân vorbind cu comandantul forţelor de debarcare. M-am apropiat, întrerupându-i:

— Ar trebui să plecăm de-aici, Şefule. Locul ăsta trebuia să fie lovit cu o bombă atomică acum zece minute.

Răspunse comandantul.

— Relaxează-te, îmi recomandă el amabil, concentrarea nu merită nici măcar o bombă pony.

Eram gata să-l întreb iritat de unde ştia că la fel considerau şi moluştele, când Bătrânul ne întrerupse:

— Are dreptate, fiule.

Mă luă de braţ şi mă conduse înapoi spre maşină.

— Are dreptate, dar dintr-un motiv trist.
— Hm?
— De ce n-am bombardat *noi* oraşele ocupate de *ei*? Nu vor să distrugă nava aia; o vor înapoi. Întoarce-te la Mary. Câini şi străini – mai ţii minte?
Am tăcut, fără sa mă fi convins. Mă aşteptam să devenim cu toţii ţăcăneli de contor Geiger dintr-o secundă-n alta. Moluştele luptau cu o nepăsare obraznică – poate fiindcă nu erau cu adevărat indivizi. De ce-ar fi fost mai prudente în privinţa unei nave de-a lor? Puteau dori mai mult să nu ne-o lase pe mână decât s-o salveze.
Tocmai ajunseserăm la maşină şi vorbeam cu Mary, când mucosul cu caş la gură veni la trap.
Îl salută pe Bătrân:
— Comandantul zice că puteţi primi tot ce doriţi, domnule – absolut orice!
Din felul lui de-a se purta, am dedus că depeşa de răspuns, fusese redactată cu litere de foc, însoţite de ondulaţii şi înflorituri.
— Mulţumesc, domnule, răspunse moale Bătrânul. Nu vrem decât să inspectăm nava capturată.
— Da, domnule. Poftiţi cu mine, domnule.
Ne luă pe toţi trei, fiindu-i greu să se decidă dacă să-l escorteze pe Bătrân sau pe Mary. Câştigă Mary. I-am urmat, rămânând atent la supraveghere şi ignorând prezenţa tânărului. Ţinuturile acelea litorale, acolo unde nu-s cultivate, arată ca o junglă; farfuria se întindea peste hăţişuri, iar Bătrânul o luă pe o scurtătură. Puştiul spuse:
— Atenţie, domnule, Vedeţi pe unde călcaţi.
— Moluşte? am întrebat.
Clătină din cap.
— Şerpi de corali.
În acel punct, un şarpe veninos ar fi părut la fel de simpatic ca o albină, dar se vede că am dat o oarecare atenţie avertismentului, căci priveam în jos când se întâmplară următoarele.
În prima clipă am auzit un strigăt. Apoi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, ne ataca un tigru bengalez. Probabil că Mari a tras

primul foc. Al meu n-a răsunat înainte de cel al tânărului ofiţer; poate chiar să fi tras după. Bătrânul trase cel din urmă. Am tăiat între noi fiara aceea pe atâtea direcţii, încât nici de covor n-avea să mai fie bună vreodată. Şi totuşi, moluscă din spinarea ei era neatinsă: am fript-o cu al doilea foc. Tânărul o privi, deloc surprins.

— Ei bine, spuse el, credeam c-am curăţat încărcătura asta.

— Ce vrei să spui?

— Unul dintre primele tancuri de transport pe care le-au trimis. Arca lui Noe în toată regula. Am împuşcat de toate, de la gorile până la urşi polari. Auziţi, s-a repezit vreodată la dumneavoastră o morsă?

— Nu, şi nici nu vreau.

— Nu-s la fel de rele ca şi câinii, zău. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, chestiile-astea n-au prea multă minte.

Privi moluscă, fără nicio emoţie.

Am plecat repede de-acolo, spre nava titanienilor – lucru care nu mă linişti, dimpotrivă. Nu că ar fi existat ceva înfricoşător la înfăţişarea navei în sine.

Dar înfăţişarea ei nu era *corectă.* Artificială fiind, ştiai fără să-ţi spună nimeni că nu era fabricată de către oameni. De ce? Nu ştiu. Suprafaţa era şlefuită mat, fără niciun semn-nici un fel de semn; n-aveai cum să-ţi dai seama în ce fel fusese asamblată. Arăta la fel de netedă ca un cub Jo.

Nu puteam spune din ce era făcută. Metal? Sigur, *trebuia* să fie metal. Dar era oare? Te-ai fi aşteptat să fie ori de o amarnică răceală, sau eventual intens fierbinte de pe urma aterizării. Am atins-o, şi nu era absolut nicicum, nici caldă nici rece. Apoi am observat altceva: o navă atât de mare, aterizând în plină viteză, ar fi trebuit să spulbere câţiva acri de pădure. Dar nu exista nicio zonă de impact; desişurile din jur erau verzi, intacte.

Am urcat toţi patru la piesa în formă de umbrelă valva de aer, dacă asta era. Marginea stătea blocată peste mica ţestoasă de noroi; blindajul tancului era turtit înăuntru la fel ca o cutie de carton apăsată cu mâna. Ţestoasele acelea de noroi sunt construite pentru a se lansa în apă la adâncimi de trei sute de metri; sunt pu*ternice.*

Ei bine, presupun că asta era puternică. Umbrela o avariase, dar supapa nu se închisese. Pe de altă parte, metalul, sau din de-o fi fost făcută uşa navei spaţiale, nu purta nicio urmă a contactului.

Bătrânul se întoarse spre mine:

— Aşteaptă aici cu Mary.

— Doar nu intri acolo singur?

— Ba da. S-ar putea să avem foarte puţin timp.

Puştiul vorbi și el:

— Vă însoţesc, domnule. Aşa a ordonat comandantul.

— Foarte bine, domnule, acceptă Bătrânul. Haidem. Privi peste margine, apoi îngenunche şi se lăsă înăuntru sprijinit în mâini. Puştiul îl urmă.

Simţeam că ard tot, dar n-aveam niciun chef să discut cele convenite. 1

Dispărură în gaură. Mary se întoarse spre mine, spunând:

— Sam, nu-mi place. Mi-e teamă.

Mă surprinde. Mie însămi mi-era teamă – dar nu mă aşteptasem să-i fie si ei.

— Am eu grijă de tine.

— Trebuie să stăm aici? N-a spus-o anume.

Am căzut pe gânduri.

— Dacă vrei să ne-ntoarcem la maşină, te conduc.

— Păi – nu. Sam, cred că trebuie să rămânem. Vino mai aproape de mine.

Tremura.

***

Nu ştiu cât a durat până au scos capetele dinăuntru. Tânărul urcă afară, iar Bătrânul îi spuse să stea de gardă.

— Haideţi, ne cheamă el pe noi, nu-i niciun pericol – cred.

— Pe dracu’ nu e, am răspuns, dar m-am dus, căci Mary pornise deja. Bătrânul o ajută să coboare.

— Atenţie la cap, spuse el. Peste tot sunt plafoane joase.

Afirmaţia că speciile neomeneşti produc lucrări neomeneşti e o platitudine, dar foarte puţini oameni au intrat vreodată într-un labirint venerian, şi chiar mai puţini au văzut ruinele marţiene iar eu mă număram printre aceştia. Nu ştiu la ce mă aşteptam. În sens superficial, interiorul farfuriei n-aş crede că era prea

surprinzător, dar era fără-ndoială straniu. Fusese gândit de creiere inumane, care nu auziseră niciodată de unghiul drept şi de linia dreaptă, sau care le considerau inutile ori indezirabile. Ne găseam într-o mică încăpere geoidală, iar de-acolo ne-am târât printr-un tub lat de vreun metru şi-un sfert, un tunel ce părea să coboare şerpuind în navă şi lucea pe toată suprafaţa cu o lumină roşiatică.

În tub domnea un miros ciudat şi cam neplăcut ca al gazelor de mlaştină, amestecat cu o vagă duhoare de moluşte moarte. Aceea, aura roşcată şi lipsa totală de căldură ea răspuns al pereţilor la apăsarea mâinilor mele îmi stârnea dezagreabila fantasmă că mă târâm prin măruntaiele vreunui behemoth nepământean, în loc să explorez, o maşină stranie.

Tubul se ramifică precum o arteră, şi am dat peste primul nostru androgin titanian. Acesta – daţi-mi voie să-l consider un „el” – zăcea pe spate, ca un copil adormit, cu capul rezemat ca de o pernă pe moluscă, sa. Gura mică, şi roz, ca un boboc de trandafir, păstra sugestia unui zâmbet; în primul moment, nici nu mi-am dat seama că era mort.

La prima vedere, asemănările dintre oamenii titanieni şi noi înşine sunt mai vizibile decât deosebirile; noi supra-impresionăm ceea ce ne aşteptăm să vedem, peste ceea ce vedem de fapt. De exemplu, acea „gură” mică şi drăgălaşă; de unde era să ştiu că nu era decât un organ exclusiv respirator?

Dar, în pofida asemănărilor neesenţiale constând din patru membre şi o protuberanţă ca un cap, semănăm cu ei mai puţin decât un broscoi cu un pui de bivol. Totuşi, efectul general e plăcut şi vag omenesc, „Elfesc”, ar trebui să spun – elfii de pe lunile lui Saturn.

Când l-am văzut pe mititelul acela, am reuşit să-mi scot pistolul. Bătrânul se întoarse spre mine, spunându-mi:

— Nu te repezi. E mort. Toţi sunt morţi, s-au înecat cu oxigen. Când tancul le-a distrus valva de aer.

Aveam încă pistolul scos.

— Vreau să ard moluscă, am insistat. S-ar putea să fie încă vie.

Nu era acoperită de cochilia la care începusem să ne aşteptăm în ultima vreme, ci goală şi hidoasă.

Ridică din umeri:

— Serveşte-te. N-are cum să-ţi facă vreun rău. Moluscă aia nu poate trăi pe o fiinţă care respiră oxigen.

Se târî peste micul trup, fără să-mi dea nicio şansă de-a trage dacă aşa aş fi hotărât. Mary nu se descurajase, dar se chircise lângă mine, respirând în gâfâieli ascuţite, ca nişte suspine.

Bătrânul se opri şi spuse răbdător:

— Vii, Mary?

Ea se înecă, apoi icni:

— Să ne-ntoarcem! Să ieşim de-aici!

— Are dreptate, am spus. Asta nu-i o treabă pentru trei oameni; are nevoie de o echipă de cercetare şi echipament a adecvat.

Nu-mi dădu nicio atenţie.

— Trebuie s-o facem, Mary, Ştii asta. Şi tu trebuie să fii aceea care o va face.

— De ce trebuie s-o facă ea? am întrebat, furios.

Mă ignoră în continuare.

— Ei bine, Mary?

De undeva dinăuntrul ei, Mary convocă întăriri. Respiraţia îi reveni la normal, trăsăturile i se relaxară şi se târî peste trupul flasc călărit de parazit, cu seninătatea unei regine urcând treptele eşafodului. Am urmat-o greoi, încă stânjenit de pistol şi încercând să nu ating trupul.

Am ajuns într-un târziu la o cameră spaţioasă, care ar fi putut să fie cabina de comandă; înăuntru se aflau multe mici făpturi ca elfii, moarte. Suprafaţa interioară a încăperii avea numeroase concavităţi şi lumini mult mai puternice decât aura roşiatică, iar spaţiul era festonat cu dispozitive la fel de neînţelese pentru mine ca şi circumvoluţiunile creierului. Din nou m-a tulburat gândul – complet greşit – că nava însăşi era un organism viu.

Bătrânul nu dădu nicio atenţie împrejurimilor, târându-se printr-un alt tub semiobscur-roşu. I-am urmat contorsionările spre locul unde acesta se lărgea până la cel puţin trei metri diametru, cu un „tavan” înalt aproape cât să ne permită să stăm în picioare. Dar nu asta ne atrase atenţia; pereţii nu mai erau opaci.

În ambele laturi, dincolo de nişte membrane transparente, se aflau mii şi mii de moluşte, plutind, înotând, zbătându-se într-un fluid ce le menţinea în viaţă. Fiecare rezervor deţinea o proprie lumină interioară difuză, şi puteam privi până în adâncurile masei palpitânde. Îmi venea să urlu.

Încă mai aveam pistolul în mână. Bătrânul îi acoperi clopotul cu mâna.

— Nu, mă preveni el. Doar nu vrei să le dai *ălora* drumul *aici.* Alea sunt pentru noi.

Mary le privea cu o expresie mult prea calmă. Mă-ndoiesc că era pe deplin conştientă, în sensul obişnuit al cuvântului.

M-am uitat la ea, am revenit cu privirea la spectralul acvariu şi am spus insistent:

— Să plecăm de-aici dacă mai putem – şi pe urmă s-o pulverizăm cu-o bombă.

— Nu, spuse el calm, n-ai văzut tot. Haideţi.

Tubul se strâmbă din nou, apoi se lărgi şi am ajuns într-o cameră ceva mai mică. Din nou pereţi străvezii; din nou făpturi plutind îndărătul lor.

A trebuit să mă uit de două ori înainte de a-mi veni să cred ceea ce vedeam.

Imediat dincolo de perete, cu faţa în jos, plutea un trup omenesc – un om pământean – în vârstă de vreo patruzeci-cincizeci de ani. Avea braţele îndoite peste piept şi genunchii ridicaţi, ca şi cum ar fi dormit.

L-am privit, răscolit de gânduri cumplite. Nu era singur; se mai zăreau şi alţii, dincolo de el, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, dar el îmi atrăsese atenţia. Aveam convingerea că era mort; nu-mi trecea prin minte să gândesc altfel. Apoi i-am văzut gura mişcându-se – şi mi-am dorit să fi fost mort.

***

Mary se învârtea prin jur de parcă ar fi fost beată – nu, nu beată, ci preocupată şi buimacă. Mergea de la un perete la altul, cântând în adâncimile aglomerate, semi-vizibile. Bătrânul nu se uita decât la ea.

— Ei, Mary! întrebă el încetişor.

— Nu-i pot găsi! spuse ea jalnic, cu o voce ca de fetiţă. Fugi în partea cealaltă.

Bătrânul o apucă de braţ.

— Nu-i cauţi unde trebuie, spuse el ferm. Întoarce-te acolo unde sunt ei. Îţi aminteşti?

Glasul ei era un vaiet.

— Nu pot să-mi amintesc!

— Trebuie să-ţi aminteşti. Asta-i tot ce poţi face pentru ei. Trebuie să te-ntorci acolo unde sunt şi să-i cauţi.

Ochii i se închiseră, din ei începând să se prelingă lacrimi. Gâfâia şi se îneca. M-am împins între ei, strigând:

— Încetează! Ce-i faci?

Bătrânul mă dădu la o parte.

— Nu, fiule, şopti el aprig. Nu te-amesteca în asta – *nu trebuie* să te amesteci.

— Dar...

— Nu!

Îi dădu drumul lui Mary şi mă conduse spre intrare.

— Stai aici. Ştiu cât de mult îţi iubeşti soţia, cât de mult îi urăşti pe titanieni, nu interveni. N-am să-i fac niciun rău – îţi promit.

— Ce-ai de gând să faci?

Dar el se întorsese deja. Am rămas pe loc, nedorind asta, dar temându-mă să mă bag în ceea ce nu înţelegeam.

Mary se lăsase pe podea şi acum stătea ghemuiră ca un copil, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

Bătrânul îngenunche şi o atinse pe braţ.

— Întoarce-te, l-am auzit spunându-i. Înapoi de unde a început.

Abia i-am auzit răspunsul:

— Nu... nu.

— Da... da, a fost înainte.

Suspină şi se prăbuşi pe jos:

— Mama! Mama!

— Ce spune mama ta? o întrebă el blând.

— Nu spune nimic. Se uită la mine atât de ciudat. Are ceva pe spate. Mi-e frică, mi-e frică!

M-am grăbit spre ei, aplecându-mă pentru a nu mă lovi de plafonul scund. Fără a-şi lua ochii de la Mary, Bătrânul îmi făcu semn să revin la loc. M-am oprit, ezitând.

— Înapoi, ordonă el. Cât mai înapoi.

Cuvintele îmi erau adresate mie şi m-am supus – dar la fel făcu şi Mary.

— Era o navă, murmură ea, o navă mare, strălucitoare…

Bătrânul spuse ceva; dacă ea îi răspunse, n-am putut-o auzi. De astă dată am rămas pe loc. În pofida emoţiilor mele enorm răscolite, mi-am dat seama că se petrecea ceva esenţial, ceva suficient de important pentru a-i absorbi Bătrânului întreaga atenţie în prezenţa duşmanului. Continua să vorbească, mângâietor dar insistent. Mary se linişti, părând să cadă în letargie, dar am putut auzi că-i răspundea. După o vreme, începu să vorbească în logoreea monotonă a eliberării emoţionale. El n-o mai îndemna decât doar din când în când.

Am auzit ceva târându-se în spatele meu prin pasaj şi m-am întors, scoţând pistolul, cu senzaţia înnebunită că eram prinşi în capcană. Aproape l-am împuşcat, înainte de a-l recunoaşte pe omniprezentul ofiţer tânăr pe care-l lăsaserăm afară.

— Ieşiţi! ne cheamă el agitat.

Îşi croi drum pe lângă mine şi-i repetă Bătrânului cererea. Bătrânul părea insuportabil de exasperat.

— Taci şi nu mă deranja, ordonă el.

— Dar *trebuie,* domnule, insistă tânărul. Comandantul spune că trebuie să ieşiţi imediat. Ne retragem; comandantul zice că s-ar putea să trebuiască să aplice demolarea din clipă-n clipă. Dacă încă vom mai fi înăuntru – *buuum*! Asta e.

— Foarte bine, acceptă calm Bătrânul. Du-te şi spune-i comandantului dumitale că trebuie să se abţină până ieşim noi; am informaţii de o importanţă vitală. Fiule, ajută-mă. Cu Mary.

— Am înţeles, domnule! replică tânărul. Dar grăbiţi-vă!

Se îndreptă târâş. Eu am ridicat-o pe Mary şi am dus-o spre locul unde camera se îngusta din nou ca un tub; părea aproape inconştientă. Am lăsat-o jos.

— Va trebui s-o târâm, spuse Bătrânul. S-ar putea să nu-şi revină prea curând. Aşa – să te-ajut s-o iei în cârcă. Te poţi târî cu ea.

Nu i-am dat nicio atenţie şi am zgâlţâit-o.

— Mary! am strigat. Mary! Mă auzi?

Ochii i se deschiseră.

— Da, Sam?

— Iubit-o, trebuie să ieşim de-aici – *repede*! Te poţi târî?

— Da, Sam.

Închise din nou ochii. Am scuturat-o iar.

— Mary!

— Da, iubitule. Ce este? Sunt aşa de obosită…

— Ascultă, Mary, trebuie să te târăşti afară de-aici. De nu, au să te prindă moluştele. Înţelegi?

— Bine, iubitule.

Rămase cu ochii deschişi, dar goi. Am împins-o prin tub, urmând-o. Ori de câte ori şovăia, o plesneam. Am ridicat-o şi tras-o prin camera cu moluştele şi din nou prin cabina de comandă, dacă asta era. Când am ajuns în locul unde tunelul era parţial blocat de elful mort, se opri; m-am îndesat pe lângă ea şi l-am împins în tubul derivat. De astă dată, nu mai încăpea nicio îndoială că moluscă era moartă. Din nou a trebuit s-o plesnesc ca să coopereze.

După un nesfârşit coşmar de eforturi cu membrele îngreunate, am ajuns la uşa de-afară; tânărul ofiţer era acolo şi ne ajută s-o scoatem. El trăgând iar Bătrânul şi cu mine ridicând şi împingând. L-am lăsat pe Bătrân ţinând-o de un picior, am sărit şi eu afară şi am luat-o din braţele tânărului. Se întunecase de-a binelea.

Am trecut prin dreptul casei dărâmate, evitând desişurile, ajungând apoi la drum. Maşina noastră nu mai era acolo. Am fost introduşi în grabă într-un tanc „ţestoasă de noroi” – în ultima clipă, căci luptele ajunseseră aproape deasupra noastră. Comandantul tancului operă comenzile, iar nava se lansă greoaie în apă. Cincisprezece minute mai târziu, ne aflam în *„Fulton”.*

Iar peste o oră, debarcam la baza Mobile. Bătrânul şi cu mine primiserăm cafea şi tartine în camera de gardă de pe *„Fulton”;* câţiva ofiţeri o îngrijiseră pe Mary în sectorul rezervat femeilor. Ni se alătură la plecare, părând că-şi revenise la normal. Am întrebat-o:

— Mary, ţi-e bine?

Zâmbi:

— Sigur că da, iubitule. De ce nu mi-ar fi?

O navă de comandă cu escortă ne prelua de-acolo. Presupusesem că ne îndreptam înapoi spre sediul Secţiei, sau către Washington. Pilotul ne introduse într-un hangar scobit în coasta muntelui printr-o manevră din acelea ou-pe-tavă pe care nu le poate realiza nicio navă civilă – în văzduh cu mare viteză, apoi într-o grotă, staţionând.

— Unde ne aflăm? am întrebat.

Bătrânul nu răspunse, şi ieşi; Mary şi cu mine l-am urmat. Hangarul era mic, deţinând spaţiu de parcare doar pentru o duzină de nave, o platformă de oprire şi un singur rastel de lansare. Gărzile ne dirijară spre o uşă dosnică, practică direct în stâncă; am trecut, pomenindu-ne într-o antecameră. Printr-un megafon, ni se spuse să ne dezbrăcăm. Aveam oroare să mă despart de pistol şi telefon.

Am intrat mai departe, şi ne-a întâmpinat un băiat tânăr, a cărui îmbrăcăminte consta dintr-o brasardă prezentând trei şevroane şi retorte încrucişate. Ne dădu pe mâna unei fete care purta şi mai puţin, doar două şevroane. Amândoi o observară pe Mary, reacţionând în mod tipic. Caporalul se bucură, cred, să ne paseze căpitanului care ne primi.

— V-am primit mesajul, spuse acesta. Doctor Steelton vă aşteaptă.

— Vă mulţumesc, doamnă, răspunse Bătrânul. Unde?

— Un moment, replică ea, după care se apropie de Mary şi o căută prin păr. Trebuie să fim siguri, adăugă, pe ton de scuză.

Dacă îşi dădu seama de falsitatea unei mari părţi a părului lui Mary, nu făcu niciun comentariu.

— În regulă, hotărî ea, să mergem.

Îşi purta propriul păr tuns scurt, băieţeşte.

— Bine, încuviinţă Bătrânul. Nu, fiule, tu vii doar pân-aici.

— De ce? am întrebat.

— Fiindcă ai fost al dracu’ de-aproape de-a compromite prima încercare, îmi explică el scurt. Acum, gura mică.

Căpitanul spuse:

— Popota ofiţerilor e pe primul coridor la stânga. De ce nu aşteptaţi acolo?

Aşa că m-am dus. Am trecut prin dreptul unei uşi decorată ţipător cu cranii si oase încrucişate, purtând inscripţia: ATENŢIE

– PARAZIŢI VII DUPĂ ACEASTĂ UŞĂ; *procedură* „A”. Am ocolit-o pe departe.

În popota ofiţerilor se aflau cam trei-patru bărbaţi şi două femei. Am găsit un scaun liber şi m-am aşezat, întrebându-mă cine trebuia să fii ca să capeţi aici ceva de băut. După un timp, am fost interpelat de un extrovertit robust, care purta pe un lanţ petrecut la gât o insignă de colonel.,

— Nou-venit? mă întrebă el.

Am confirmat.

— Expert civil? continuă colonelul.

— Nu ştiu cât de „expert”, am replicat. Sunt operator de teren.

— Numele? Regret că sunt indiscret, se scuză el, dar eu răspund de securitate pe-aici. Mă numesc Kelly.

I-am spus numele meu. Dădu din cap;

— Că tot veni vorba, v-am văzut intrând. Acum, domnule Nivens, ce-ţi zice de-un păhărel?

M-am ridicat:

— Pe cine trebuie să omor ca să-l primesc?

***

— … deşi, din câte-mi dau eu seama, continuă mai târziu Kelly, locul ăsta are tot atâtea nevoie de un ofiţer de securitate câtă are un cal de patine cu rotile. Ar trebui să ne publicăm rezultatele cât de repede le obţinem.

Am comentat că nu semăna a ştab. Râse.

— Crede-mă, fiule, nu toţi ştabii sunt aşa cum şi-i reprezintă lumea – doar par să fie.

Am remarcat că Mareşalul de Aviaţie Rexton mă frapase ca un cetăţean destul de energic.

— Îl cunoaşteţi? întrebă colonelul.

— Nu tocmai, dar munca mea m-a adus de câteva ori în preajma lui. Ultima oară l-am văzut azi, mai devreme.

— Hmm… făcu colonelul. Niciodată nu l-am întâlnit pe acest domn. Păreţi să vă mişcaţi prin straturi mai rarefiate decât am eu ocazia, domnule.

I-am explicat că era doar o simplă întâmplare, dar din acel moment începând îmi arătă mai mult respect. După un timp, îmi vorbi despre activităţile cu care se ocupa laboratorul.

— De-acum ştim mai mult despre spurcăciunile alea decât ştie însuşi Moş Nick. Dar ştim cum să le ucidem fără a le omorî şi gazdele? Nu ştim.

Fireşte, continuă el, dacă le-am putea momi câte una într-o cameră şi le-am stropi cu anestezice, am putea salva gazdele – dar asta-i ca-n vechea zicătoare despre cum să prinzi o pasăre: n-ai nicio problemă dacă te poţi furişa destul de aproape ca să-i presari sare pe coadă. Nu sunt savant – doar un copoi la o armă diferită – dar am discutat cu savanţii de-aici. Acesta e un război biologic. Avem nevoie de un microorganism, unul care să ucidă moluscă dar nu şi gazda. Nu pare prea greu, nu-i aşa? Ştim o mie de lucruri care pot ucide moluscă – variola, tifosul, sifilisul, encefalita letargică, virusul lui Obermayer, ciuma, febra galbenă, şi aşa mai departe. Toate ucid şi gazda.

— N-ar putea folosi ceva la care e imună toată lumea? am întrebat. Toţi şi-au făcut vaccinuri anti-tifoidale. Şi aproape toată lumea e vaccinată împotriva vărsatului,

— N-ajută la nimic. Dacă gazda e imună, parazitul nu expune bolii. Acum, că moluştele şi-au dezvoltat membrana aceea exterioară, mediul ambiant al parazitului este gazda. Nu, avem nevoie de ceva care să fie contractat de gazdă şi să ucidă moluscă, fără însă a-i provoca gazdei mai mult decât o febră moderată.

Am dat să răspund, când l-am văzut pe Bătrân în uşă. Mi-am cerut scuze şi m-am dus la el.

— Despre ce te descosea Kelly? mă întreba el.

— Nu mă descosea, am răspuns.

— Aşa crezi tu. Ştii ce e Kelly?

— Ar trebui să ştiu?

— Ar trebui. Sau poate nu; niciodată nu se lasă fotografiat. Ăsta-i JB. J. Kelly, cel mai mare savant criminolog al generaţiei noastre.

— *Acel* Kelly! Dar nu e în armată.

— Rezervist, probabil. Îţi poţi da seama, însă, cât de important e laboratorul ăsta. Haide.

— Unde-i Mary?

— N-o poţi vedea acum. Se restabileşte.

— A… păţit ceva?

— Ţi-am promis că n-o să păţească nimic. Steelton e cel mai bun în domeniul lui. Dar a trebuit să scormonim adânc, înfruntând o mare rezistenţă. Asta are întotdeauna efecte dure asupra subiectului.

M-am gândit puţin.

— Ai obţinut ceea ce căutai?

— Da şi nu. N-am terminat.

— Ce cauţi?

Străbăteam unul dintre nesfârşitele coridoare subterane ale complexului. Acum Bătrânul intră într-un mic cabinet, şi ne-am aşezat. Atinse comunicatorul de pe birou şi spuse:

— Convorbire privată.

— Da, domnule, răspunse un glas, nu vom înregistra.

În tavan se aprinse o lumină verde.

— Nu că i-aş crede, se plânse Bătrânul, dar s-ar putea să împiedice pe oricine, în afară de Kelly, să asculte banda. Acum, fiule în legătură, cu ceea ce vrei tu să ştii; nu-s sigur că ai dreptul. Eşti însurat cu fata, dar nu eşti proprietarul sufletului ei – iar treaba asta vine din nişte străfunduri atât de adânci încât nici chiar ea nu-i cunoştea existenţa.

N-am spus nimic; continuă, pe un ton îngrijorat:

— S-ar putea să fie mai bine dacă-ţi spun atâta cât să poţi înţelege. Altfel, ai sâcâi-o ca să afli. Nu vreau să se întâmple niciodată asta. I-ar putea provoca tulburări grave. Mă-ndoiesc că-şi va mai aminti ceva– Steelton e un operator foarte delicat – tu ai putea răscoli anumite lucruri.

Am tras adânc aer în piept:

Vei avea de judecat singur.

— Ei bine, am să-ţi spun un pic şi-ţi voi răspunde la-ntrebări – la unele din ele – în schimbul unei promisiuni, solemne de-a nu-ţi bate la cap niciodată soţia cu povestea asta. N-ai tu talentul ăsta.

— Foarte bine, domnule. Promit.

— Ei, a existat un grup de persoane, un cult, l-ai putea numi, care a dobândit o reputaţie proastă.

— Ştiu – Whitmaniţii.

— Cum? De unde ştii? De la Mary? Nu, n-ar fi putut; nici chiar ea nu ştia.

— Nu, nu de la Mary. Mi-am închipuit singur.

Mă privi cu un ciudat respect.

— Poate că te-am subestimat, fiule. Precum spui.. Whitmaniţii. Mary era una dintre ei, copil fiind, în Antarctica.

— Stai puţin! am intervenit. Au părăsit Antarctica în…

Rotitele îmi bâzâiră si se ivi numărul.

— 1974.

— Exact.

— Dar asta ar însemna că Mary are vreo patruzeci de ani!

— Te deranjează?

— Hm? De ce, nu – dar nu poate avea.

— Are şi n-are. Cronologic vorbind, vârsta ei e de vreo patruzeci de ani. Biologic, are între douăzeci şi treizeci.

Subiectiv, e chiar mai tânără, fiindcă nu-şi aminteşte în mod conştient nimic dinainte de 1990.

— Ce vrei să spui? Că nu-şi aminteşte, asta o pot înţelege – niciodată nu *vrea* să-şi amintească. Dar cu restul ce vrei să spui?

— Ceea ce-am spus. Nu e mai bătrână decât e, fiindcă – ştii camera aceea unde a început să-şi amintească? A petrecut zece ani, sau chiar mai mult, în animaţie suspendată, într-un tanc exact ca acelea..

DOUĂZECI ȘI OPT

PE MĂSURĂ CE ÎMBĂTRÂNESC, NU DEVIN MAI dur; devin tot mai sensibil. Gândul la iubita mea Mary înotând în uterul acela artificial, nici moartă nici vie, ci conservată ca o lăcustă în formol, era prea mult pentru mine.

L-am auzit pe Bătrân spunând:

— Uşurel, fiule. N-a păţit nimic.

— Zi mai departe.

Povestea dezvăluită a lui Mary era simplă, deşi derutantă. Fusese găsită în mlaştinile de lângă Kaiserville, la polul nord al planetei Venus – o fetiţă care nu putea povesti nimic despre sine şi care nu-şi ştia decât numele – Alluequere. Nimeni n-a perceput semnificaţia numelui, iar un copil de vârsta ei aparentă nu putea fi asociat în niciun caz cu dezastrul Whitmaniţilor; nava cu provizii din 1980 nu putuse găsi niciun supravieţuitor din colonia lor „Noul Sion”. Zece ani de timp şi peste trei sute de kilometri de junglă despărţeau micul copil abandonat lângă Kaiserville de coloniştii bătuţi de Dumnezeu ai Noului Sion.

În 1990, un copil pământean a cărui prezenţă pe Venus nu se putea explica era ceva incredibil, dar nu se nimerise prin preajmă nimeni cu curiozitatea intelectuală de a da curs problemei. Kaiserville era alcătuit din mineri, prostituate, reprezentanţi ai companiilor Corporaţiei Bi-planetare – şi nimic altceva. Săparea prin norul radioactiv din mlaştini nu-ţi lăsa destulă energie ca să te minunezi.

Crescuse folosind jetoane de poker drept jucării şi numind toate femeile din şirul bordelurilor „mamă” sau „mătuşica”. I-au scurtat numele în „Lucky” („Norocoasa”). Bătrânul nu mi-a spus cine i-a plătit întoarcerea pe Pământ; adevărata întrebare era unde stătuse ea din momentul când jungla devorase Noul Sion, şi ce se întâmplase în realitate cu colonia.

Dar singura înregistrare era îngropată în mintea lui Mary, ferecată strâns cu zăvoarele groazei şi-ale disperării.

***

Cu câtva timp înainte de 1980 – cam pe vremea rapoartelor despre farfurii zburătoare din Ruso-Siberia sau cu vreun an mai devreme – titanienii descoperiseră colonia Noului Sion. Dacă o plasezi cu un an saturnian înainte de invazia Pământului, timpurile corespund destul de bine. Probabil că titanienii nu căutau pământeni pe Venus; cel mai plauzibil e că studiau planeta la fel cum studiaseră mult timp şi Pământul. Sau poate ştiuseră unde să caute; ştim că au răpit pământeni pe parcursul a două sau mai multe secole; e posibil să fi capturat pe cineva dintr-al cărui creier au aflat unde să găsească Noul Sion. Amintirile întunecate ale lui Mary nu puteau conţine niciun indiciu în acest sens.

Mary a văzut colonia capturată, şi-a văzut părinţii transformaţi în zombii cărora nu le mai păsa de ea. Se pare că ea însăşi nu a fost posedată, sau o fi fost posedată şi abandonată, titanienii negăsind un sclav corespunzător în fetiţa mică şi neştiutoare. În orice caz, un timp care pentru mintea ei de copil a fost nesfârşit, s-a învârtit prin jur, nedorită, neîngrijită, dar nemolestată, mâncând de prin gunoaie ca un şoarece. Moluştele se instalau ca să rămână; principalii lor sclavi erau venerieni, iar coloniştii nu ocupau decât un loc incidental. E sigur că Mary şi-a văzut părinţii plasaţi în animaţie suspendată – pentru a fi folosiţi ulterior în invazia Pământului. Foarte posibil.

La momentul potrivit, a fost plasată ea însăşi într-un rezervor. În interiorul unei nave titanice?

La o bază de pe Venus? Cel mai probabil acesta din urmă, de vreme ce atunci când s-a trezit, încă se mai afla pe Venus. Există multe goluri. Moluştele care i-au călărit pe venerieni erau identice cu cele care-i călăreau pe colonişti? Posibil – atât Venus cât şi pământul au o economie oxi-carbonică. Moluștele par de un proteism infinit, dar trebuie să se adapteze la biochimia gazdelor. Dacă Venus ar fi avut o economie psixsiliconică, la fel ca Marte, sau una pe bază de fluor, acelaşi tip de parazit nu s-ar fi putut hrăni din amândouă.

Doar miezul problemei constă în situaţia existentă când Mary a fost scoasă din incubatorul artificial. Invazia titaniană a planetei Venus eşuase, sau tocmai eşua. Fusese posedată

imediat după extragerea din rezervor – dar Mary supravieţuise moluştei care o posedase.

De ce muriseră moluştele? De ce dăduse greş invazia lui Venus? După răspunsuri la aceste întrebări sondau Bătrânul şi doctor Steelton prin creierul lui Mary.

***

— Asta-i tot? am întrebat.

— Nu-i destul?

— Ridică tot atâtea întrebări, câte răspunsuri, m-am plâns.

— E mult mai mult, îmi preciză el. Dar tu nu eşti expert venerian, nici psiholog. Ţi-am spus ce-am putut, astfel ca să ştii de ce trebuie să lucrăm cu Mary şi să n-o iei la întrebări. Fii bun cu ea, băiatule; a avut parte destulă de suferinţă.

Nu i-am luat în seamă sfatul; pot sau nu pot să mă descurc cu propria mea soţie şi fără ajutor, mulţumesc foarte mult.

— Ceea ce nu înţeleg eu, am răspuns, este de ce-ai pus-o de la bun început pe Mary în legătură cu farfuriile zburătoare? Acum îmi dau seama că intenţionat ai luat-o în acea primă călătorie.

Ai avut dreptate – dar de ce? Şi să nu-mi serveşti cine ştie ce năzbâtii.

Bătrânul păru nedumerit.

— Fiule, ai vreodată presimţiri?

— Doamne, da!

— Ce-i aia o „presimţire”?

— Hm? E un sentiment că ceva e aşa, sau nu e aşa fără nicio probă.

— Eu aş numi presimţirea un rezultat al raţionării automate, sub nivelul conştient, pe baza unor date pe care nu ştiau că le posezi.

— Sună ca o pisică neagră într-un beci cu cărbuni la miezul nopţii. N-aveai niciun fel de date. Să nu-mi spui că subconştientul funcţionează pe bază de date pe care le vei primi săptămâna viitoare.

— A, dar aveam date.

— Cum?

— Care-i ultimul lucru care i se întâmplă unui candidat înainte de-a fi atestat ca agent?

— Întrevederea personală cu dumneata.

— Nu, nu!

— A – analiza în transă;

Uitasem de hipno-analiză, din simplul motiv că subiectul nu şi-o aminteşte niciodată.

— Vrei să spui că atunci ai primit aceste date despre Mary. N-a fost niciun fel de presimţire.

— Iarăşi nu. Am aflat foarte puţine – mijloacele de apărare ale lui Mary sunt puternice. Iar puţinul pe care-l ştiam, îl uitasem. Dar am ştiut că Mary era agentul potrivit pentru misiunea asta. Mai târziu, i-am ascultat din nou banda cu hipno-interviul; atunci am *ştiut* că trebuie să existe mai multe. Am încercat – şi n-am găsit nimic. Dar eu ştiam că trebuie să fie mai multe.

M-am gândit un timp.

— Zău c-ai dat-o de toţi pereţii ca să le afli.

— N-am avut încotro. Îmi pare rău.

— O.K..

Am aşteptat un moment, apoi am spus:

— Ascultă – ce era în dosarul *meu* hipno?

— Întrebarea asta nu se cuvine s-o pui.

— Prostii.

— Şi nu ţi-aş putea spune, nici să vreau. Nu ţi-am ascultat niciodată analiza, fiule.

— Hmm?

— L-am pus pe adjunctul meu s-o studieze. Mi-a spus că nu conţinea nimic care să-mi fie necesar să ştiu, aşa că n-am ascultat-o niciodată.

— Aşa? Păi – mersi.

Se mulţumi să mormăie. Tata şi cu mine am reuşit întotdeauna să ne punem unul pe altul în situaţii penibile.

DOUĂZECI SI NOUĂ

MOLUŞTELE MURISERĂ DE O BOALĂ contractată pe Venus; atâta lucru consideram că ştim. Nu era probabil să mai prindem curând vreo altă şansă se a culege informaţii directe, când, în timp ce Bătrânul şi cu mine stăteam de vorbă, intră un curier care anunţă că farfuria de la Pass Christian fusese bombardată pentru, a-i împiedica recapturarea. Bătrânul sperase să ajungă la prizonierii aceia umani din navă,: să-i reînvie şi să-i interogheze. Această ocazie se pierduse. N-ar fi stricat ca lucrurile pe care le puteau scoate de la Mary să fie răspunsul căutat. Dacă vreo infecţie proprie planetei Venus avea efecte fatale pentru moluşte dar nu şi pentru oameni – Mary, cel puţin, îi supravieţuise – atunci pasul următor era de a le testa pe toate şi a afla care anume. Absolut încântător! Era ca şi cum ai fi examinat fiecare fir de nisip de pe o plajă. Lista bolilor originale de pe Venus, nu mortale ci doar teribil de sâcâitoare, e foarte lungă. Din punctul de vedere al unui microb, venerian, păream a fi o dietă prea ciudată pentru a-i satisface gusturile. Dacă microbii venerieni au un punct de vedere, lucru de care mă îndoiesc, fără a pune la socoteală ideile trăsnite ale lui McIlvaine.

Problema era îngreunată de faptul că bolile originare planetei Venus, reprezentate prin culturi vii de pe Pământ, erau strict limitate numeric. O asemenea omisiune putea fi remediată – în circa un secol de explorare a unei planete străine.

Între timp, în văzduh se simţea respiraţia gerului; Programul Bronzaţii nu putea continua la nesfârşit.

Trebuiau să revină acolo unde sperau să se afla răspunsul – în creierul lui Mary. Nu-mi convenea, dar nu-i puteam opri. Ea nu părea să ştie de ce i se cerea să se supună iar şi iar, hipnozei. Se arăta senină, dar încordarea lăsa urme – cearcăne sub ochi şi altele asemenea. În cele din urmă, i-am spus Bătrânului că trebuia să înceteze.

— Ştii şi tu care-i adevărul, fiule, replică el calm.

— Ştiu pe dracu! Dacă pân-acum n-aţi găsit ce căutaţi, n-o s-o mai găsiţi niciodată.

— Ştii cât timp e necesar pentru a investiga *toate* amintirile unei persoane, chiar dacă te limitezi doar la o perioadă anume? Exact atât cât perioada in sine. Ceea ce căutăm noi – dacă există, cât de cât – poate fi foarte subtil.

— „Dacă există cât de cât”, am repetat. Nici nu ştiţi ce anume e. Fii atent – dacă Mary pierde sarcina din cauza asta, am să-ţi rup gâtul eu personal.

— Dacă nu reuşim, răspunse el cu blândeţe, îţi vei dori cu cerul şi pământul să fi reuşit. Sau vrei să-ţi creşti copiii pentru a deveni gazde ale titanienilor?

Mi-am muşcat buza.

— De ce nu m-ai trimis în Rusia, în loc să mă ţii aici?

— A, aia. Am nevoie de tine aici, cu Mary, să-i menţii moralul sus, în loc de-a te purta ca un puşti răsfăţat! În al doilea rând, n-a mai fost necesar.

— Ce s-a întâmplat? A raportat vreun alt agent?

— Dacă ţi-ar fi crescut interesul pentru ştiri, până acum ai fi aflat.

Am ieşit grăbit şi m-am informat. De astă dată reuşisem să pierd primele veşti despre ciuma asiatică, a doua veste a secolului, singura epidemie continentală de Moarte Neagră din secolul şaptesprezece încoace.

Nu puteam înţelege. Ruşii sunt sonaţi categoric. Dar măsurile lor de sănătate publică erau destul de bune; se lăsau duşi „de numere” şi nu tolerau niciun compromis. E nevoie ca o ţară să fie literalmente înapoiată pentru a lăsa să se propage flagelul – şobolani, păduchi şi pureci, agenţii istorici. Birocraţii ruşi curăţiseră chiar şi China, până la punctul în care ciuma bubonică şi tifosul exantematic deveniseră mai degrabă endemice decât epidemice.

Acum, ambele epidemii se întindeau pe întreaga axă Chino-Ruso-Siberiană, până la punctul in care guvernul se declarase învins şi se trimiseseră apeluri de ajutor Naţiunilor Unite. Ce se întâmplase?

Ani asamblat piesele şi l-am căutat din nou pe Bătrân.

— Şefule – au *fost* moluşte în Rusia.

— Da.

— Ştiai? Păi, pentru numele lui Dumnezeu, am face bine să ne mişcăm repede, sau toată Valea Mississippiului va ajunge în acelaşi hal în care e Asia. Doar un mic şobolan…

Titanii nu se osteneau cu igiena omenească. Mă-ndoiam că făcuse cineva o baie între frontiera canadiană şi New Orleans, de când moluştele renunţaseră la mascaradă. Păduchii… purici…

— Le-aţi putea foarte bine bombarda, dacă altceva mai bun de oferit n-avem. E un mod mai curat de a muri.

— Aşa este, oftă Bătrânul. Poate că-i cea mai bună soluţie. Poate e singura. Dar ştii că n-o vom face. Atâta timp cât există o şansă, vom continua să încercăm.

Am meditat îndelung. Ne aflăm într-o nouă cursă contra cronometru. În sens fundamental, moluştele trebuie că-s prea proaste pentru a ţine sclavi; poate că de-asta se mutau de pe o planetă pe alta – întinau tot ceea ce atingeau. După o vreme, gazdele mureau şi aveau nevoie de gazde noi.

Teorie, simplă teorie. Un lucru însă era sigur: Zona Roşie avea să fie bântuită de molimă dacă nu găseam o cale de a omorî moluştele, şi-asta cât mai curând! M-am hotărât să fac un lucru la care mă mai gândisem şi-nainte – să-mi forţez intrarea în sesiunile de investigare a minţii. Dacă exista în memoriile ascunse ale lui Mary ceva ce putea fi folosit pentru a ucide moluştele, poate că eu o găseam acolo unde ceilalţi dăduseră greş. În orice caz, avem să particip, indiferent dacă lui Steelton şi Bătrânului le convenea sau nu. Mă săturasem să fie tratat ca o încrucişare de prinţ şi consort şi copil nebinevenit.

TREIZECI

MARY ŞI CU MINE LOCUIAM ÎNTR-O CĂMĂRUȚĂ proiectată pentru un singur ofiţer; stăteam înghesuiţi ca un platou de *smorgadsbord,* dar nu ne păsa. A doua zi dimineaţă, m-am trezit primul şi am efectuat obişnuitul control rapid pentru a mă asigura că nu se agăţase de ea vreo moluscă. În timp ce o tăceam, deschise ochii şi zâmbi somnoroasă.

— Dormi mai departe, am spus.

— M-am trezit..

— Mary, ştii cumva perioada de incubaţie a ciumei bubonice?

— Ar trebui s-o ştiu! Ai un ochi puţin mai închis la culoare, decât celălalt.

Am scuturat-o:

— Fii atentă la ce-ţi spun, fato. Aseară eram în biblioteca laboratorului, făcând nişte calcule. După cum înţeleg, eu, moluştele s-au instalat la ruşi cu cel puţin trei luni înainte de-a ne fi invadat pe noi.

— Da, desigur.

— Ştii, De ce n-ai spus?

— Nu m-a-ntrebat nimeni.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Hai să ne sculăm; mi-e foame.

Înainte să plecăm, am spus:

— Jocurile de-a ghicitul la ora obişnuit??

— Da.

— Mary, nu vorbeşti niciodată despre ce te întrebă.

Păru surprinsă:

— Dar niciodată nu ştiu.

— Asta am dedus şi eu. Transă profundă cu un ordin „uitător”, mm?

— Aşa cred.

— Hmm… Mă rog, se vor face unele schimbări. Azi vin şi eu cu tine.

Nu spuse decât:

— Da, dragule.

***

Se adunaseră ca de obicei în cabinetul doctorului Steelton, Bătrânul, Steelton însuşi, un anume Colonel Gisby care era şeful statului major, un locotenent-colonel, şi o gaşcă ciudată de maiştri militari, J. O. și ajutoare. În armată e nevoie de un detaşament de lucru format din opt oameni pentru a ajuta un ştab să-şi sufle nasul.

Sprâncenele Bătrânului săriră în sus când mă văzu, dar nu spuse nimic. Un sergent încercă să mă oprească.

— Bună dimineaţa, doamnă Nivens, îi spuse el lui Mary, apoi adăugă către mine: nu vă am pe listă.

— Mă trec eu singur pe listă, am anunţat, şi m-am împins pe lângă el.

Colonelul Gisby mă privi urât şi se întoarse spre Bătrân cu un zgomot gen Hrrumph-hrrumph-ce-mai-e-şi-asta? Restul păreau să aibă chipurile îngheţate –, cu excepţia unui sergent care nu-si putea stăpâni rânjetul.

Bătrânul îi spuse lui Gisby:

— Un moment, Colonele.

Şi se apropie de mine, şchiopătând. Îmi spuse, astfel încât să-l aud numai eu:

— Fiule, mi-ai promis.

— Iar acum retractez. N-ai niciun drept să-i smulgi unui bărbat o promisiune în legătură cu soţia lui.

— Tu n-ai niciun drept să te afli aici, fiule, nu eşti calificat în domeniul ăsta. De dragul lui Mary, pleacă.

Până în acel moment, nu-mi trecuse prin minte să pun la îndoială dreptul Bătrânului de a rămâne, dar m-am pomenit anunţându-mi hotărârea exact, în timp ce o luam:

— Dumneata eşti cel care n-are ce căuta aici. *Dumneata* nu eşti analist. Deci, pleacă.

Aruncă o privire spre Mary. Pe faţa ei nu se citea nimic. Bătrânul spuse rar:

— Ai mâncat carne crudă, fiule?

— Soţia mea e cea pe care se fac experimente, am răspuns. De-acum încolo, eu stabilesc regulile.

Colonelul Gisby interveni:

— Tinere, ţi-ai ieşit din minţi?

Dumneata ce treabă ai? m-am întors eu spre el; i-am privit mâinile. Ala-i un inel V.M.I., nu?

Ai şi alte calificări? Eşti doctor în medicină? Sau psiholog?

Deveni băţos:

— Uiţi, se pare, că suntem într-o unitate militară.

— Dumneata uiţi că soţia mea şi cu mine nu suntem cadre militare!

Şi am adăugat:

— Vino, Mary, Plecăm.

— Da, Sam.

Bătrânului i-am mai spus:

— Voi anunţa la birouri unde să ne trimită corespondenţa.

— Un moment, mă reţinu Bătrânul, fă-mi şi mie o favoare.

M-am oprit, iar el se întoarse spre Gisby:

— Colonele, vrei să vii cu mine până afară! Aş vrea să discutăm între patru ochi.

Colonelul Gisby îmi aruncă o privire de curte marţială, dar ieşi. Am rămas cu toţii aşteptând. Cadrele inferioare continuau să-şi păstreze nişte chipuri nepătrunse, locotenent-colonelul arăta iritat, iar micul sergent părea gată să izbucnească. Steelton era singurul care nu dădea semne de preocupare. Scoase nişte hârtii din coşul de „intrări” şi începu să lucreze în linişte.

Peste vreo zece, cincisprezece minute, intră un sergent:

— Doctor Steelton, ofiţerul de la comandă spune să continuaţi.

— Poarte bine, sergent, replică acesta, apoi se întoarse spre mine. Să trecem în sala de operaţiuni.

— Nu aşa de repede, am răspuns.. Ăştilalţi cine-s? Cu el ce e!

L-am arătat pe locotenentul-colonel.

— Hm? Dumnealui e doctorul Hazelhurst – doi ani pe Venus.

— Bine, poate rămâne.

Am prins privirea sergentului cu rânjetul şi l-am întrebat:

— Tu ce treabă ai, soro?

— Eu? eu sunt un fel de însoţitor.

— Preiau eu treaba asta cu însoţirea. Acuma, doctore, să zicem că alegi roţile de rezervă dintre oamenii de care ai într-adevăr nevoie.

— Desigur, domnule.

A reieşit că n-avea cu adevărat nevoie decât de colonelul Hazelhurst. Am intrat – Mary, eu şi cei doi specialişti.

Sala de operaţiuni conţinea o canapea psihiatrică înconjurată de scaune. Obiectivul dublu al unei camere tridimensionale stătea suspendat sub cablul aerian. Mary se duse la canapea şi se culcă; doctorul Steelton scoase un injector.

— Vom încerca să reîncepem de unde am rămas, doamnă Nivens.

— Un moment, l-am întrerupt. Aveţi înregistrări ale tentativelor anterioare?

— Desigur.

— Să le derulăm pe acelea mai întâi. Vreau să mă pun la curent.

Ezită, apoi răspunse:

— Dacă doriţi. Doamnă Nivens, propun să aşteptaţi în cabinetul meu. Sau eventual să trimit mai târziu după dumneavoastră?

Se vede că eram într-o dispoziţie contradictorie; ciocnirea cu Bătrânul mă înfierbântase.

— Să aflăm mai întâi dacă *vrea* să plece.

Steelton păru surprins:

— Nici nu ştiţi ce-mi propuneţi. Aceste înregistrări v-ar tulbura emoţional soţia – o pot vătăma chiar.

Hazelhurst interveni şi el:

— O terapie foarte îndoielnică, tinere.

— Nu-i nicio terapie, am spus, şi-o ştiţi foarte bine. Dacă scopul vostru ar fi fost terapia, aţi fi folosit tehnici de rememorare eidetice, în locul compuşilor chimici.

Steelton părea îngrijorat.

— N-am avut timp. A trebuit să aplicăm metodele dure, pentru a ajunge mai repede la rezultate.

Nu-s sigur că pot autoriza ca subiectul să vadă înregistrările.

— Sunt de acord eu dumneata, doctore, preciză Hazelhurst.

Am explodat:

— La dracu’, nimeni nu v-a cerut părerea şi n-aveţi nicio autoritate în problema asta. Înregistrările alea au fost smulse din capul soţiei mele şi ei îi aparţin. M-apucă greaţa când vă văd

cum vreţi să vă jucaţi de-a Dumnezeu. Nu-mi place când o face o moluscă şi nici la fiinţele omeneşti nu mă încântă. O să se hotărască singură. Acum *întrebaţi-o pe ea*!

— Doamnă Nivens, spuse Steelton, doriţi să vă vedeţi înregistrările?

— Da, domnule doctor, răspunse Mary, aş dori foarte mult.

Păru surprins.

— Ăă, ca să fim siguri. Vreţi să le vedeţi singură?

— Le vom vedea soţul meu şi cu mine. Dumneavoastră şi domnul doctor Hazelhurst sunteţi bineveniţi dacă doriţi să rămâneţi.

Ceea ce şi făcură. Fu adus un vraf de bobine de bandă, fiecare etichetă cu date şi vârste. Ar fi luat ore-ntregi să le parcurgem pe toate, aşa că le-am eliminat pe cele privitoare la viaţa lui Mary după 1991, ele putând avea foarte greu legături cu problema.

Am început cu primii ei ani de viaţă. Fiecare înregistrare începea cu subiectul – Mary – înecându-se, gemând si zbătându-se aşa cum fac oamenii întotdeauna când sunt forţaţi să urmeze o cale nedorită a memoriei; urma apoi reconstituirea, atât cu vocea ei, cât și cu altele. Ceea ce mă surprindea cel mai mult era chipul lui Mary – pe ecran, vreau să zic. Mărirea era astfel reglată încât imaginea stereo ne stătea în poală şi puteam urmări fiecare expresie. Mai întâi, faţa ei deveni aceea a unei fetiţe. A, avea aceleaşi trăsături adulte, dar ştiam că-mi vedeam iubita aşa cum fusese la o vârstă foarte fragedă. Mă făcea să sper că vom avea noi înşine o fetiţă.

Apoi, expresia i se schimba pentru a corespunde cu a altor actori pe care-i trezea memoria ei.

Parcă am fi urmărit un monologhist incredibil de talentat, jucând nenumărate roluri.

Mary privi totul cu calm, dar mâna i se strecură într-a mea. Când am ajuns la acea cumplită parte când părinţii ei se preschimbaseră, devenind din oameni normali sclavi ai moluştelor, îmi strânse cu putere degetele. Dar se stăpâni.

Am sărit bobinele însemnate „perioada de animaţie suspendată” şi am trecut la grupul ce privea timpul trecut de la reînvierea ei, căruia îi urmă cel referitor la salvarea din mlaştini.

Un lucru era sigur: fusese posedată de o moluscă imediat după reanimare. Expresia neînsufleţită era aceea a moluştei care nu se osteneşte să menţină mascarada; transmisiile stereo din Zona Roşie erau pline de asemenea expresii. Sterilitatea amintirilor din acea perioadă o confirma.

Apoi, destul de brusc, nu mai fu călărită, ci din nou e fetiţă mică, foarte bolnavă şi speriată. Gândurile ei rememorate aveau o calitate deliranta, dar, în cele din urmă.

— Ei bine. Jupui-m-aţi de viu! Uite, Pete – e o fetiţă!

Un alt glas rosti:

— Vie?

Iar cel dintâi răspunse:

— Nu ştiu.

Banda ne duse în Kaiserville, la restabilirea ei, şi la multe noi voci şi amintiri; după un timp, se sfârşi.

— Propun, spuse doctorul Steelton în timp ce scoatem banda din proiector, să punem alta din aceeaşi perioadă. Sunt uşor diferite, iar această perioadă e cheia întregii probleme.

— De ce, doctore? vru să ştie Mary.

— Poftim? Sigur că nu e nevoie dacă nu doriţi, dar aceasta pe perioada pe care o investigăm. Trebuie să construim un tablou al celor întâmplate cu paraziţii, de ce au murit. Dacă putem afla ce anume l-a ucis pe titanianul care, ăă, v-a posedat înainte de-a fi găsită – ce l-a omorât pe el şi v-a lăsat pe dumneavoastră în viaţă – s-ar putea să găsim arma de care avem nevoie.

— Dar nu *ştiţi*? întrebă mirată Mary.

— Mm? încă nu, dar vom află. Memoria omenească e o arhivă uimitor de completă.

— Dar credeam că ştiţi. A fost „febra de nouă zile”.

— *Ce?* sări de pe scaun Hazelhurst.

— Nu v-aţi putut da seama după chipul meu? Era absolut caracteristică – masca, vreau să zic.

Obişnuiam s-o tratez aca… în Kaiserville, pentru că avusesem şi eram imună.

— Ce ziceţi, doctore? întrebă Steelton. Aţi întâlnit vreodată un caz?

— Dacă am văzut un caz? Nu, la vremea celei de-a doua expediţii aveau deja vaccinul. Dar, fireşte, sunt la curent cu caracteristicile ei clinice.

— Dar nu vă puteţi da seama din această înregistrare?

— Păi, răspunse cu grijă Hazelhurst, aş spune că ceea ce am văzut e corespunzător, dar nu concluziv.

— De ce nu e concluziv? întrebă tăios Mary. V-am spus că era „febra de nouă zile”.

— Trebuie să fim siguri, răspunse Steelton pe ton de scuză.

— Cât de siguri puteţi fi? Nici nu se pune problema. Mi s-a spus că eram bolnavă când m-au găsit Pete şi Frisco. Am îngrijit ulterior alte cazuri şi n-am mai contractat-o niciodată. Mi-amintesc feţele lor când erau aproape de moarte – exact ca propria mea faţă din înregistrare. Nimeni care-a văzut vreodată un caz n-are cum să-l confunde cu altceva. Ce vreţi mai mult? Litere de foc pe cer?

N-o mai văzusem niciodată pe Mary atât de-aproape de a-și pierde firea – decât o singură dată. Am spus în sinea mea: atenţie, domnilor, n-ar strica să vă feriţi! Steelton spuse:

— Cred că v-aţi dovedit punctul de vedere, doamnă dragă. Dar spuneţi-mi: se credea că n-aveţi nicio amintire conştientă din acea perioadă, iar propria mea examinare asupra dumneavoastră a confirmat-o. Acum vorbiţi ca şi cum aţi avea.

Mary păru nedumerită:

— Acum îmi amintesc – foarte clar. De mulţi ani nu m-am mai gândit la asta.

— Cred că înţeleg.

Se întoarse spre Hazelhurst:

— Ei, doctore? Avem vreo cultură a bolii? Au lucrat ceva la ea băieţii noştri?

Hazelhurst părea năucit.

— Să lucreze la ea? Fireşte că nu! Nici nu se pune, mai bine poliomielita – sau tifosul. Mai degrabă aş trata o unghie ruptă cu un topor!

Am atins-o pe Mary pe braţ:

— Hai să mergem, draga mea. Cred că am făcut maximum de rău posibil.

Tremura şi avea ochii plini de lacrimi. Am dus-o la popotă pentru un tratament sistemic – distilat.

***

Mai târziu, am culcat-o pe Mary să tragă un pui de somn şi am stat lângă ea până a adormit.

Apoi l-am căutat pe tata în biroul pe care i-l afectaseră.

— Salut, am spus.

Mă privi speculativ.

— Ei, Elihu, aud c-ai nimerit lozul cel mare.

— Prefer să fiu numit Sam.

— Foarte bine, Sam. Succesul e singura ta scuză; oricum, lozul cel mare pare să fie dezamăgitor de mic. Febra de nouă zile – nu-i de mirare că au murit şi moluştele, şi colonia. Nu văd cum am putea-o folosi. Doar nu ne putem aştepta ca toată lumea să aibă neînfrânta voinţă de a trăi a lui Mary.

Îi înţelegeam; febra avea o rată a mortalităţii de nouăzeci şi opt la sută plus, în rândurile pământenilor neprotejaţi. Printre cei care făcuseră vaccinurile, rata era zero absolut – dar asta nu convenea. Aveam nevoie de un microb care doar să îmbolnăvească omul – dar să-i ucidă moluscă.

— Nu mi se pare ca ar conta, am subliniat. Sunt toate şansele ca tifosul sau ciuma – ori amândouă – să bântuie prin Valea Mississippiului în următoarele şase săptămâni.

— Sau că moluştele au învăţat o lecţie în Asia şi vor lua măsuri sanitare drastice, răspunse el.

Ideea mă surprinse, aşa că aproape i-am pierdut următoarele cuvinte, şi anume:

— Nu, Sam, va trebui să ticluieşti un plan mai bun.

— *Eu* să ticluiesc? Eu doar lucrez aici.

— Ai lucrat odată, dar acum te-ai însărcinat cu misiunea, asta.

— Ce? Ce dracu’ tot îndrugi? Nu-s însărcinat cu nimic – şi nici nu vreau să fiu. Dumneata eşti şeful.

Clătină din cap:

— Un şef e un om care se ocupă de şefie. Titlurile şi însemnele vin mai târziu. Spune-mi – crezi, că Oldfield m-ar putea înlocui vreodată?

Am clătinat din cap; adjunctul tatei era genul de ofiţer executant, un „îndeplinitor”, nu un „gânditor”.

— Nu te-am avansat niciodată, continuă el, fiindcă am ştiut că, atunci când va sosi momentul, ai să te avansezi singur. Acum ai făcut-o – depăşindu-mi judecata într-o problemă importantă, impunându-ţi-o pe-a ta cu forţa, şi dovedindu-te justificat în final.

— Of, rahat! M-am încăpăţânat şi am forţat un rezultat. Vouă ăstora, deştepţii, nu v-a trecut niciodată prin cap să consultaţi singurul real expert în Venus pe care-l aveaţi la îndemână – pe Mary, vreau să zic. Dar eu nu m-am aşteptat să descopăr nimic; am avut un noroc chior.

Negă din nou:

— Nu cred în noroc. Sam. Norocul e o etichetă inventată de cei mediocri pentru a justifica împlinirile geniilor.

Mi-am sprijinit mâinile pe masă, aplecându-mă spre el:

— Bine, deci sunt un geniu – dar n-ai să-mi arunci mie sacu-n spate. Când toate astea au să se termine, eu si Mary vom pleca în munţi şi vom creşte pisoi şi copii. N-am de gând să fiu şeful unor agenţi scrântiţi.

Zâmbi cu amabilitate.

Am continuat:

— Nu-ţi *vreau* slujba – mă-nţelegi?

— La fel i-a spus şi diavolul Zeităţii după ce L-a alungat. N-o lua atât de repede, Sam. Pentru moment, voi păstra titlul. Între timp, ce planuri aveţi, domnule?

TREIZECI ŞI UNU

PARTEA CEA MAI PROASTĂ ERA CĂ VORBEA serios. Am încercat să mă eschivez, dar n-a ţinut. În aceeaşi după-amiază a fost convocată o conferinţă la cel mai înalt nivel; am fost chemat, dar nu m-am dus. Curând, un subofiţer politicos a venit să-mi spună că ofiţerul de la comandă aştepta şi dacă eram amabil să mă prezint de îndată.

Aşa că m-am înfăţişat – şi am încercat să nu intervin în discuţie. Dar tatăl meu avea un fel al lui de-a conduce orice întrunire, chiar dacă nu stătea la prezidiu, privindu-l întrebător pe cel căruia dorea să-i audă părerea. E un truc subtil, grupul nedându-şi seama că e condus.

Dar *eu* ştiam. Când toţi ochii din încăpere stau aţintiţi asupra ta, e mai uşor să exprimi o opinie decât să taci. Mai ales întrucât am descoperit că aveam opinii.

S-au auzit multe gemete şi bombăneli despre absoluta imposibilitate de a folosi febra de nouă zile. Recunoscând că ar ucide moluştele. I-ar fi ucis chiar şi pe venerieni, care pot fi retezaţi în două şi totuşi să supravieţuiască. Dar însemna moarte sigură pentru orice fiinţă omenească – aproape orice fiinţă omenească; eu eram căsătorit cu una care *supravieţuise.* Moartea unei enorme majorităţi. Între şapte si zece zile de la contractare, apoi, cortina.

— Da, domnule Nivens?

Era generalul de la comandă, adresându-mi-se mie. Nu spusesem nimic, dar ochii tatei stăteau spre mine, aşteptând.

— Cred că s-au exprimat multe disperări în această şedinţă, am spus, şi s-au emis multe opinii bazate pe presupuneri. Presupunerile ar putea să nu fie – corecte.

— Da?

N- aveam în minte un exemplu concret; trăsesem de la şold.

— Mă rog, aud referiri constante la febra de nouă zile, ca şi cum partea cu „nouă zile” ar fi un fapt absolut. Şi nu este.

Şeful statului major ridică din umeri, nerăbdător:

— E o etichetă convenţională – media este de nouă zile.

— Da, dar de unde ştiţi că durează nouă zile – în cazul unei moluşte!

Murmurul care-mi întâmpinai cuvintele mă anunţă că iarăşi trăsesem lozul cel mare.

Am fost invitat să explic de ce credeam că febra se consuma într-o perioadă diferită la moluşte, şi ce importanţă avea asta. M-am repezit mai departe:

— La prima întrebare, în singurul caz pe care-l cunoaştem, molusca a murit în mai puţin de nouă zile – mult mai puţin. Aceia dintre dumneavoastră care aţi văzut înregistrările făcute cu soţia mea – şi presupun că, în ansamblu, le-aţi văzut chiar prea mulţi – sunteţi conştienţi de faptul că parazitul a abandonat-o, probabil căzând şi murind, cu mult înaintea crizei dintr-a opta zi. Dacă experimentele confirmă aceasta, atunci problema stă cu totul altfel. Un om infectat cu febră ar putea fi eliberat de moluscă sa în – oh, să zicem, patru zile. Astfel vă rămân cinci zile pentru a-l prinde şi vindeca.

Generalul fluieră:

— O soluţie destul de eroică, domnule Nivens. Cum propuneţi să-l vindecăm? Sau să-l prindem, măcar? Vreau să spun, dacă plantăm o epidemie în Zona Roşie, ar fi necesară o deplasare incredibil de rapidă – în faţa unei rezistenţe îndârjite, nu uitaţi – pentru a localiza şi trata mai mult de cincizeci de milioane de oameni înainte de-a muri.

Am aruncat imediat înapoi cartoful fierbinte – întrebându-mă cât de mulţi „experţi" își făcuseră numele fugind de răspundere.

— A doua întrebare e o problemă logistică şi tactică – problema *dumneavoastră.* Cât despre prima, iată-vă expertul.

Am arătat spre doctorul Hazelhurst..

Hazelhurst pufni, se foi şi am ştiut cum se simţea. Insuficientă experienţă… Necesitatea mai multor cercetări… obligativitatea unor experimente… Părea să-şi amintească de eforturile depuse în scopul unei antitoxine, dar vaccinul de imunizare avusese atât de mult succes încât nici nu era sigur că antitoxina fusese perfecţionată vreodată. Conchise jalnic spunând că studiul bolilor exotice de pe Venus se afla încă în faza copilăriei.

Generalului întrerupse:

— Treaba asta cu antitoxina – cât de curând puteţi afla despre ea?

Hazelhurst răspunse că era la Sorbona un om căruia voia să-i telefoneze.

— Fă-o, ordonă comandantul. Poţi pleca.

***

Hazelhurst veni să ne sune la uşă a doua zi dimineaţă, înaintea micului dejun. Am ieşit pe culoar.

— Scuze că vă trezesc, spuse, dar aţi avut dreptate în problema aia cu antitoxina.

— Mm?

— Mi-au trimis puţină de la Paris; ar trebui să sosească din clipă-n clipă. Sper că are încă efect.

— Si dacă n-are?

— Ei, avem mijloacele s-o producem. Va trebui, fireşte, dacă se aplică planul ăsta nebunesc – milioane de unităţi.

— Mulţumesc că mi-aţi spus, am răspuns.

Am dat să mă întorc; mă opri.

— Ăă, domnule Nivens. În legătură cu problema agenţilor…

— Ce agenţii

— Agenţii patogeni. Nu putem folosi şobolani sau şoareci, sau altceva de același gen. Ştiţi cum se transmite febra pe Venus? Prin intermediul unui mic rotifer zburător, echivalentul venerian al unei insecte. Dar noi nu avem aşa ceva, şi este *singurul* mod în care se poate transmite.

— Vreţi să spuneţi că nu mi-aţi putea-o da mie nici dacă aţi încerca?

— A, ba da – v-aş putea face o injecţie. Dar nu prea-mi pot imagina un milion de parașutiști lansaţi în Zona Roşie, rugând populaţia călărită de paraziţi să stea nemişcată în timp ce ei le fac injecţii.

Desfăcu braţele, neajutorat.

Ceva începu să mi se învârtească încet în creier. Un milion de oameni, lansaţi toţi odată…

— De ce mă-ntrebați pe mine? E o problema medicală.

— Ăă, da, fireşte Mă gândeam doar… în fine, păreţi să aveţi o concepţie gata formată…

— Mulţumesc.

Mintea mea se lupta cu două probleme în acelaşi timp şi avea greutăţi cu traficul. Cât de mulţi oameni erau în Zona Roşie?

— S-o luăm în ordine; să zicem că sunteţi bolnav de febră; nu m-aş putea molipsi de la dumneavoastră? Nu puteau fi paraşutate cadre medicale; nu existau atât de multe.

— Nu prea uşor. Dacă mi-aș recolta spută şi v-aş introduce-o în gât, s-ar putea s-o contractaţi.

Dacă aş face o transfuzie directă din venele mele într-ale dumneavoastră, v-aţi infecta sigur.

— Contact direct, mm?

Cât de mulţi oameni putea servi un paraşutist? Douăzeci? Treizeci? Sau mai mulţi?

— Dacă de asta-i vorba, n-aveţi nicio problemă.

— Cum?

— Care-i primul lucru pe care-l face o moluscă atunci când nimereşte peste alta cu care nu s-a întâlnit în ultima vreme?

— Conjugarea!

— Am numit-o întotdeauna „consfătuire directă” – dar eu folosesc vechiul argou al moluştelor. Credeţi că asta ar transmite boala?

— Dacă cred? Sunt sigur! Am demonstrat, chiar în acest laborator, că în timpul conjugării se produce un schimb de proteine vii. N-ar avea nicio posibilitate să scape de transmisie; putem infecta întreaga colonie ca şi cum ar fi un singur trup. Oare cum de nu s-au gândit la asta?

— Nu fiţi atât de sigur, l-am prevenit. Dar cred că va merge.

— Va merge, va merge!

Dădu să plece, apoi se opri.

— Oh, domnule Nivens, v-ar deranja foarte tare… ştiu că vă cer mult…

— Ce anume? vorbiţi.

Eram nerăbdător să rezolv restul celeilalte probleme.

— În fine, mi-aţi permite să anunţ această metodă de transmitere? Vă voi acorda tot creditul, dar generalul e atât de nerăbdător şi exact de-asta am nevoie pentru a-mi completa raportul.

Arăta atât de agitat încât aproape am izbucnit în râs.

— Câtuşi de puţin. Departamentul dumneavoastră.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră. Voi încerca să nu vă rămân dator.

Plecă fericit, şi la fel eram şi eu; începea să-mi placă să fiu „geniu”.

M-am oprit să-mi ordonez în minte caracteristicile principale ale marii lansări cu paraşutele.

Apoi am intrat. Mary deschise ochii şi-mi adresă zâmbetul acela lung, dumnezeiesc. M-am aplecat, netezindu-i părul.

— Salut, capul sus. Ştiai că soţul tău e un geniu?

— Da.

— Zău? Nu mi-ai spus niciodată.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

***

Hazelhurst îl defini ca „agentul Nivens”. Apoi mi s-a cerut să comentez, deşi tata s-a, uitat primul spre mine.

— Sunt de acord cu domnul doctor Hazelhurst, am început, până la confirmarea prin experienţă. Oricum, a lăsat pentru a fi discutate aspectele care ţin mai mult de tactică decât de medicină. Importante consideraţii de sincronizare – cruciale, ar trebui să le numesc –…

Îmi repetasem discursul de deschidere, până la cele mai mici ezitări, în timpul micului dejun.

Mary nu trăncăneşte la masă, slavă Domnului!

— … necesită transmiterea din numeroase puncte focale. Dacă dorim să salvăm populaţia din Zona Roşie într-o proporţie virtuală de sută la sută, e necesar ca toţi paraziţii să fie infectaţi aproape în acelaşi timp, în scopul ca unităţile de Salvare să poată interveni după *ce* moluştele nu mai sunt periculoase şi înai*nte ca* oricare gazdă să fi depăşit momentul după care antitoxina n-o mai poate salva. Problema e susceptibilă analizei matematice…

Sam băiete, mi-am spus, farseur bătrân ce eşti, n-ai putea-o rezolva nici cu un integrator electronic şi douăzeci de ani de transpiraţie.

— … şi ar trebui predată secţiei analitice. Oricum, permiteţi-mi să schiţez factorii. Să numim numărul de origini ale agenţilor „X”; să numim numărul salvatorilor „Y”. Va rezulta un număr de soluţii simultane nedefinit de mare, cu soluţia optimă depinzând

de factorii logistici. Vorbind în avans faţă de tratamentul matematic riguros…

Mă făcusem de râs cu abacul, dar pe-asta n-am menţionat-o.

— … şi bazându-mi opiniile pe propriile-mi cunoştinţe, nefericit de intime, asupra obiceiurilor lor, aş estima…

S-ar fi putut auzi un ac căzând, dacă cineva din echipa aia în pielea goală ar fi avut la el un ac.

Generalul mă întrerupse o dată, când am atribuit „X”ului o estimaţie scăzută:

— Domnule Nivens, cred că vă putem asigura de orice număr de voluntari pentru transmitere.

Am clătinat din cap.

— Nu puteţi accepta voluntari, domnule general.

— Cred că-ţi înţeleg obiecţia. Bolii ar trebui să i se acorde timp pentru a se instala în organismul voluntarului, iar sincronizarea ar putea fi periculos de strânsă. Dar cred că putem evita asta – o capsulă cu gelatină de antitoxină implantată în ţesuturi, sau altceva similar. — Sunt sigur că echipa va găsi soluţia.

Şi eu eram de aceeaşi părere, dar adevărata mea obiecţie consta într-o adânc înrădăcinată aversiune faţă de orice situaţie în care un suflet omenesc ar fi trebuit să se lase posedat de o moluscă.

— Domnule, *nu trebuie* să folosiţi voluntari umani. Molusca va şti tot ceea ce ştie gazda sa – şi pur şi simplu nu va intra în consfătuire directă; în schimb, le va preveni verbal pe celelalte. Nu, domnule, vom folosi animale – maimuţe, câini, orice e suficient de mare pentru a purta o moluscă, dar incapabil să vorbească, şi în cantităţile necesare pentru a infecta întregul grup înainte ca o singură moluscă să-şi fi dat seama că s-a îmbolnăvit.

Am oferit apoi o schiţă sumară a lansării finale, „Programul Milostenia”, cum îl numeam eu.

— Prima paraşutare – „Programul Febra” – poate începe de îndată ce avem destulă antitoxina pentru a doua paraşutare. În mai puţin de-o săptămână după aceea, nu va mai fi rămas nicio moluscă în viaţă pe acest continent.

Nu m-au aplaudat, dar senzaţia era aceeaşi. Generalul se grăbi să plece pentru a-l anunţa pe Mareşalul de Aviaţie Rexton, apoi şi trimise aghiotantul să mă poftească la masă. Am trimis vorbă că acceptam cu plăcere, cu condiţia ca invitaţia s-o includă şi pe soţia mea.

Tata mă aştepta la uşa sălii de conferinţe.

— Ei, cum m-am descurcat? l-am întrebat, mai neliniştit decât începusem să par.

Clătină din cap:

— Sam, i-ai năucit. Cred c-am să te recomand pentru douăzeci şi șase de săptămâni de stereo. Am încercat să nu arăt cătă plăcere îmi făcea. Trecusem prin tot spectacolul fără să mă bâlbâi nici măcar o dată; mă simţeam un om nou.

TREIZECI ŞI DOI

MAIMUŢOIUL ACELA, SATAN, CARE-MI FRÂNSESE inima la grădina zoologică naţională, reieşi ca fiind atât de rău pe cât îi mersese vestea, odată eliberat de sub moluscă. Tata se oferise voluntar pentru testarea teoriilor Nivens-Hazelhurst, dar am pus piciorul în prag şi Satan a tras paiul cel scurt. Nici afecţiunea filială, nici antiteza freudiană nu era aceea care mă îndemnase să-l resping; mi-era frică de combinaţia Tata–c*um*-molusca. Nu vroiam să-l am de partea lor nici măcar în condiţii de laborator. Nu cu mintea lui vicleană şi înşelătoare! Oamenii care n-au avut niciodată experienţa posesiunii nu pot percepe faptul că gazda e *absolut* împotriva noastră, cu toate capacităţile sale neatinse.

Aşa că am folosit maimuţe pentru experimente. Aveam la îndemână nu numai animale din Grădinile Zoologice Naţionale, ci şi cetăţeni simieni dintr-o duzină de parcuri zoo şi circuri.

Lui Satan i s-a injectat febra de nouă zile în ziua de miercuri, doisprezece. Vineri, boala pusese stăpânire pe el; un alt cimpanzeu-cum-moluscă a fost introdus alături; paraziţii au intrat imediat în consfătuire directă, după care a doua maimuţă a fost îndepărtată.

Duminică, şaisprezece, stăpânul lui Satan se zgârci şi căzu. Lui Satan i se injectă imediat antitoxină. Spre sfârşitul zilei de luni, cealaltă moluscă muri, iar gazda sa îşi primi doza.

Miercuri, nouăsprezece, Satan era sănătos, deşi cam slăbit, iar cea de-a doua maimuţă, Lord Fauntleroy, îşi revenea. Pentru a sărbători, i-am dat lui Satan o banană, iar el îmi smulse prima falangă a arătătorului stâng fără a-mi mai rămâne timp pentru înlocuire. Nu fusese un accident; maimuţoiul ăla era rău.

Dar o rană minoră nu mă putea doborî. După ce mi-a fost bandajată, am căutat-o pe Mary, n-am găsit-o şi am sfârşit la popotă, în aşteptarea cuiva cu care să ciocnesc un pahar.

Localul era gol; toţi cei din laboratoare munceau, pregătind Programul Febra şi Programul Milostenia. Din ordinul Preşedintelui, toate preparativele posibile fuseseră restrânse doar la acest unic laborator din Munţii Fumegoşi. Maimuţele-

agenţi, vreo două sute la număr, se aflau aici; tot aici erau „gătite” şi cultura şi antitoxina; caii pentru ser erau cazaţi pe un teren de handbal subteran.

Cei un milion-plus de oameni pentru Programul Milostenia nu se puteau afla aici, dar ei n-aveau să ştie nimic până la alarma dinaintea lansării, moment în care fiecăruia urma să-i fie eliberat un pistol şi cartuşiere cu injecţii antitoxinice individuale. Cei care nu săriseră niciodată cu paraşuta aveau să fie împinşi, la nevoie, de către un sergent cu piciorul foarte mare. Se luaseră toate măsurile pentru a păstra cu străşnicie secretul; singura modalitate de-a pierde pe care o întrezăream ar fi fost, aceea ca titanienii să ne afle planurile, prin intermediul unui renegat sau cu alte mijloace. Prea multe planuri au eşuat fiindcă cine ştie ce prost i-a spus nevestei.

Dacă nu reuşeam să păstrăm secretul, maimuţele agenţi aveau să fie împuşcate pe loc, oriunde ar fi apărut în zona titanienilor. Cu toate acestea, în timp ce-mi beam paharul m-am relaxat, fericit şi rezonabil de convins că secretul nu va transpira. Până după Ziua Z traficul se restrânsese, la „numai intrări”, iar Colonelul Kelly monitoriza şi cenzura toate comunicaţiile cu exteriorul.

Cât despre o scurgere de informaţii, riscurile erau minime. Generalul, tata, Colonelul Gisby şi eu însumi fuseserăm la Casa Albă în urmă cu-o săptămână. Acolo, tata făcuse o demonstraţie de beligeranţă şi exasperare care ne aduse ceea ce doream; până la urmă, până şi Secretarul Martinez a fost ţinut în necunoştinţă de cauză. Dacă Preşedintele şi Rexton se puteau abţine încă o săptămână să nu vorbească în somn, nu-mi dădeam seama cum am putea da greş.

O săptămână cel mult; Zona Roşie se întindea. După lupta de la Pass Christian, moluştele câştigaseră teren şi acum ocupau Coasta Golfului la sud de Pensacola; existau semne că mai veneau şi altele. Poate că paraziţii se plictisiseră de rezistenţa noastră şi se hotărâseră să renunţe la materia prima, bombardând nuclear oraşele care încă ne mai aparţineau. Dacă era pe-aşa – ei bine, un ecran radar ne putea alerta mijloacele de apărare; dar n-ar fi oprit un atac decisiv.

Eu, însă, refuzasem să-mi fac griji. Încă o săptămână…

***

Colonelul Kelly intră şi se aşeză lângă mine.

— Ce-aţi zice de-o băutură i-am propus. Am chef să sărbătoresc.

Îşi examină burta umflată şi spuse:

— Cred că încă o bere nu mă va face să arăt mai rău de-atât.

— Luaţi două. Luaţi o duzină.

Am comandat pentru el şi i-am spus despre succesul experienţelor pe maimuţe.

— Da, am auzit, dădu el din cap. Sună bine.

— „Bine”, ziceţi! Colonele, suntem pe linia porţii, în poziţie de gol Peste o săptămână, vom fi câştigat.

— Chiar aşa?

— Ei, haideţi! am răspuns, iritat. După aceea, vă veţi putea îmbrăca din nou, ducând o viaţă normală. Sau credeţi că planurile noastre nu vor reuşi?

— Ba da, cred că vor merge..

— Atunci de ce atâta suspiciune?

— Domnule Nivens, doar nu credeţi că unui om cu o burtă ca a mea îi place să zburde fără haine pe el, nu-i aşa?

— Cred ca nu. Cât despre mine, s-ar putea să am oroare de-a renunţa. Fac economie de timp şi e foarte comod.

— Nu vă faceţi griji. Aceasta e o schimbare permanentă.

— Hm! Nu înţeleg. Aţi spus că planurile noastre vor merge, iar acum vorbiţi de parcă Programul Bronzaţii va dura la nesfârşit.

— Într-un sens modificat, va dura.

— Mă scuzaţi? Azi sunt cam greu de cap.

Comandă încă o bere.

— Domnule Nivens, nu m-am aşteptat niciodată să văd o rezervaţie militară transformată într-o tabără de nudişti. Acum, după ce-am văzut-o, nu mă mai aştept s-o văd revenindu-şi vreodată – pentru că *nu putem.* Cutia Pandorei are un capac cu un singur sens. Toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui…

— De acord, l-am întrerupt. Lucrurile nu revin niciodată exact la ce-au fost înainte. Dar exageraţi. În ziua când Preşedintele va abroga Programul Bronzaţii, legile de moravuri vor reintra în vigoare şi orice om fără pantaloni va fi posibil de arest.

— Sper că nu.

— Poftim? Hotărâţi-vă.

— În ce mă priveşte, m-am hotărât. Domnule Nivens, atâta vreme cât mai există posibilitatea să existe o moluscă vie, omul politicos va trebui să fie dispus să-şi expună trupul la cerere – altfel, riscând să fie împuşcat. Nu doar săptămâna asta şi cea viitoare, ci douăzeci de ani de-acum încolo, sau o sută. Nu, nu! adăugă el, nu vă descurajez planurile – dar aţi fost prea ocupaţi pentru a observa că sunt strict locale şi temporare. De exemplu, aţi făcut vreun plan de a cerceta jungla Amazoanelor, copac cu copac?

Continuă:

— Doar o întrebare retorică. Globul acesta are aproape şaizeci de milioane de mile pătrate de uscat; nu putem începe să le scotocim pe toate după moluşte. Cinstit, omule, şobolanilor nu le-am făcut nici măcar o gaură, si ne ocupăm de ei de multă vreme.

— Încercaţi să-mi spuneţi că n-avem nicio speranţă?

— Nicio speranţă? Dimpotrivă. Mai serviţi un pahar, încerc să spun că va trebui să învăţăm să *trăim* cu oroarea asta, la fel cum a trebuit să învăţăm să trăim cu bomba atomică.

TREIZECI SI TREI

BEAM ADUNAŢI ÎN ACEEAŞI CAMERĂ DIN Casa Albă; îmi amintea noaptea de după mesajul Preşedintelui, cu atât de multe săptămâni în urmă. Erau de faţă tata şi Mary, Rexton şi Martinez, precum şi propriul nostru general de la laboratoare, doctorul Hazelhurst şi colonelul Gisby. Stăteam cu ochii spre marea hartă încă montată pe un perete; trecuseră patru zile şi jumătate de la lansarea Programului Febra, dar Valea Mississippiului continua să ardă în luminiţe rubinii.

Deveneam tot mai nervos, deşi paraşutarea păruse a se fi încununat de succes, şi nu pierduserăm decât trei nave. Conform ecuaţiilor, fiecare moluscă aflată în raza consfătuirii directe ar fi trebuit să se fi contaminat cu trei zile în urmă, estimând o suprapunere de douăzeci şi trei la sută. Operaţiunea fusese calculată astfel încât să ia contact cu circa optzeci la suta în primele douăsprezece ore, majoritatea în oraşe.

Curând moluştele aveau să-nceapă să moară puţintel maţi repede decât au făcut-o vreodată muştele – *dacă* nu ne înşelam.

Încercam să stau locului, întrebându-mă dacă luminile acelea roşii acopereau câteva milioane de moluşte grav bolnave – sau doar două sute de maimuţe moarte. Greşise cineva cu o zecimală sau trăncănise? Ori oare raţionamentul nostru conţinuse o eroare atât de colosală încât nici măcar n-o observasem?

Deodată, clipi o luminiţă verde; cu toţii ne îndreptăm în scaune. Din instalaţia stereo începu să se audă un glas, deşi nu se forma nicio imagine.

— Aici Postul Dixie, Little Rock, spuse un glas sudist, foarte obosit. Avem mare nevoie de ajutor. Toţi cei care ascultaţi, transmiteţi vă rugăm acest mesaj: oraşul Little Rock, Arkansas, a căzut pradă unei grave epidemii. Anunţaţi Crucea Roşie. Am fost ocupaţi de…

Lăsă fraza neterminată, fie din cauza slăbiciunii, fie printr-un defect de transmisie.

Mi-am amintit să respir. Mary mă bătu pe braţ şi m-am rezemat de spătar, relaxând n-mă în mod conştient. Era o bucurie prea mare ca să-mi poată face plăcere. Vedeam acum că luminiţa verde nu fusese oraşul Little Rock, ci mult mai spre vest, în Oklahoma. Se mai aprinseră încă două lumini verzi, una în Nebraska şi una la nord de hotarul canadian. Un nou glas se auzi, o voce nazală din New England; m-am întrebat cum ajunsese în Zona Roşie.

— Cam ca o mică noapte de alegeri, nu, Şefule? spuse însufleţit Martinez.

— Cam, acceptă Preşedintele, dar de obicei nu primim răspunsuri și din Old Mexico.

Arătă spre hartă: se aprindeau lumini verzi în Chihuahua.

— Pe toţi sfinţii, aveţi dreptate. Ei, cred că „Statul” va avea de rezolvat câteva incidente. Când toate astea se vor sfârşi, nu?

Preşedintele nu răspunse, iar Martinez tăcu, spre uşurarea mea. Preşedintele părea să vorbească singur; mă observă, zâmbi şi spuse cu voce tare:

„Pu*ricii mari poartă purici mici*
În spinare, ca să-i muşte,
Iar puricii mici au purici şi mai mici,
Şi tot aşa, ad infinitum”.

Am zâmbit politicos, deşi ideea mi se părea înfricoşătoare, în circumstanţele date. Preşedintele îşi mută privirea şi spuse:

— Doreşte cineva o gustare? Constat că mi-e foame, pentru prima oară de zile-ntregi.

***

Spre sfârşitul după-amiezii următoare, panoul era mai mult verde decât roşu. Rexton pusese să se instaleze două afişaje cuplate la centrul de comandă din Noul Pentagon; unul prezenta procentajul de acoperire al complicatului scor socotit necesar înainte de marea paraşutare; celălalt înfăţişa timpul proiectat al lansării. Cifrele se schimbau din când în când. În ultimele două ore, rămăseseră în jurul orei 17:43, după fusul orar al coastei de est. Rexton se ridică în picioare.

— Am să-l îngheţ la şaptesprezece patruzeci şi cinci, anunţă el. Domnule Preşedinte, îmi permiteţi?

— Desigur, domnule.

Rexton se întoarse spre tata şi spre mine.

— Dacă dumneavoastră, domnilor Don Quijote, însă mai sunteţi hotărâţi să mergeţi, a sosit momentul.

M-am ridicat:

— Mary, mă aştepţi.

— Unde?

Se stabilise – deloc paşnic! – că ea nu ne va însoţi. Preşedintele ne întrerupse.

— Propun ca doamna Nivens să stea aici. La urma urmei, e o membră a familiei.

— Vă mulţumesc, domnule, am răspuns.

Colonelul Gisby ne aruncă o privire extrem de ciudată.

***

Două ore mai târziu, ne apropiem de ţintă, iar uşa de lansare era deschisă. Tata şi cu mine eram ultimii din şir, după puştii care aveau să facă treaba propriu-zisă. Îmi transpirau mâinile şi mă înţepau cu vechea mâncărime a ridicării cortinei. Eram speriat ca toţi dracii – niciodată nu mi-a plăcut să sar cu paraşuta.

TREIZECI ŞI PATRU

CU PISTOLUL ÎN MÂNA STÂNGĂ ŞI INJECTORUL cu antitoxină în dreapta, mergeam din uşă-n uşă prin sectorul care-mi fusese repartizat. Era un cartier mai vechi din Jefferson City, aproape o mahala, constând din blocuri de apartamente clădite cu cincizeci de ani în urmă. Administrasem două duzini de injecţii şi-mi mai rămâneau trei duzini înainte de ora întâlnirii la sediul parlamentar local. Începea să mi se facă greaţă.

Ştiam de ce venisem – nu din simplă curiozitate; vroiam să le văd *murind*! Voiam să asist la moartea lor, să le privesc moarte, cu o ură obosită care depăşea orice alte nevoi. Dar acum văzusem destule moarte şi nu aveam chef; voiam să mă duc acasă, să fac o baie şi să uit. Nu era o muncă grea, ci doar monotonă si scârboasă. Până acum nu întâlnisem nicio moluscă vie, deşi văzusem multe, moarte. Pârjolisem un câine care se furişa părând să aibă cocoaşă; nu eram sigur, lumina fiind slabă. Coborâsem imediat înainte de apusul soarelui, iar acum era aproape întuneric.

Am terminat de verificat blocul în care mă aflam, am strigat ca să mă asigur şi am ieşit în stradă. Era aproape pustie; întreaga populaţie suferind de febră, găseam puţini oameni pe străzi. Singura excepţie era un bărbat care se apropia de mine clătinându-se, cu ochii goi.

— Hei! am strigat.

Se opri. I-am spus:

— Am ce-ţi trebuie ca să te faci bine. Întinde braţul, încercă să dea în mine, vlăguit. L-am lovit cu grijă şi căzu cu faţa în jos. Pe spate i se vedea urma roşie a moluştei; am ales un loc nevătămat, relativ curat, pe şale, şi am înfipt injectorul, îndoindu-l pentru a-i rupe vârful odată intrat. Unităţile erau încărcate cu gaz; de altceva nu era nevoie.

Parterul următoarei case adăpostea şapte persoane, majoritatea atât de departe duse încât nici n-am vorbit, ci doar le-am făcut injecţiile şi am plecat în grabă. N-am avut nicio problemă. Etajul întâi se prezenta absolut la fel.

La ultimul etaj se aflau trei apartamente goale, dintre care unuia a trebuit să-i ard încuietoarea ca să intru. Al patrulea era ocupat, ca un fel de-a spune. Pe duşumeaua bucătăriei zăcea o femeie moartă, cu capul zdrobit. Avea încă moluscă pe umeri, dar nefăcând decât să stea acolo, căci şi aceasta era moartă. Le-am părăsit repede şi am privit în jur.

În baie, un bărbat între două vârste stătea aşezat într-o cadă demodată. Avea capul rezemat în piept şi venele tăiate. L-am crezut mort, dar când m-am aplecat asupra lui, ridică privirea.

— Ai venit prea târziu, spuse el cu glas surd. Mi-am ucis soţia.

Sau prea devreme, mi-am spus După cum arăta fundul căzii şi judecând după chipul lui cenuşiu, o întârziere cu cinci minute ar fi fost de preferat. L-am privit, întrebându-mă dacă să irosesc sau nu o injecţie.

Vorbi din nou:

— Fetiţa mea…

— Aveţi o fiică? am întrebat cu glas sonor. Unde-i?

Ochii îi licăriră, dar nu mai spuse nimic. Capul îi căzu la loc în piept. Am strigat la el, apoi i-am pipăit mandibula şi mi-am apăsat degetul mare în gâtul lui, dar n-am mai găsit nici urmă de puls.

Copilul era în pat, într-una din camere, o fetiţă de vreo opt ani, care ar fi arătat drăgălaşă dac-ar fi fost sănătoasă. Se ridică, plângând şi strigându-mă Tăticule.

— Da, da, am spus, liniştind-o. Tăticul o să aibă grijă de tine.

I-am făcut o injecţie în picior; nu cred că a observat.

M-am întors să plec, dar mă strigă din nou:

— Mi-e sete. Vreau să beau apă.

Aşa că a trebuit să mă duc din nou în baie.

În timp ce-i dădeam apa, telefonul meu sună şi am vărsat o parte.

— Fiule! M-auzi?

Ducând mâna la centură, mi-am deschis telefonul:

— Da. Ce e?

— Sunt în părculeţul ăla, la nord de tine. Am necazuri.

— Vin!

Am lăsat jos paharul şi am dat să plec – apoi, pradă nehotărârii, m-am întors. Nu-mi puteam lăsa noua prietenă să se

trezească din somn cu câte un părinte mort în fiecare încăpere. Am luat-o în braţe şi am coborât împleticit la etajul întâi. Deschizând prima uşă care mi-a ieşit în cale, am întins-o pe o canapea. În apartament erau oameni, prea bolnavi ca să se ocupe de ea, dar mai mult nu puteam face.

— Grăbeşte-te, fiule!

— Sunt pe drum!

M-am repezit afară, cu toată viteza, fără să-mi mai consum oxigenul vorbind. Sectorul tatei se afla exact la nord de al meu, paralel cu el şi cu frontul spre unul dintre parcurile acelea mici de-o palmă aflate în centrul oraşului. Dând colţul, în primul moment nu l-am văzut şi am alergat pe lângă el.

— Aici, fiule, pe-aici – la maşină!

De astă dată, l-am auzit atât în telefon, cât şi cu urechile. M-am răsucit pe călcâie, zărind un duo Cadillac mare, foarte asemănător celor pe care le folosea Secţia, înăuntru se afla cineva, dar era prea întuneric ca să-l disting. M-am apropiat prudent, până l-am auzit spunând:

— Slavă Domnului! Credeam că nu mai vii.

L-am recunoscut. A trebuit să mă aplec ca să intru pe uşă. În clipa aceea, m-a înşfăcat.

***

Mi-am revenit pentru a mă trezi legat de mâini şi glezne. Mă aflam în al doilea fotoliu al şoferului, iar Bătrânul stătea în primul, la comenzi. Volanul din partea mea era împins la o parte. Dându-mi seama că maşina zbura, m-am deşteptat complet.

Se întoarse, întrebând vesel:

— Te simţi mai bine?

I-am putut vedea molusca, cocoţată pe umeri.

— Ceva mai bine, am răspuns.

— Regret că a trebuit să te lovesc, continuă el, dar n-aveam altă cale.

— Aşa se pare.

— Deocamdată va-trebui să te ţin legat. Mai târziu, vom putea face aranjamente mai bune.

Rânji, cu vechiul său rânjet răutăcios. Cel mai uimitor era că propria lui personalitate se recunoştea în fiecare cuvânt rostit sub constrângerea moluştei.

N-am întrebat ce „aranjamente mai bune” erau posibile: nu voiam să ştiu. M-am concentrat pe un control al legăturilor – dar Bătrânul le acordase toată atenţia sa personală.

— Unde mergem? am întrebat.

— Spre sud.

Reglă ceva la comenzi.

— Departe spre sud. Lasă-mă un moment să înscriu rabla asta pe traiectorie, şi-am să-ţi explic ce ne aşteaptă. Câteva secunde fu ocupat, apoi spuse:

— Aşa – asta o va ţine până se ridică la zece mii.

Menţionarea unei asemenea altitudini mă făcu să privesc panoul de bord. Duo-ul nu se rezuma doar să semene cu o maşină de-a Secţiei; chiar *era* una dintre treburile noastre modificate.

— De unde-ai luat maşina asta? l-am întrebat.

— Secţia o ascunsese în Jefferson City. Am căutat şi, mai mult ca sigur, n-o găsise nimeni. Mare noroc, nu-i aşa?

Puteau exista şi alte păreri, mi-am spus, dar nu l-am contrazis. Încă mai evaluam posibilităţile – şi le găseam undeva între mici şi disperate. Pistolul meu dispăruse. Pe-al lui şi-l purta probabil în partea opusă mie; nu i-l vedeam.

— Dar nu asta a fost chestia cea mai grozavă, continuă el; am avut norocul să fiu capturat de singurul stăpân sănătos, probabil, din întregul Jefferson City – nu că aş crede în noroc. Deci, la urma urmei, tot noi vom câştiga.

Chicoti:

— Parcă aş juca de unul singur o partidă de şah foarte dificilă.

— Nu mi-ai spus unde mergem, am insistat.

Nu se întrezărea nicio şansă, iar discuţiile erau singura cale de acţiune pe care-o aveam la dispoziţie.

Stătu puţin pe gânduri.,

— În afara Statelor Unite, fireşte. S-ar putea ca stăpânul meu să fie singurul neatins de febra de nouă zile din întregul continent, şi nu îndrăznesc să risc. Cred că peninsula Yucatan ne-ar conveni de minune – într-acolo am îndreptat-o. Ne putem

ascunde şi spori numerele, lucrând spre sud. Când ne vom întoarce – şi ne vom întoarce! – nu vom mai comite aceleaşi greşeli.

— Tată, am spus, nu-mi poţi scoate legăturile astea? Mi se opreşte circulaţia sângelui. Ştii că poţi avea încredere în mine.

— Curând, curând – toate la timpul lor. Aşteaptă până trecem complet pe automat.

Maşina continua să urce; modificată sau nu, zece mii de metri era un efort mare pentru o maşină care începuse ca model familial.

— Se pare că uiţi că am fost mult timp alături de stăpâni, am spus. Ştiu scorul – şi-ţi dau cuvântul meu de onoare.

Rânji:

— Nu-i vinde tu castraveţi grădinarului. Dacă-ţi dau drumul acum, ai să mă omori sau va trebui să te omor eu pe tine. Şi te vreau viu. Mergem departe, fiule – tu şi cu mine. Suntem iuţi, suntem isteţi şi suntem exact ceea ce-a recomandat doctorul.

N-aveam ce să-i răspund. Continuă:

— Oricum – despre scorul ăla pe care-l ştii. De ce nu mi-ai spus, fiule? De ce mi-ai ascuns-o?

— Ce?

— Nu mi-ai spus cum se simte. Fiule, habar n-aveam că un om poate simţi o asemenea pace, mulţumire şi stare de bine. Sunt fericit cum n-am fost de ani de zile, cum n-am mai fost de când…

Păru nedumerit, apoi urmă:

— … de când a murit maică-ta. Dar să lăsăm asta; aşa e mai bine. Trebuia să-mi fi spus.

Dintr-o dată mă năpădi dezgustul; am dat uitării jocul prudent pe care-l jucam.

— Poate că mie nu mi s-a părut astfel. Şi nici ţie nu ţi s-ar părea, bătrân idiot, dacă nu te-ar călări o moluscă, vorbind prin gura ta, gândind cu creierul tău!

— Uşurel, fiule, spuse el blând – şi, aşa să-mi ajute Dumnezeu, glasul lui *chiar* mă linişti. Îţi vei schimba curând părerea. Crede-mă asta intenţionam; acesta e destinul nostru. Omenirea a fost divizată, războindu-se cu ea însăşi. Stăpânii o vor reîntregi la loc.

Mi-am spus că probabil existau capete seci destul de neghioabe ca să înghită o asemenea replică

— Să-şi predea de bună voie sufletele pentru o făgăduială de securitate şi pace. Dar n-am spus nimic.

— Nu mai ai mult de aşteptat, zise el deodată, aruncând o privire bordului. O fixez pe traiectorie.

Reglă dispozitivul de calcul al distanţei parcurse, controla bordul şi potrivi comenzile.

— Următoarea staţie: Yucatan. Acum, la treabă. Se ridică de pe fotoliu şi îngenunche lângă mine, în spaţiul înghesuit.

— Trebuie să fim siguri, spuse, petrecându-mi centura de siguranţă peste mijloc.

L-am izbit cu genunchii în faţă.

Se dădu înapoi şi mă privi fără mânie:

— Rău băiat, rău. M-aş putea supăra pentru asta – dar stăpânii nu se pretează la resentimente.

Se aplecă, verificându-mi picioarele şi încheieturile mâinilor. Îi curgea sânge din nas, dar nu se osteni să se şteargă.

— O să rezişti, îmi spuse. Ai răbdare; nu mai durează mult.

Reveni la celălalt scaun de comandă, se aşeză şi se aplecă înainte, cu coatele rezemate pe genunchi. Această poziţie îl aduse pe stăpânul său exact în câmpul meu vizual.

Timp de câteva minute nu se întâmplă nimic, şi nici nu mă puteam gândi la altceva decât să-mi forţez legăturile. După înfăţişare, Bătrânul părea să doarmă, dar nu mă încredeam în asta.

O linie se formă drept pe mijlocul învelişului cafeniu cornos al moluştei.

Sub ochii mei, se lăţi. Curând, am putut vedea oroarea opalescentă de dedesubt. Spaţiul dintre cele două jumătăţi ale cochiliei se lărgea – şi mi-am dat seama că moluscă fisiona, extrăgând viaţă şi materie din trupul tatălui meu pentru a se face din una singură, două.

Mi-am mai dat seama, ţeapăn de groază, că nu-mi mai rămăseseră decât cinci minute de viaţă individuală. Noul meu stăpân tocmai se năştea şi avea să fie gata curând să mă încalece.

Dacă ar fi fost posibil ca osul şi carnea să rupă legăturile ce mă imobilizau, le-aş fi rupt. N-am reuşit. Bătrânul nu acorda nicio atenţie eforturilor mele. Mă-ndoiesc că era conştient; fără-ndoială, moluştele renunţă într-o oarecare măsură la control în timp ce sunt ocupate cu despicarea. Probabil că pui şi simplu îşi imobilizează sclavul. Era foarte posibil – Bătrânul nu se mişca.

La vremea când am renunţat, sleit şi convins că nu mă puteam elibera, vedeam prin centrul moluştei propriu-zise linia argintie care înseamnă că fisiunea e pe cale să se încheie. Acest lucru fu cel care-mi abătu şirul gândurilor, dacă-mi mai rămăsese vreun gând în creierul ce fierbea. Aveam mâinile legate la spate, eram legat şi de glezne, şi ţinut strâns cu centura pe mijlocul scaunului. Dar picioarele, chiar prinse unul de altul, erau libere de la talie în jos. M-am coborât si mai mult, ca să le măresc raza de mişcare, şi am abătut în sus picioarele. Repezindu-mi-le cu o lovitură zdrobitoare peste panoul de bord, am declanşat toate unităţile de lansare ale maşinii.

Asta însumează o mulţime de acceleraţii gravitaţionale. Cât de multe, nu ştiu, căci n-aveam de unde şti cât de pline-i erau rachetele. Dar funcţionau din răsputeri. Am fost amândoi trântiţi în spătarele scaunelor, tata mult mai tare decât mine, el nefiind legat cu centura de siguranţă. Moluscă sa, prinsă între spinare şi rezemătoarea scaunului, expusă si neajutorată, fu strivită între cele două mese.

Împroşcă în jur.

Tata fu cuprins de acel cumplit reflex total, acel spasm al tuturor muşchilor, pe care-l mai văzusem de trei ori înainte. Ricoşă înainte peste volan, cu chipul contorsionat şi degetele zvârcolindu-i-se.

Maşina se repezea spre sol.

Am rămas aşezat, privind-o cum cobora, dacă poţi numi „aşezată” poziţia în care nu te ţine pe loc decât centura. Dacă trupul tatei n-ar fi dereglat definitiv comenzile, poate-aş fi reuşit să fac ceva – s-o ridic din nou la orizontală, eventual – folosindu-mi picioarele legate. Am încercat, dar absolut fără succes. Comenzile erau probabil atât dereglate, cât şi blocate.

Altimetrul ticăia intens. Coborâserăm la patru mii de metri înainte de-a fi avut timp să-i arunc o privire. Apoi trei mii… două cinci sute… două– şi am intrat în ultimul kilometru.

La cinci sute de metri, radarul sincron intră în funcţiune şi unităţile din botul maşinii deschiseră focul pe rând. La fiecare şoc, centura îmi strivea stomacul. Mă gândeam că eram salvaţi, că acum nava avea să-şi revină – dar ar fi trebuit să ştiu ce însemna trupul tatei proptit cu toată greutatea în volan.

Încă mă mai gândeam la asta, când ne-am izbit de sol.

***

Mi-am revenit încet, pentru a percepe o mişcare de balans, blând. Mă sâcâia, doream să se oprească; până şi dea mai mică mişcare îmi pricinuia dureri mai cumplite decât puteam să îndur. Am reuşit să deschid un ochi – celălalt, nu se deschidea deloc – şi am privit buimac în jur, să aflu sursa nemulţumirii.

Deasupra mea se vedea planşeul maşinii, dar l-am privit mult timp înainte de a-l recunoaşte ca atare. De-acum eram întrucâtva conştient unde mă aflam şi ce se întâmplase. Mi-am amintit picajul şi impactul – şi mi-am dat seama că probabil ne izbiserăm nu de pământ, ci de vreo suprafaţă lichidă – Golful Mexic? Puţin îmi păsa.

Într-o bruscă izbucnire de durere, am început să-mi jelesc tatăl.

Centura mea de siguranţa, ruptă, se legăna deasupra. Aveam încă mâinile legate şi gleznele de asemenea, iar un braţ părea să-mi fie fracturat. Ochiul umflat nu se putea deschide şi mă durea pieptul când respiram; am încetat să-mi mai fac inventarul rănilor. Tata nu mai stătea lipit de volan, iar asta mă nedumerea. Cu un efort dureros, am întors capul pentru a vedea restul maşinii cu singurul ochi teafăr. Zăcea nu departe de mine, între capetele noastre fiind o distanţă cam de-un metru. Era plin de sânge, rece şi, nu mă îndoiam, mort. Cred că mi-a trebuit vreo jumătate de oră ca să străbat acel metru.

Am rămas faţă-n faţă cu el, aproape atingându-ne obrajii. Până-n prezent, puteam observa că nu dădea niciun semn de viaţă, şi nici nu părea posibil, după felul ciudat, răsucit, în care zăcea.

— Tată, am spus răguşit. Apoi am urlat. *Tată*!

Pleoapele i se zbătură, dar nu deschise ochii.
— Salut, fiule, şopti. Mulţumesc, băiete, mulţumesc…
Glasul i se stinse. Îmi venea să-l zgudui, dar tot ce puteam face era să strig.
— Tată! Trezeşte-te! Eşti bine?
Vorbi iar, ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost un efort dureros.
— Mama ta… Mi-a zis să-ţi spun… că a fost… Mândră de tine.
Vocea i se pierdu din nou, iar respiraţia începu să-i sune chinuită, cu acel sunet ameninţător de lemn uscat.
— Tată, am suspinat, să nu mori. Nu mă pot descurca fără tine.
Deschise larg ochii.
— Ba poţi, fiule.
Tăcu, se trudi, apoi adăugă:
— Mă doare, băiete.
Ochii i se închiseră la loc.
N-am mai putut scoate nimic de la el, deşi am strigat şi-am zbierat. După un timp, mi-am rezemat chipul de al lui şi mi-am lăsat lacrimile să se amestece cu praful şi sângele.

TREIZECI SI CINCI

IAR ACUM, SĂ FACEM CURĂŢENIE PE TITAN! Noi, cei care plecam, scriem cu toţii aceste rapoarte; dacă nu ne vom întoarce, această este moştenirea noastră pentru fiinţele omeneşti libere – tot ce ştim despre felul în care acţionează paraziţii titanieni şi de ce anume trebuie să vă păziţi. Căci Kelly a avut dreptate; nu e nicio cale de a-l reface la loc pe Humpty-Dumpty. În pofida succesului Programului Milostenia, nu există niciun mijloc de-a fi siguri că toate moluştele au dispărut. Nu mai departe de săptămâna trecută, mai sus de Yukon a fost împuşcat un urs Kodiak, care avea cocoaşă.

Specia umană vă trebui să rămână pentru totdeauna în gardă, mai ales de-acum peste circa douăzeci şi cinci de ani, dacă nu ne întoarcem noi, ci farfuriile zburătoare. Nu ştim de ce monştrii titanieni urmează ciclul de douăzeci şi nouă de ani al „anului” lui Saturn, dar aşa fac. Motivul poate fi simplu; noi înşine avem multe cicluri care corespund anului terestru. Sperăm că nu sunt activi decât într-o singură perioadă a „anului” lor; dacă-i pe-aşa, atunci Operaţiunea Răzbunarea se poate solda cu un câştig ușor. Nu că ne-am baza pe acest lucru. Eu plec, Dumnezeu să ne-ajute, ca „psiholog aplicat (exotic)”, dar sunt şi cadru combatant, la fel ca toţi ceilalţi, de la capelan la bucătar. Asta-i treabă serioasă şi avem de gând să le arătăm moluştelor ălora că au făcut greşeala să se încurce cu cea mai dură, mai rea, mai ucigătoare, mai neînduplecată – şi mai capabilă – formă de viaţă din acest sector al spaţiului, o vietate care poate fi ucisă, dar nu îmblânzită.

(Am o speranţă intimă că vom găsi o cale de a-i salva pe micii elfi, androginii. Cred că ne-am putea înţelege bine cu elfii).

Indiferent dacă reuşim sau nu, spiţa omenească trebuie să-şi menţină binemeritata reputaţie de ferocitate. Preţul libertăţii e dispoziţia de a te angaja pe neaşteptate în luptă, oriunde, oricând, cu absolută nepăsare. Dacă nici asta n-am învăţat-o de la moluşte, atunci… „Dinozauri, daţi-vă mai încolo! Suntem gata să devenim specie pe cale de dispariţie!”

Căci cine ştie ce şmecherii murdare pot pândi prin acest univers? Moluştele ar putea fi simple, deschise şi prietenoase, în comparaţie cu, hai să zicem, băştinaşii de pe planetele lui Sirius. Dacă aceasta nu-i decât uvertura, am face bine să-nvăţăm din ea pentru actul trei. Credeam că spaţiul e gol şi că noi eram de la sine seniorii creaţiunii; am mai crezut-o chiar şi după ce am „cucerit” spaţiul, căci Marte era deja moartă iar Venus nici nu începuse cu adevărat. Ei bine, dacă Omul vrea să fie şeful – sau măcar un vecin respectat – va trebui să luptăm pentru asta. Să făurim din nou spade din fierul de plug; opusul era fantezia unei mătuşici nemăritate.

Toţi aceia care plecăm am fost posedaţi cel puţin o dată. Numai cei care-au fost călăriţi pot şti cât de înşelătoare sunt moluştele, cât de constant trebuie să stai în gardă – sau cât de profund trebuie să le urăşti. Călătoria, din câte mi se spune, va dura cam doisprezece ani, ceea ce ne va lăsa lui Mary şi mie timp destul ca să ne încheiem luna de miere.

A, da, vine şi Mary; majoritatea suntem cupluri căsătorite, iar burlacii sunt contrabalansaţi de femei nemăritate. Doisprezece ani nu-s o plimbare; sunt un mod de a trăi.

Când i-am spus lui Mary că plecăm spre lunile lui Saturn, singurul ei comentariu a fost:

— Da, dragul meu.

Vom avea timp să facem doi, trei copii. După cum spune tata:

— Specia trebuie să meargă înainte, chiar dacă nu ştie încotro.

Acest raport e cam dezlânat; trebuie să-l revăd înainte de a-l transcrie. Dar am inclus în el totul, aşa cum am văzut şi simţit. Războiul cu o altă specie e un război psihologic, nu al dispozitivelor tehnice, şi ceea ce-am gândit şi simţit poate fi mult mai important decât ce am făcut.

Termin acum raportul, pe Staţia Spaţială Beta, de unde ne vom transborda pe U.N.S. „Răzbunătorul”. Nu voi avea timp să-l revizuiesc; va trebui să plece aşa cum e, ca să aibă cu ce se distra istoricii. Ne-am luat rămas bun de la tata aseară, la Peak Port. M-a corectat:

— La revedere, vrei să zici. Vă veţi întoarce, iar eu am de gând să v-aştept, tot mai scorţos şi mai rău cu fiecare an, până veniţi.

Am spus că sper şi eu la fel. A dat din cap:

— Vei reuşi. Eşti prea dur şi rău ca să mori. Am multă încredere în tine şi în cei ca tine, fiule. Suntem gata de transbordare. Mă simt plin de entuziasm. Păpuşari – oamenii liberi vin să vă ucidă!

***Prăpăd şi Moarte*!**